

Tweelingzielen

Reizigers In Vrede

ASJA

Tweelingzielen

Reizigers in vrede

ASJA

Eerste uitgave: juni 2011, uitgeverij Boekscout.

Herziene uitgave: mei 2014, e-book in eigen beheer, ASJA

Boekomslag ontwerp:

©ASJA

Foto cover:

© ASJA : privé collectie

Disclaimer, copyrights en wijze van gebruik

Het is onwettig om valselijk copyrechten te claimen op het materiaal in dit boek. Dit boek mag vrijelijk gedistribueerd en aangehaald worden, het mag echter niet veranderd worden in vorm en formaat en/of gebruikt worden voor commerciële doeleinden zoals verkoop. Wanneer materiaal uit dit boek gereproduceerd wordt, neem dan een bronvermelding op en voeg een link toe naar onze website:

www.asja-reizigersinvrede.nl

Inhoud

Dankwoord	4
Inleiding	6
Ontwikkelingen door de tijd heen	9
Zielen	9
Tweelingzielen	10
De hereniging	13
Ego versus het Zelf	19
Het Zelf staat op	23
Ons leven verder als tweelingziel	27
Wat hieraan vooraf ging	27
Door engelen omgeven	30
Meerdere levens samen	31
Leven in Frankrijk	31
Leven in Grieks/Romeinse tijd	32
Leven in China	32
Leven in Spanje	32
Leven als indianen	33
De puzzelstukken	38
Van de <i>ik</i> naar <i>wij</i> ervaring	43
Parallellen in ons leven	45
Vrijwaren van angst	47
Onze taak in dit leven	50
Ter afsluiting	52
Nawoord	53
Contact	55
Literatuur, video's en websites	57
Literatuur	58
Film/ DVD/Video	59
Websites	60

Dankwoord

Zovelen hebben er aan bijgedragen dat wij dit boek hebben kunnen schrijven.

Jij die ons als spiegel dient, in welke hoedanigheid dan ook, jij die van ons houdt en met ons in vriendschap leeft, en ook jij die nog niet van ons kan houden en ons nog niet kan nemen zoals we zijn. Ook Jij die vanuit buiten het aardse er onvoorwaardelijk voor ons is en ons keer op keer herinnert aan het wezenlijke in ons, door je vleugels om ons heen te slaan, door de gesprekken, de ingevingen en aanreikingen die je in vele vormen tot ons laat komen.

Boven Al onze ervaring met liefde, vrede en de bron, dat ons dit stukje van de puzzel aan het groter geheel laat toevoegen.

Wij danken jou en we houden van jou, met hart en ziel én in eenheid met Al dat Is.

ASJA

*“In dreams, I walk with you
In dreams, I talk to you
In dreams, You’re mine
All of the time
Where together
In dreams, In dreams”*

*“In Dreams”,
Roy Orbison,
Single 1963,
Monument Records.*

*De waarheid heeft talloze facetten, maar blijft toch één,
Zoals alle stralen van de zon verwijzen naar het éne licht.*
Anonymous

Inleiding

Ja, en dan sta je in deze wereld, samen met je tweelingziel, eindelijk hebben we elkaar gevonden. Waaooow! Woorden van die strekking, terwijl woorden op zich ver te kort schieten, sterker nog, geheel niet toereikend zijn voor het moment dat je als tweelingziel herenigt. De beleving, het gevoel, dat we hebben op het moment van hereniging is zó overstijgend, dat we tijdelijk in een staat van aardse verwarring treden. Dat komt, omdat ons ego¹ dusdanig overruled is, dat het op dat moment geheel zijn grip verliest, en ons Ware Zelf² in opperste staat verkeerd.

Uiteindelijk maakten we de keuze om dan ook écht samen verder door het leven te gaan. Dat zet niet alleen de wereld op z'n kop voor ons zelf, maar des te meer voor de mensen om ons heen. Dat besef ontstond bij ons al gaande. Op enkele vrienden na, was er niemand in onze omgeving die werkelijk, of ook maar een beetje in staat was om te begrijpen wat de samenkomst van ons inhield. Doorgaans heeft men geen enkel weten over zielen, laat staan over tweelingzielen en hun hogere vorm van liefde. Terwijl wij zelf zo vol en enthousiast zijn van de liefde die wij ongekend ervaren en wij dit trachtten uit te leggen, merkten wij dat menigeen het afdoet als zijnde een gewone verliefdheid, die wel weer overwaait.

“Tweeling...watte...zielen..., wat is dat?” “Gaat het wel goed met jullie”, vragen sommigen hardop, en anderen zie je het denken.

Nu, ga dat maar eens onder woorden brengen, aan mensen die hier eenvoudig weg helemaal niets van weten, nooit van gehoord hebben en...het doorgaans, om een of andere reden, ook niet lijken willen te weten. Hou ons ten goede, het was voor ons zelf ook vrijwel onbekend vóórdát wij samen kwamen, dus we begrijpen dat ook wel. Het staat voor ons dan ook los van veroordelen of uitsluiten.

Zo hebben we getracht om zo goed mogelijk uitleg te geven aan de mensen om ons heen. Dat deden we vooral aan mensen waarvan wij het belangrijk vonden om aan hen ons verhaal te doen. In de praktijk bleek al snel dat het écht abracadabra was voor velen, dus lieten we het voor dat moment zo. Je kunt zoiets namelijk ook niet opleggen, het is meer een proces van bewustwording.

Met dit boek belichten wij onze persoonlijke ervaring als tweelingzielen, zowel in praktijk als middels de visie die wij hebben ontwikkeld over het ontstaan hiervan. Het is vooral óns verhaal. Zoals elke tweelingziel het uniek zijn heeft, maar waar we in grote lijn een duidelijk overeenkomstige weg volgen en elkanders verhaal herkennen. We pretenderen zeker niet dat ons verhaal *de* waarheid is. We zien liever dat jij jouw eigen waarheid vindt en je van daaruit komt bij datgene wat jou en de ander in positieve zin voedt.

Nu, na bijna drie jaar samen zijn, zien we het als onze taak om ons verhaal naar buiten te brengen. We willen hiermee onze bijdrage leveren aan het bewustwordingsproces dat zich nu op deze aarde in een versneld tempo ontvouwt. Velen ontwaken en ontdekken. Anderen zijn wakende en ontdekken dat er nóg meer is, en dat het ons allen in liefde en vrede verbindt. Onze ervaring is dat het thema tweelingzielen voor veel mensen, zeker in ons Nederland, nog een onbekend terrein is. Toch wordt er veel over geschreven, ook al is dat nu nog meer op het internet dan in boeken. Natuurlijk is er ook veel *kaf onder het koren*. Toch zijn wij open gaan staan voor dat wat *anders* is. Vooral om een beeld te kunnen vormen van wat er over bekend is.

Belangrijker was echter voor ons om de informatie via ons zelf te laten komen en om de weg van onze

¹ Het ego is het valse zelf, de aangeleerde identiteit die we hebben aangenomen, waar wij onszelf mee identificeren.

² Je oorspronkelijke goddelijke zelf, of hogere zelf

waarheid te gaan. We geven hiermee aan jou ook de mogelijkheid om de zogenaamde sluiers op te trekken, of deze nog even dicht laten.

Het is een mogelijkheid om open te staan voor een andere manier van kijken, nóg verder kijken, en om de dialoog aan te gaan, met je zelf en met de ander. Het is een mogelijkheid om de liefde en vrede die in jou én de ander ligt, verder te laten stromen en de ongekende krachten hiervan het werk verder te laten doen.

Al jaren lopen wij beiden een pad van spirituele ontwikkeling, en met onze samenkomst gaat dat nu in een versneld tempo verder. Alles komt meer tezamen en leidt ons verder naar ongekende hoogten. We zien ook dat we juist door onze samenkomst en onze eenheid, precies dat aantrekken wat ons op ons pad verder leidt.

We zijn ons bewust dat wat wij hier schrijven een heel klein facet is van een véle malen groter gegeven, en juist door dit kleine facet te beschrijven dienen we hiermee het groter geheel. Groot of klein, het maakt geen verschil. Alles is namelijk een facet van het groter geheel. Alles past als een puzzel in elkaar en alles is even belangrijk. Zodra je alle stukjes op z'n plaats hebt, dan pas zie je wat het werkelijk voorstelt. En ja, er ligt nog zoveel méér, waarvan we elke dag weer een stukje verder mogen zien om daarmee het weten in onszelf te ontplooien. Met dat *weten* bedoelen wij dan ons hoger weten. Het weten dat vanuit je Ware Zelf, je goddelijke bron komt.

De kennis die je uit boeken haalt is de kennis van de ratio, oftewel het ego. Deze kennis gebruik je als opstap naar het hoger weten, en is bedoeld als een weg die de kennis in de praktijk tot uiting laat komen. De volgende fase is dat je het rationeel weten kunt loslaten om je hoger weten te laten spreken. Zodra je dat kunt heb je alles dusdanig geïntegreerd, dat je vanuit het goddelijke handelt en spreekt. Dan spreekt *de stem van God via jou*.

Vaak zien we mensen die het ene boek na het andere verslinden, en dat wat ze geleerd hebben vanuit hun hoofd heel goed weten, maar het in de praktijk nog niet hebben kunnen integreren.

Mensen die in deze fase verkeren ontbreekt het nog aan een hoofd -en hartverbinding. Het onbedwingbare verlangen is nog gericht op het willen of moeten weten. Zichzelf tegelijkertijd voorbijlopend en niet verder komen dan het willen weten. Op zoek naar meer. Op zoek naar dat wat buiten zichzelf ligt, terwijl het al die tijd zo dichtbij is, omdat het *in jezelf* ligt.

De tijd waarin we nu leven is voor de mens een tijd van ontwaken, dan wel in een versneld tempo, doordat we vanuit de derde dimensie³, waar we op dit moment nog in verblijven, in één keer doormoeten naar de vijfde dimensie⁴. Hoe de mens is ontstaan en tot wording is gekomen zoals hij nu leeft, beslaat een weg van aeonen⁵ terug.

Massaal worden mensen zich nu meer bewust van hun ontstaan. Iets wat verder terug gaat dan de apentheorie. Mensen stellen meer en meer vragen over het hoe en waarom en over alles waar men mee te maken krijgt. Men neemt geen genoegen meer met bureaucratische antwoorden of de macht van overheidsregels en wetten. Je neemt de gegeven informatie niet meer als zoete koek aan. Je bent kritischer en laat meer van je horen, op zoek naar waarheid en naar wat nu werkelijk goed voor je is.

Nieuwe generaties worden ook sensitiever en spiritueler geboren, of ontwikkelen zich zodanig. Je ervaart dat er meer is tussen hemel en aarde en je wordt bewuster van de kracht van de kosmische energieën. Meer en meer worden we ons bewust van dat wij als mens niet de enigen zijn in het heelal en dat de aarde ook zeker niet de enige wereld is.

Dit is de tijd dat wij verschuiven van een planetair bewustzijn⁶ naar een galactisch of kosmisch bewustzijn⁷. Zoals wij eerder in de aardse geschiedenis verschuivingen van bewustzijn hebben ervaren. Het blikveld van het bewustzijn van de mens wordt gaandeweg uitgebreid.

Veel daarover is te vinden in de grote hoeveelheid aan informatiebronnen vanuit de galactische en de aardse wereld. Achter in het boek staan hiervoor een aantal websites vermeld, waar je zeer uitgebreide informatie kunt vinden. Voor hier belichten we vooral onze weg als tweelingziel.

We laten het aan jou als lezer over, welk pad jij loopt en hoe jij daar invulling aan geeft, want het is tenslotte je eigen weg.

Wel zien we ook dat dit boek vele mensen zal raken, hen verder zal bewegen en misschien ook wel een beetje de boel bij jou op z'n kop zet. Nu, als dat zo is, laat het dan gewoon gebeuren, dat mag...echt waar, het mag, het hoeft niet, je mag er ook hard voor weg lopen...wat jij wilt, aan jou de keus. Hoe dan ook, wij gunnen het jou..., omdat wij het ons zelf ook gunnen!

Om maar bij het begin te beginnen zullen we eerst een globale uitleg geven wat zielen en tweelingzielen zijn. Later in dit boek lees je ook een stuk over onze persoonlijke ervaring in de praktijk. En als je de behoefte voelt om achterstevoren te beginnen...is allemaal goed!

³ Derde dimensie: De dimensie van dualiteitsbewustzijn. De derde dimensie van bewustzijn wordt gekenmerkt door het ego-gerichte denken en het ego-gestuurd handelen. Het wordt ook wel de 'dimensie van de illusie' genoemd. Angst, controle en macht spelen een grote rol. Harmonie en innerlijke vrede ontbreekt.

⁴ Vijfde dimensie: De dimensie van eenheidsbewustzijn. Dimensie van helder bewustzijn, waar pure liefde inzicht en wijsheid kenmerkend zijn. Men is in harmonie met zichzelf en zijn omgeving en in een staat van innerlijke vrede.

⁵ Aeonen: Een tijdperk van vele eeuwen

⁶ Planetair bewustzijn: Bewustzijn van de planeet aarde als geheel in samenhang met de andere planeten in het universum.

⁷ Galactisch of kosmisch bewustzijn: Eenheidsbewustzijn. Bewustzijn dat alles één is en uit dezelfde energie bestaat.

*De ziel is enkel een gast in ons huis, een wandelaar uit verre landen;
wij weten niet waar we hem vonden:
Hij legt zich schijnbaar slechts aan banden bij ons en gaat toch immer
zoekend uit naar doelen die nog niet bestonden.
Angelus Silesius*

Ontwikkelingen door de tijd heen

Zielen

Het uitgangspunt is dat er een Goddelijke schepping is. Vele mensen beleven God als een persoon, een mens, wel of niet bewust en onbewust meegekregen vanuit hun systeem van herkomst⁸, hun omgeving of een religie die ze volgen. Zonder daar een oordeel over te geven, zien wij God, het Goddelijke, meer als een scheppende kracht, een energie die alles overstijgt, en de creator is van álles wat er is, en dat *alles* is meer dan alleen het aardse bestaan. Deze scheppende kracht is zó vol van liefde, het is de liefde zelf, en staat daarmee los van elke vorm van oordelen en veroordelen, zonder dat het aan een religie verbonden is, maar wel als basis dient, een basis van het leven zelf. God is een continu proces van evolueren, het evolueert zichzelf. Met alles wat het creëert, van natuur, aarde, planeten, universa, mens, dier, zielen, andere wezens, kosmische energie en alles wat er nog veel meer is, heeft deze scheppende kracht, God, geen enkele invloed op hoe zich dat in de praktijk verder ontwikkelt. Veel mensen denken bijvoorbeeld dat ongelukken, het slechte weer, natuurrampen of ziekten, een straffende hand van God zijn. Voor die mensen is het des te meer confronterend dat doorgaans alles aan de mens en andere wezens zelf te wijten is. De mens heeft de vrije wil over hoe hij zijn leven invult en hoe hij met medemens, dier en natuur omgaat.

Het gaat hier om bewustwording, alles te zien als een gebeuren, los van schuld, onschuld, angst en alle emoties die door het ego worden aangedragen. Uiteindelijk gaat het er om de hogere wil, jouw goddelijke bron, te laten spreken, in plaats van de vrije wil die gebaseerd is op het ego. Het ego wil alles behalve dat jij jezelf bent en in eenheid met de goddelijke bron komt. Het ego is namelijk bang, bang dat het geen zeggenschap, geen macht, geen controle en geen bestaan meer zal hebben, zodra jij Zelf de touwtjes in handen hebt. Het ego is de angst zelve ten opzichte van God dat de liefde zelve is. Het ego is de gecreëerde illusie van de mens en de aardse dualiteit waarin hij leeft. Dan is de vraag; van waaruit wil Jij leven, vanuit angst en illusie of vanuit liefde en vrede, oftewel vanuit het ego of vanuit je goddelijke bron, je Ware Zelf?

Dan een sprong terug in het evolutieproces van God. Nog voor dat hij de mens had geschapen, was er een deel van de goddelijke energie, dat zich los wilde maken van God, om verder als zelfstandigen de werelden te verkennen en te zien wat er nog meer te ontwikkelen viel. Ze zagen dit als een uitdaging, een prikkeling van iets nieuws.

God, die altijd open staat voor mogelijkheden en een oneindige liefde heeft, de liefde zelve is, gunde dit deel van hem zijn wensen. Zo liet hij het toe dat een deel zich van hem los maakte, zonder de verbinding te verliezen.

Deze delen worden zielen genoemd, en met elke ziel maakte hij de afspraak dat ze elk hun weg mochten gaan om te leren wat ze maar wilden leren. Een weg die zowel op aarde als op andere werelden kon verkeren en in diverse vormen of gedaanten tot stand kwamen. Hoe ze dat dan invulling zouden geven was ook aan hen. Er is hier véél meer over bekend, echter wij houden het voor nu op een globale beschrijving van de weg van de ziel en het leven als mens.

Zo heeft een ziel de keus om zijn leerweg te verspreiden over verschillende levens op aarde, het zogenaamde reïncarnatie proces. Het belangrijkste is dat ze altijd met hun bron, God, verbonden zullen blijven, omdat ze nu eenmaal deel van hem zijn. Zodra een ziel zijn weg heeft bewandeld om alles te leren wat hij maar wilde leren, zal de roep van de bron hem doen terugkeren.

De terugkeer van de zielen, het opnieuw in eenheid gaan met God, versterkt de goddelijke kracht ten

⁸ Systeem van herkomst: Familiesysteem tot vele generaties terug, samen met je land van herkomst, de plek waar je geboren bent, taal en cultuur, waar je bewust en onbewust mee verbonden bent.

behoefte van het evolutieproces, een proces dat zich continu verder ontwikkelt.

Tweelingzielen

Door aeonen heen zijn de zielen zich verder gaan ontwikkelen. Er waren zielen die zich zover hadden ontwikkeld, dat ze een manier ontdekten waarmee ze opnieuw een uitdaging aan konden gaan om een verdergaand proces van ontwikkeling in te zetten. Het plan was opgevat om als één ziel zichzelf op te delen in twee helften. Hierdoor kon elk deel zijn eigen weg gaan. De twee helften van een ziel kun je ook vergelijken met het Yin en Yang principe, de dualiteit. Zowel de mannelijke als de vrouwelijke energie zijn aan elkaar verbonden, en in het ene ligt het andere. Zonder donker is er geen licht en zonder licht is er geen donker.

Terug naar de zielhelften, in uiterlijke vorm hebben ze zich in tweeën gesplitst, terwijl ze innerlijk, vanuit de bron, onafscheidelijk zijn. Dit komt doordat een ziel een deel is van de goddelijke bron zelf. Bedenkend dat de goddelijke bron een bron van pure energie is, die alles overstijgt en een oneindige kracht en liefde heeft. Elk van de zielhelften zal de ander als een soort magneet aan blijven trekken, dat is de roep van de bron.

De roep van de bron, de eenheid, ligt in oorsprong in alle zielen. Wat dit speciaal maakt bij tweelingzielen is het feit dat de energie van de twee helften, gelijk en één van kracht blijven, wáár een van beiden zich ook mag bevinden. Vóór dat zielen weer terug naar de bron gaan, zal er bij tweelingzielen eerst een hereniging plaats vinden. Hier vanuit zullen de herenigde tweelingzielen zich ontwikkelen naar een dieper gaande verbinding. Dit is een samensmelting op hoger spiritueel niveau, een die het aardse niveau overstijgt. Hierbij gaat het dan niet om zonodig ergens boven te moeten staan, of beter te zijn, dan wel eerder een manier om de ziel op een andere energetische frequentie⁹ dan die van de aarde te brengen. Tweelingzielen gaan dit proces in zodra ze bekwaam zijn in het goddelijke meesterschap.

Met dit zogenaamde meesterschap is de tweelingziel bevoegd om haar taken op een ander niveau dan het aardse uit te voeren. We verwijzen je hiervoor verder naar de boeken van Ute Kretzschmar: *“De aarde op weg naar de vijfde dimensie”* (2004) en *“De ziel in haar meesterjaren”* (2005), waarin een dergelijk proces helder staat beschreven.

Hiermee zie je dat er een verdergaande taak ligt voor tweelingzielen. Het is vergelijkbaar met het doorlopen van opleidingen op het aardse niveau; je kunt kiezen hoever je wilt gaan om je te ontwikkelen, daarbij heb je dan wel bepaalde capaciteiten nodig om door te kunnen stromen naar de volgende niveaus. Elke ziel is op weg om zich verdergaand te ontwikkelen, afhankelijk van welk proces en welke weg een ziel heeft uitgekozen om te leren wat zij wilde leren. Hiervoor zal zij diverse stadia van ontwikkelingen doorlopen. Vroeg of laat zal elke ziel opnieuw in eenheid met haar goddelijke bron komen. In oorsprong zijn we allen één, we zijn namelijk de bron zelf.

Zodra zielen en tweelingzielen ieder hun eigen weg gaan, kunnen ze er voor kiezen om zich te ontwikkelen op aarde door een leven als mens te gaan leiden, of ze kiezen voor een van de anderen werelden. De aarde is een van de minst makkelijke sferen voor een ziel om zich te ontwikkelen; het wordt gezien als een echte uitdaging. Dat is omdat de gehele aarde zich in de energie van dualiteit bevindt. Als mens leef je dus continu in een dualiteit, alles wordt door dualiteit beïnvloed, dat zie je b.v. doordat een mens continu voor keuzes staat; wat moet ik doen, waar, wanneer, hoe laat, en wat als ik dit doe of dat, wat is goed en wat is fout, het feit al dat men over goed en fout spreekt, veroordelen, beoordelen, conflicten, oorlogen, het ego en het zelf, enzovoort.

Op het moment dat de ziel op aarde incarneert, zal hij een geheel ander leven leiden dan hij gewoon is. In het merendeel van de andere werelden is er namelijk geen dualiteit, en leeft men doorgaans in een hogere ontwikkelde sfeer van liefde, vrij van oordelen en veroordelen. Allen zijn gelijk, inclusief hun kinderen. Men voedt elkaar op gelijkwaardige en positieve wijze.

De ziel zal al zijn herinneringen aan de eerdere levens achter zich laten. Het geheugen wordt als het ware gewist op het moment van incarnatie in het menselijk jasje oftewel het lichaam. Hierin ligt de kracht van de ziel om zich vervolgens zover te ontwikkelen, dat hij zich uiteindelijk weer uit de aardse matrix kan losmaken. De aardse matrix is een web van regels, macht, controle, dualiteit, structuren, hokjesgeest, en beperkingen. Dit web tracht je bewustzijn te verlagen en onwetend te houden. Tegelij-

⁹ Energetische frequentie: Trillingsfrequentie in energie.

kertijd biedt diezelfde matrix je de mogelijkheid om dit web te ontstijgen, om de ziel daarmee op een hoger niveau van spirituele ontwikkeling te brengen. Vrij van angst en beperking, en een trede verder op de ladder naar de eenheid met de goddelijke bron.

Zielen en tweelingzielen behoren tot de zogenaamde zielengroepen of meerlingzielen zoals men het ook wel noemt. Alle zielen zijn ingedeeld in groepen van vijf zielen.

Momenteel is er zelfs een ontwikkeling gaande dat deze groepen al vrij snel uit meer dan vijf zielen zullen bestaan. Deze ontwikkeling is een onderdeel van het groter transformatieproces dat nu plaatsvindt. Zielen zullen vanwege dit transformatieproces een versneld ontwikkelingsproces doormaken, om zo een eenheid vormen. Er is meer eenheid nodig om het transformatieproces te kunnen voltooien.

Van de groep van vijf zielen zijn er twee die tweeling zijn van elkaar. De overige drie zijn zielsverwanten. Alle zielen zijn in oorsprong verwant aan elkaar, omdat ze uit één bron voortkomen. Zielsverwanten uit één groep zijn ook nog eens verwant aan elkaar omdat er een specifieke leerweg met elkaar is uitgestippeld, waardoor de verbinding tussen hen nog eens meer versterkt wordt. Vandaar dat men dit ook wel eens kan verwarren; sommige mensen denken dan hun tweelingziel te hebben gevonden, terwijl dat toch een wezenlijk verschil is.

Niet iedereen heeft namelijk een tweelingziel. Tweelingzielen, oorspronkelijk ontstaan uit één ziel, hebben vanwege hun eenheid in oorsprong, een oneindige aantrekkingskracht naar elkaar. Hun oorspronkelijke eenheid en de aantrekkingskracht die daaruit voortvloeit maakt dat tweelingzielen een hechtere band hebben dan zielsverwanten. Zielsverwanten kunnen op diverse manieren in relatie tot elkaar komen te staan, met als doel elkaar in hun leerweg te ondersteunen of te spiegelen. Zo komt het voor dat zielsverwanten met elkaar hun leerweg bewandelen als partner, ouder, kind, broer of zus, vriend, buurman of buurvrouw, en als collega of werkgever, en ga zo maar door. Zo'n relatie kan dan als heel hecht voelen, of men ervaart dan juist veel turbulentie of een tegenovergesteldheid in hun relatie. Dit alles is afhankelijk van wat de precieze leerweg is en de fase waarin men zich binnen deze leerweg verkeert.

Het verschil bij een relatie als tweelingziel is, dat zodra deze tot uiting komt in een relatie als partners, er een overstijgende kracht van liefde wordt ervaren. Een liefde die je herkent en ervaart als dat je écht thuis komt, je ervaart letterlijk een compleet zijn, je voelt je weer als één. Het gevoel van op zoek zijn, naar wat dan ook, de onrust die daarvoor lag valt daarmee geheel in het niet.

Deze innerlijke onrust, het op zoek zijn en het continue verlangen om je wederhelft te vinden zal voor vrijwel iedereen herkenbaar zijn. Iedereen is tijdens zijn of haar leven op zoek naar de relatie met *de perfecte partner*. Uiteindelijk zal blijken dat je op zoek geweest bent naar jezelf en/of je andere zielehelft. Zodra beide tweelingzielen eerst zichzelf gevonden hebben, zal de hereniging met hun andere helft vanzelf volgen.

Het kan echter gebeuren dat tweelingzielen elkaar ontmoeten, en ondanks dat een krachtige liefde hen naar elkaar toetrekt, ze toch nog niet samen verder kunnen gaan in een relatie als partners. Een van de twee of beiden hebben dan eerst nog een stukje verder te ontwikkelen. Je ziet dan bijvoorbeeld, dat een van hen nog zijn of haar huidige relatie heeft te doorlopen. Ook is het mogelijk, dat men eerst een leven leidt in een andere rol ten opzichte van elkaar. Bijvoorbeeld als broer en zus of ouder en kind etc. Opvallend in deze relatievormen is dat er doorgaans een vrij hechte verbinding is.

Of een van hen verkeert in een andere wereld omdat daar diens taak ligt. Ondanks dat men dan nog niet in stoffelijke vorm samen kan zijn, is de herkenning en de verbinding met hun geliefde zó sterk, dat men het gevoel van thuiskomen en de rust net zo ervaart. Het hoger weten laat hen zien, dat men op een later moment in hereniging zal komen, een moment dat onontkoombaar is. De verbinding tussen hen is er dan op energetisch¹⁰ niveau. Het kan zijn dat in een latere fase, de ziel die op aarde verblijft, overgaat om zich met zijn wederhelft te verenigen. Andersom kan dus net zo gebeuren, de ziel die elders verkeert, voegt zich bij zijn wederhelft op aarde.

Er zijn andere beschrijvingen over tweelingzielen, waarin wordt aangegeven dat in het geval een van de tweelingzielen nog een relatie heeft met een andere partner, het geen reden mag of kan zijn om deze relatie te beëindigen zodat de tweelingzielen zich kunnen herenigen. Volgens die beschrijvingen kan er dan zelfs geen sprake zijn van dat men een tweelingziel is van elkaar.

Deze visie delen wij zeker niet, onze eigen ervaring heeft ons namelijk anders laten zien.

¹⁰ Energetisch: Op het niveau van energievelden. Vaak ook bedoeld als op het 'onstoffelijke' niveau.

Een dergelijke visie komt ons over als vrij bekrompen en beperkt, voortvloeiend uit een religie of een oud klassiek en aards rollenpatroon of beeld van het áltijd bij elkaar moeten blijven, wat er ook gebeurt. In dat geval is het meer de honger naar de liefde voor je zelf, die je op dat moment bij de ander denkt te vinden. Deze beeldvorming zien we op menselijk niveau letterlijk in de praktijk voorkomen. Relaties, in welke vorm dan ook, die ten koste van alles in stand worden gehouden. Al is er sprake van ongenoegen of zelfs van haat en nijd in een dergelijke relatie, men kiest er eerder voor om elkaar in onvrede te voeden en de schone schijn op te houden, dan de waarheid in zichzelf aan te gaan. Hoe dan ook, binnen dit alles ligt de weg van de ziel.

Zeker pleiten wij er niet voor, dat je een relatie van het ene op het andere moment moet beëindigen. Tenslotte heb je op zielenniveau een weg gekozen, waardoor je tot deze relatie bent gekomen. Je hebt blijkbaar iets te leren en te delen, en afhankelijk van wat dat is en hoelang het nodig is om je inzichten te verkrijgen, zal een dergelijke relatie wel of niet doorgang hebben. Het kan bijvoorbeeld zijn dat je leert om lief te hebben, ervaring krijgt in het hebben van relaties, ervaring krijgt in wat je werkelijk wilt of juist ervaring krijgt in loslaten. Het belangrijkste hierbij is, dat wat je ook doet, je dit vanuit liefde en vrede doet. Elke andere reden is meer een binding dan een verbinding. Een binding is meer voorwaardelijk en vanuit dat wat er nog valt te leren van elkaar, terwijl een verbinding er áltijd is vanuit onvoorwaardelijke liefde en vrede.

Vrij van het ego staat alles los van goed of fout. In het wezenlijke bestaat er namelijk geen goed of fout. Hierin ligt alleen liefde en vrede.

Tweelingzielen die samen zijn gekomen hebben nog een extra taak, die van lichtwerker. Lichtwerkers zijn mensen/zielen die de opdracht hebben om vrede, liefde, vrijheid en waarheid op aarde te openbaren en te verspreiden. Niet alleen tweelingzielen hebben deze opdracht meegekregen, op het moment dat zielen in het algemeen een hoger bewustzijn hebben ontwikkeld, een bewustzijn op een andere dimensionale trillingsfrequentie, zullen deze zielen als lichtwerkers op aarde gaan dienen. Lichtwerkers staan namelijk in directe verbinding met de informatie en de energie vanuit andere dimensies dan de aarde, zij staan in een meer open en bewust contact met de goddelijke bron. De groep lichtwerkers is geen groep zielen die zich verheven voelt boven anderen of een soort van exclusiviteit beheerst. Lichtwerkers zijn juist vrij van dergelijke aardse egogedachten en gevoelens, omdat ze hebben geleerd om te leven en te werken vanuit volledige liefde, vrede en gelijkheid. Vanuit hun opdracht dragen lichtwerkers bij aan een snellere spiritueel ontwikkelingsproces van hun medemens/ziel. Hiermee wordt uiteindelijk het groter geheel gediend. Tweelingzielen zijn dan ook een direct voorbeeld van de universele Eenheid, oftewel het Al-Een-Zijn.

Liefde heerst niet, maar zij vormt en dat is meer.

J.W. Goethe

De hereniging

Al zo'n tien jaar werkten wij samen als psychiatrisch verpleegkundigen, op een opname afdeling voor ouderen in Amsterdam. Van het begin af aan hadden wij direct al een sterke verbinding, zonder dat we dit naar elkaar uitspraken, was het meer als een vanzelfsprekendheid.

Er was destijds een praktijkopleider, die dat blijkbaar al had gezien op het moment dat wij samen kwamen te werken. Ze zei tegen ons, dat wij het wel goed met elkaar zouden vinden, en vond dat wij een gelijkenis hadden in ons doen en laten. Haar uitspraak is bij ons blijven hangen, maar waarschijnlijk heeft ze zelf geen flauw idee van hoe haar woorden onze ziel heeft beroerd.

Als collega's werkten we nauw samen, en zaten doorgaans met alles op één lijn, of we vulden elkaar aan. We hadden dezelfde inzichten, ideeën en plannen en we zagen vrijwel altijd dezelfde belangen. We konden beiden verder zien dan wat er uiterlijk gaande was. We fungeerden ongemerkt als twee pilaren in een team, en waren echte voortrekkers.

Buiten het werk om, op de personeelsuitjes na, hadden we geen contact met elkaar. We hadden ieder een geheel andere levenssituatie.

Maar als collega's werkten we altijd prettig samen. We rekenden ook steeds meer en meer op onze samenwerking, en het gaf ons elke keer weer een goed gevoel te weten dat we een zelfde dienst hadden. Ongemerkt kijk je er dan al naar uit.

Zonder dat we ons daar bewust van waren, zien we, vooral achteraf, dat toen de chemie tussen ons al bloeiende was.

De jaarlijkse nieuwjaarsreceptie vond weer plaats.

Astrid was al tijden niet meer mee geweest met onze teamuitjes en ik vond dat ze deze keer maar weer eens mee moest. Mijn gevoel zei me haar erbij te willen hebben. Om een of andere reden was dat belangrijk voor me, dus vroeg ik haar of ze ook mee ging naar de receptie. Haar reactie was eerst wat afhoudend, maar daar nam ik geen genoegen mee; ik drong net zo lang aan tot ze toegaf om mee te gaan.

Eenmaal daar op de nieuwjaarsreceptie met het bekende hapje, drankje en muziek; een soort standaard gebeuren. In eerste instantie sprak ik Astrid kort over wat spirituele kanten van het leven. Iets waar Astrid veel mee bezig was in haar leven, en zich daardoor ook spiritueel verder ontwikkelde. Dit korte moment zorgde er bij mij voor dat mijn eigen interesse voor spiritualiteit en mijn wens tot spirituele ontwikkeling weer 'aangesproken' werd. Hoe graag zou ik dat met haar verder willen bespreken, dacht ik toen. Het gesprek eindigde eigenlijk weer snel en onze aandacht werd afgeleid door de muziek en de gelegenheid tot dansen.

Ik zag Astrid vervolgens op de dansvloer met een collega dansen. Dansen deed ik meestal niet met vrouwelijke collega's op deze personeelsfeestjes, maar nu kreeg ik plots het gevoel met haar te willen dansen en ik loste mijn collega af. Precies op dat moment werd er een iets rustigere dansmuziek gedraaid. Zo kwamen we wat closer met elkaar te dansen, iets wat mij wat onzeker maakte, maar ineens zat ik toch in die flow, door het ritme van Astrid te volgen. We dansten door op een volgend nummer, de muziek leidde ons in een soort trance, we kwamen nog closer te dansen, onze lichamen tegen elkaar. Plots begon er een gevoel in mij op te komen, mijn lichaam uitte sensaties die ik al langere tijd niet meer had gevoeld, alles begon te stromen, ik kreeg het warm, mijn hart klopte sneller. Als één vloeiden onze lichamen in elkaar, er kwam een soort overstijgende sensatie, iets wat dieper verbond en een licht en dizzy gevoel gaf. Het was overduidelijk, dat bij Astrid hetzelfde gebeurde. We keken elkaar aan, onze ogen verzonken in elkaar, zonder woorden, maar het was voor ons beiden duidelijk wat er was gebeurd. Toen de muziek was afgelopen waren we beide lichtelijk verward door wat er zojuist had plaats gevonden. Nog half in trance liepen we zwijgend naar het groepje collega's en sloten ons aan in gesprek alsof er niets was gebeurd. Terwijl we ons verder vermaakten met een hapje, drankje en conversaties hier en daar, bleven we elkaar op afstand volgen. Ondanks dat we beide het gevoel in ons trachtten weg te drukken, bleef het ongekend aanwezig. Op een of andere manier stuurde alles erop aan dat we uiteindelijk na afloop samen vertrokken. Met een paar collega's gingen we nog even naar De Munt, om bij MAOZ een broodje falafel te halen. Onze aandacht leek uiterlijk naar het samenzijn

met de collega's te gaan, maar innerlijk waren we daar helemaal niet mee bezig, het gevoel in ons trok ons naar elkaar. We gingen niet in op de uitnodiging van een collega om verder op stap te gaan, we wilden weg. Zogenaamd naar huis, maar eigenlijk was het een onuitgesproken verlangen om even met z'n tweeën alleen te zijn. We moesten dezelfde richting op, dus namen we samen de tram, richting het station. Zwijgend naar elkaar, maar intussen gewaar van wat er tussen ons gebeurde, arriveerden we bij de eindhalte voor het station. We moesten ieder een kant op, Astrid met de trein naar Heemskerk en ik met de bus naar Amsterdam-Noord. We gaven elkaar een kus ter afscheid, wat voor ons gewoon was na afloop van een uitje. Maar dit keer bleef het niet bij een collegiale kus, de aantrekkingskracht in ons doemde in alle hevigheid op, net als op de dansvloer. Ik kon het niet laten Astrid nogmaals te kussen, ik hield haar vast en kuste haar langer op haar mond. Niets kon ons op dat moment nog tegen houden, alle remmingen van gedachten vloeiden weg, opnieuw verstrengelden we in elkaar en was de chemie in opperste werking. We verloren ons bijna in de tijd, toen bleek dat Astrid nog net de laatste trein naar Heemskerk kon halen. Ik liep met haar mee naar de trein, we konden elkaar bijna niet los laten, we kusten elkaar terwijl we in de ingang van de trein stonden, tot aan het moment dat de conducteur met het schrille geluid van zijn fluitje aangaf nu echt te moeten vertrekken. We lieten met tegenzin elkaar los, Astrid stapte in de trein.

Zo zat ik even later in de trein, met een geheel verdwaasd gevoel. Ik wist dat ik in de trein zat maar alles leek langs me heen te gaan, behalve dat overstijgende gevoel wat tussen Jago en mij was ontstaan. Nog even belden we met elkaar, terwijl ik in de trein zat, de behoefte om nog bij elkaar te zijn was enorm groot. Jago hing pas op toen hij bijna bij zijn huis was gearriveerd. Daar zat ik dan, rond middernacht, geen mens verder te zien, alleen mijzelf en het geluid van de voortdenderende trein, die als een soort meditatie mij in een dieper gaande roes bracht.

Achteraf was het een wonder dat ik nog op tijd wist uit te stappen, want in zo'n roes had ik net zo goed op een of ander verlaten station kunnen belanden en dan lopend naar huis moeten gaan, omdat er na het middernachtelijk uur geen openbaar vervoer meer gaat in deze omgeving. Blijkbaar hebben ze dit daarboven ook wel voorzien of liet mijn ervaring met dagelijkse meditatie mij nu de vruchten plukken, waardoor ik dus in staat was om onder dergelijke omstandigheden toch waar te nemen en mijn weg te bewandelen.

Eenmaal thuis heb ik die nacht nauwelijks een oog dicht gedaan; het intense gevoel, de overstijgende sensaties, bleven in mijn lichaam na sudderen. "Wat was er nu in godsnaam gebeurd", vroeg ik me af. Hoe kon het gebeuren dat ik juist met deze man, die mijn collega is, maar bovendien getrouwd is, deze overstijgende intense ervaring deelde. Ik was geheel niet bezig met het willen hebben van een relatie, noch was ik uit op een onenightstand of iets dergelijks. Die tijd had ik gehad en dat beviel me heel goed. Ik voelde me vrij in het vrouw zijn, en een trotse moeder van een inmiddels volwassen zoon. Wat was dit gebeuren dan allemaal en wat moest ik hiermee?

De volgende dag hadden we samen weer een dienst, dat gaf een wat raar onwezenlijk gevoel, ongemakkelijk ook, want wat was er nu precies tussen ons gebeurd, wat was dat en wat moest ik ermee? Op het werk wisten we ons nauwelijks een houding naar elkaar te geven en ik kon dat niet velen. Ik moest er met Jago over praten. Dat kon niet op het werk natuurlijk, dus vroeg ik hem om elkaar na het werk te kunnen spreken.

Nadat Astrid met de trein vertrok liep ik verdwaasd terug naar de bus op het Centraal Station. Gevoelens van verwarring, gelukzaligheid, verliefdheid, schuldgevoelens en onzekerheid wisselden elkaar in hoog tempo af terwijl ik in de bus zat terug naar huis, naar mijn partner, waarmee ik twee jaar geleden getrouwd was, na 7 jaar samengewoond te hebben.

"Wat was er zojuist gebeurd?" dacht ik. Een ongekende intense ervaring die tot op heden aan mij voorbij was gegaan.

Dit gevoel deed mij terugkeren naar mijn wens en verlangen naar een volledige en intens verbonden relatie met een vrouw, die in alle opzichten bij mij past. Dit is wat ik altijd zocht, maar nooit volledig kon vinden.

Maar nu de realiteit, dacht ik. "Ik ben getrouwd en heb mijn partner beloofd om samen met haar het leven te delen. Dit is toch vreemdgaan met een ander? Dus dat kan niet en druist in tegen mijn principes van vertrouwen en beloftes moet je nakomen."

Toen ging mijn mobieltje af... en daar was Astrid weer, met gelijke gevoelens en gedachten, en net als

ik verlangend naar elkaar. We waren net een paar minuten zonder elkaar, en toch vonden we het heerlijk om elkaar opnieuw te spreken, maar eigenlijk wilden we bij elkaar zijn. Ik merkte dat ik het liefst met haar meegegaan was naar haar huis, maar intussen naderde ik mijn eigen huis en de realiteit van het getrouwd zijn.

Toen ik bijna thuis was, moest ik echt het telefoongesprek met Astrid gaan beëindigen, omdat ik mij even moest voorbereiden op mijn thuiskomst. Ik wilde deze ervaring even rustig kunnen verwerken en 'zo normaal mogelijk overkomen' naar mijn partner toe. Ik wilde mijn partner geen pijn doen, kwetsen of confronteren met een situatie die voor mijzelf nog volledig onduidelijk was.

Zo liep ik mijn huis binnen en deed alsof er niets bijzonders aan de hand was, terwijl mijn gevoelens van binnen nog in de achtbaan zaten.

Eind van de middag, na het werk, liepen we samen naar een café om de hoek.

De spanning die we gedurende het werk nog enigszins konden wegstoppen, kwam op dat moment weer in alle hevigheid naar boven, een rare gewaarwording om dan bijna woordeloos maar met een sterk energetisch gevoel zo samen op te lopen.

In het café zochten we een rustige plek uit waar we ongestoord met elkaar konden praten. Nu was dat vrij gemakkelijk, aangezien de cafés in Amsterdam-Zuid doorgaans een publiek aan trekken dat een sterke beleefdheidsetiquette uitstraalt.

Daar zaten we dan, eerst wat ongemakkelijk, hoe begin je dan zo'n gesprek terwijl we tegelijk nog vol zijn van de heftige gevoelens, die de avond daarvoor waren begonnen, en onze nachtelijke slaap ook flink hadden beroerd.

We spraken over het gebeuren, hoe het ons beide enorm had overvallen en ons zó diep geraakt had, dat het nu pas beetje bij beetje tot ons door drong hóe diep het inmiddels al was geankerd. Tegelijk zagen we de realiteit van ons beider levenssituatie, met name die van Jago, het feit dat hij op dat moment een relatie had, maar nu zó in contradictie zat met zijn gevoelens die op ongekende wijze spraken. Het was voor ons direct duidelijk dat de gevoelens naar elkaar van diepere betekenis waren dan doorgaans bij een vluchtige verliefdheid plaatsvindt, een gevoel wat je nauwelijks kunt omschrijven, maar alleen kunt voelen, en dan wéét je het. Wat we ook verder deelden, onze gevoelens en gedachten waren als exact gelijke ervaringen, dat bracht temeer de verwarrende vraag naar boven wat we hier nu verder mee moesten. Een vraag waar we op dat moment geen sluitend antwoord op hadden.

Gevoelens overstegen elke vorm van rationeel denken, ondanks dat onze ego's alle redenen aandroegen waarom dit allemaal niet zou kunnen, laat staan mógen.

Zo konden we niets anders dan het op z'n beloop laten, met de hoop van de ego's dat het wel weg zou ebben. Met een lange en innige omhelzing, zo lang we de koude buitenlucht konden verdragen, lieten we elkaar met veel moeite los.

De dagen daarop werd duidelijk dat onze gevoelens voor elkaar niet als vanzelf weg ebden, het werd alleen maar sterker, we wilden niets anders dan bij elkaar zijn, terwijl de ego's ons de andere kant op wilden trekken, wat niet echt lukte. Elke dag dat we samen werkten bracht ons weer bij elkaar, hetzij doordat we de kou buiten trotseerden of samen de warmte van een café opzochten, al was het maar voor even. Een ongekende kracht trok ons naar elkaar, om elk moment van innig samenzijn te benutten.

Niets liever dan bij elkaar willen zijn, elkaar in de armen nemen, onuitgesproken gedachten voelbaar, woordeloos weten, leesbaar in de ziel van onze ogen.

Wetende dat we tot een keus moesten komen, voor Jago een tergende keus, zijn hart wilde niets liever dan bij mij zijn, maar zijn ratio bracht zijn verantwoordelijkheidsgevoel voor zijn relatie naar voren. Voor mij was er geen keus, er was alleen maar het weten van mijn hart en ziel, dat zo sterk sprak dat het, het moeten maken van een keus tenietdeed. Ik kon niets anders dan het gebeuren accepteren. Onze eenheid was inmiddels al zo krachtig, dat de innerlijke strijd die zich op pijnlijke wijze in Jago's lichaam manifesteerde, voor mij ook duidelijk voelbaar was.

Totdat Jago bijna gek werd van alle gevoelens en gedachten en besloot om zijn vrouw te vertellen wat er was gebeurd, en dan maar te zien welke volgende stap hem dat zou brengen.

We spraken af dat hij daar even de ruimte voor nam, zonder dat wij elkaar zouden zien of spreken.

Ik kon niets anders meer dan alle moed verzamelen, mijn vrouw te vertellen over mijn gevoelens voor Astrid. Ik wist dat dit bericht haar enorm pijn zou doen, ik wilde haar die pijn niet aan doen, maar ik kon er ook niet onderuit. Door het haar te vertellen kon ik eerlijk blijven, naar mezelf én naar mijn vrouw, en het was de enige manier om voor mezelf duidelijk te krijgen welke stap ik verder moest nemen. Met een knoop in mijn maag vertelde ik mijn vrouw wat er op mijn pad was gekomen, hoe mijn hoofd en hart in een verscheurende tweedeling zat.

Mijn vrouw reageerde verbijsterd en was zeer wanhopig en verdrietig, toen ik haar dit vertelde.

Zij wilde mij niet kwijt raken en gaf aan dat zij niet zonder mij verder kon gaan.

Ik gaf hierop aan, dat het nog niet zo ver was dat ik weg zou gaan, maar dat ik open en eerlijk wilde zijn over mijn gevoelens van verliefdheid voor een andere vrouw.

Ik besloot, dat ik alles eerst eens even zou laten bezinken en op een rijtje zou zetten voor mijzelf. Tegelijkertijd voelde ik mij enorm schuldig naar mijn vrouw toe. “Ik had haar toch beloofd om samen met haar het leven te delen en samen oud te worden”, “waarom kan ik daar niet gewoon aan voldoen?” en “misschien wordt het gras echt niet groener door een relatie met Astrid aan te gaan”, dacht ik. Tot nu toe had ik toch ook een harmonieuze relatie met mijn vrouw gehad, waarin wij samen veel leuke dingen en interesses deelden, ook al ontbraken voor mij de diepe gevoelens van liefde voor haar. Mijn gevoelens voor mijn vrouw, waren altijd gebaseerd op gevoelens van een diepe vriendschap.

Mijn vrouw en ik besloten om alles even te laten rusten. Na een week verlangde zij, dat ik voor haar koos en dat ik niet meer met Astrid verder zou gaan en zou afspreken, behalve dan in de samenwerking als collega's.

Ik liet mij overhalen om deze belofte te doen, vanuit mijn schuldgevoel en de verantwoordelijkheid die ik naar haar toe voelde, om de relatie in stand te houden, ook al zeiden mijn gevoelens heel wat anders.

Vervolgens wilde mijn vrouw niet meer over Astrid en mijn gevoelens voor haar spreken.

Dit resulteerde erin dat deze hele gebeurtenis, de impact op onze relatie, zowel haar eigen gevoelens als mijn gevoelens onbesproken bleven.

Negeren en struisvogelpolitiek leken de juiste remedie om dit dilemma op te lossen.

Mijn verstand en de angst overwon mijn gevoel. Oftewel mijn Ego overwon mijn Zelf, waar ik me op dat moment overigens nog geheel onbewust van was.

Een periode van het verder blokkeren van mijn gevoelens brak aan en ik liet mijn ratio zijn werk doen.

Twee weken lang sprak of zag ik Jago niet, behalve op het werk als collega's.

Ik had er alle vertrouwen in dat hij de juiste beslissing zou nemen, een beslissing die hij zelf moest nemen en waar ik me volledig aan over gaf.

Dat vertrouwen in mij was iets wat zo krachtig voelbaar was, iets wat uit een diepere laag kwam en een soort van rust bracht.

Terwijl Jago de tijd nam om tot bezinning te komen, hield ik me, naast alle beslommeringen van de dag, zoals gewoonlijk in balans met dagelijks mediteren. Iets wat ik al jaren deed en dat mijn lichaam en geest in balans hield. De beginselen van mediteren had ik in het verleden geleerd tijdens de opleiding voor Spiritueel begeleider, bij de Academie voor Spirituele Integratie in Krommenie. Daar leerde ik van alles, onder andere over aura -en chakrareading en healing, hoe ik als mens energetisch verbonden ben met de kosmos, hoe ik contact maak en afstem met mijn hogere zelf, mijn Goddelijke bron, met behulp van mijn gidsen in het universum.

Het was een opleiding waar ik diverse methodieken leerde en deze gecombineerd kon gebruiken in mijn dagelijks leven, zowel voor mezelf als voor anderen. Na deze opleiding ben ik mezelf verder gaan ontwikkelen op het spirituele gebied. Door de jaren heen heb ik een diversiteit van trainingen, meditatie's en inwijdingen gevolgd in binnen en buitenland, waardoor ik me op persoonlijk en zielen-niveau alsmat verder ontwikkelde. Met als gevolg dat ik heden ten dage in staat ben om verder te zien en te weten dan een mens in mijn omgeving doorgaans doet of kan. Vele mensen denken dat ik een of andere gave heb, er zijn ook mensen die bang zijn dat ik alles aan hen kan zien. Nu, ik kan veel zien, maar niet alles en zeker niet elk moment, alsof ik de hele tijd bezig zou zijn met het lezen van mensen. Ik vergelijk het met dat je ook niet continu met je andere *gave*, zoals je beroep of hobby's bezig bent. Tenslotte is het een gegeven dat iedereen al in zich heeft, alleen niet iedereen kan of wil dit ontwikkelen, het is ook afhankelijk van in welke fase van ontwikkeling iemand zit; elke ziel heeft namelijk een eigen leerweg te gaan.

Tijdens een meditatiemoment stemde ik af op mijn hogere zelf, ik wilde de situatie met Jago goed helder en zuiver blijven bekijken. Ik vroeg wat de reden was dat Jago en ik zo tot elkaar waren gekomen. Ik kreeg de antwoorden in twee meditatie sessies tot mij, dat gebeurt bij mij dan in een combinatie van het zien en horen van beelden en woorden of een gids die direct tot mij spreekt. Ik was verrast door de informatie die ik doorkreeg: "het is tijd dat jij en Jago samen komen, jullie hebben je weg samen verder te gaan, het is jullie hoger plan, jullie zijn verbonden vanuit ware liefde." Ik werd nieuwsgierig wat dan precies de reden van dit alles was en vroeg door. In meditatie kwam ik op een ander level, dat een vrij ruimtelijke gewaarwording gaf. Een intens vrij gevoel, los van alles. Ineens zag ik een bundel van stralen op me af komen, in een schittering van kleuren die aardse kleuren overstijgen, zo vanuit één gecenterd punt, helder en breed uitstralend, zó prachtig. Tegelijkertijd daarmee kreeg ik het gegeven door dat Jago en ik één zijn, één ziel, een tweelingziel, uit één bron. Het beeld van de bundel stralen was het symbool van onze eenheid. Ik heb getracht dit beeld vast te leggen op papier, maar mijn tekenkunst is niet in staat om ook maar enigszins te benaderen van wat ik in werkelijkheid had gezien. De tekening bekijkend gaf me eerder het gevoel dat ik me daarmee nog op het niveau van de kleuterschool begeef.

Naast het gegeven van deze overweldigende ervaring, was het tegelijkertijd ook zó enorm helder en duidelijk. In mijn hele wezen gaf het een diep gevoel van weten en waarheid, waarbij ik van binnen en buiten mij, geheel doordrenkt werd met een krachtige pure liefde.

De dagen daarna was ik vol van energie en tegelijk ervaarde ik een intense rust en liefde in mij, een soort van thuiskomen, met een vrij en blij gevoel.

Ik was zo enthousiast om dit aan Jago te vertellen, maar ik wist ook dat hij nu de ruimte nodig had voor zich zelf, dus liet ik het zo tot ik van hem zou horen. Langzamerhand begon ik me meer te verdiepen in wat er bekend was over zielen en tweelingzielen. Het werd me hiermee ook duidelijk dat er veel kaf onder het koren zit op dit gebied, bovendien worden er verschillende beschrijvingen gegeven. Maar zoals altijd heb je een eigen verantwoordelijkheid en bepaal je zelf wat voor jou waarheid is. Zo neem ik iets tot mij en haal ik er uit wat voor mij waarheid is.

Na zo'n twee weken voelde ik een onrust in mij opkomen. Ik had nog niets van Jago vernomen.

Op het werk kwam ik hem wel tegen maar ik voelde een soort van spanning bij hem en hij leek mij te vermijden. Iets wat mij geen goed gevoel gaf. Ik kon het niet goed plaatsen en ik wilde weten wat er was. Lastig als je elkaar dan alleen op het werk ziet, niet bepaald een plek om een dergelijk iets te bespreken. Toch kon ik het niet laten hem even apart te nemen om te horen wat er was en of hij al een besluit verder had kunnen nemen wat betreft onze situatie. Zijn antwoord was op dat moment vaag en onzeker, hij had zijn vrouw gesproken maar wilde dat nu niet met mij bespreken, hij zou me wel bellen.

Er kwam een unheimisch gevoel over me heen, maar het werk gaf me geen tijd om daar verder bij stil te kunnen staan. Later thuis werd ik door Jago gebeld, hij vertelde dat hij ervoor gekozen had om bij zijn vrouw te blijven, alles wat hij had opgebouwd, hun relatie, hun huis, hun bezit kon hij toch niet zomaar opgeven, hij had met haar gesproken en ze waren tot de conclusie gekomen dat ze toch van elkaar hielden. Dit sloeg bij mij in als een bom, omdat het zo indruiste tegen alles dat ik voelde en wist. Ik voelde dat het gewoonweg niet klopte.

Daarom vroeg ik aan Jago hoe het dan zat met zijn gevoel voor mij, waarop hij met een voelbare spanning eerlijk antwoordde dat zijn liefde voor mij heel duidelijk was, een vanuit een spirituele verbinding, dat zijn hele hart en ziel naar mij uitging. Ik vertelde hem over wat ik inmiddels had gezien over de oorsprong van het gebeuren tussen ons, Jago herkende dit ook direct, maar hij had voor haar gekozen in dit leven, voelde zich verantwoordelijk daarvoor, en moest het eerst afmaken.

Pijn en verdriet kwam bij mij naar voren, terwijl ik huilend aan de telefoon met hem sprak. Net zo bij Jago was dat voelbaar maar hij was hard bezig zijn gevoelens te blokkeren.

Ik voelde me in complete verwarring en werd ook boos over het feit dat hij me dit zo even via de telefoon melde. Maar hij kon niet anders zei hij, omdat hij zijn vrouw had beloofd niet meer met mij af te spreken, dat kon zij niet aan. Dat kon ik ook wel begrijpen, desondanks vond ik dat ook ik wel met enig respect behandeld mocht worden, tenslotte was het niet zomaar een gebeuren tussen ons en als hij dan toch de keus voor zijn vrouw had gemaakt zou het voor haar geen bedreiging moeten zijn dat, Jago het dan op een nette manier met mij afsloot. Helaas was dat niet het geval en liet Jago zich dat

gebeuren.

Ik was emotioneel flink geraakt maar ik kon niets anders dan me erdoorheen slepen, ik wilde namelijk niet verzanden in emoties. Ik bleef mediteren, dat hield me in het Nu, hierdoor kon ik de emoties waarnemen en los laten in plaats van dat de emoties grip op mij kregen.

De dagen daarna kreeg ik meer te zien: “Jago en ik gaan zeker verder met elkaar, maar dan wel wat later, hij heeft eerst het leven met zijn vrouw af te ronden, en door zijn eigen emoties heen te gaan.”

Op mijn vraag of wij nog samen zullen komen in dit leven kwam een duidelijk “ja” en kreeg ik een verder beeld over de beëindiging van hun relatie. Ik kon inmiddels volledig vertrouwen op het gegeven via mijn hogere zelf, toch wilde ik checken of ik het nog steeds zuiver tot mij kreeg, gezien mijn diepe verbinding met Jago. Ik wilde weten of het niet de wens van mijn gedachte was. Vandaar dat ik Maaïke vroeg met mij mee te kijken, ik kende haar als een zeer ervaren medium en healer. Nog voor dat ik in detail was getreden bevestigde zij wat ik zelf had doorgekregen, en dat Jago en ik zeker in dit leven nog samen zullen komen, maar dat het nog wel een tijdje zou duren.

Voor mij was het erg fijn dat ik dit zo met Maaïke kon bespreken, vooral omdat ik dan vanuit zuiverheid blijf handelen. We kunnen elkaar daarin zo scherp houden.

Dit weten gaf me veel meer rust, ondanks de pijn en het verdriet wist ik dat ik Jago tijdelijk moest loslaten en dat mijn liefde voor hem van dien aard was dat ik ook in staat was om dit te doen.

*De natuur van de geest is eenvoudigweg te dichtbij
om herkend te worden.
Net zoals wij ons eigen gezicht niet kunnen zien,
vindt de geest het moeilijk naar
zijn eigen natuur te kijken.
Sogyal Rinpoche*

Ego versus het Zelf

Het gesprek met Astrid aan de telefoon was verre van gemakkelijk, ik voelde het verdriet en de pijn die zij voelde, ergens wist ik dat het net zo mijn pijn was, maar ik had alles rationeel geblokkeerd.

Ik vond het een vreselijke beslissing die ik van mijzelf (Ego) moest nemen. Ik zag op dat moment geen andere oplossing. Ik wilde niemand kwetsen of pijn doen, maar nu was dit toch het geval. Ik dacht dat dit toch de juiste beslissing zou zijn. Ik dacht toen meer vanuit de ander dan wat goed zou zijn voor mijn Zelf.

Door deze beslissing te nemen zorgde ik in ieder geval dat mijn vrouw zich weer gelukkig kon voelen in onze relatie en gaf ik gehoor aan mijn gevoelens van angst om een complete verandering aan te gaan en alles kwijt te raken wat ik had opgebouwd.

Ik heb namelijk geen slechte relatie met mijn vrouw, dacht ik toen. Wij ondernamen altijd veel samen, ook al bepaalde zij veel activiteiten. Ik vond het eigenlijk allemaal wel goed zo in het leven. We genoten van de vakanties en de materiële welvaart die wij samen hadden.

Het was een relatie zoals je met je beste vriendin of zus kon hebben. De echte diepere liefde en aantrekkingskracht, zoals ik deze bij Astrid ervaren had, ontbrak echter aan deze relatie.

“Je kunt niet alles in het leven hebben” en “als je iets begint, moet je het ook afmaken in het leven”, dacht ik toen snel.

Zo vermeed ik om mijn wezenlijke gevoel aan te gaan en ging ik volledig voorbij aan wat ik wérkelijk vanuit mij zelf wilde.

Mijn angst en schuldgevoel waren sterker op dat moment, maar ook dit bewustzijn had ik toen niet.

Doordat we zo nauw samen werkten, terwijl we een weg zochten om ons eigen leven los van elkaar weer op te pakken, was het geen gemakkelijke taak om werk en privé te scheiden. Elk moment waren we ons zó bewust van elkaar, we namen meer waar bij elkaar dan alleen onze fysieke aanwezigheid, we konden elkaanders energie voelen en waren in staat om de gedachten van de ander te zien. De pijn en het verdriet maar bovenal de liefde konden, ondanks pogingen om het te verbergen of weg te stoppen, niet meer niet gezien worden. Onze energie was al zo op elkaar afgestemd dat we als magneten naar elkaar bleven trekken en dat gebeurde ook op momenten dat we geheel niet op het werk en bij elkaar in de buurt waren, zelfs als we thuis waren en in onze slaap kwamen we energetisch bij elkaar. We waren met een dikke energetische streng vanuit ons hart aan elkaar verbonden, het had iets weg van een navelstreng, dan wel een aantal malen dikker, alsof we met een enorme kabel aan elkaar waren verbonden.

Dit werd zó heftig en vermoeiend, dat het daarmee ook bijna onmogelijk werd om los van elkaar verder te gaan. Ik móest een weg vinden om me van Jago los te maken, wilde ik verder kunnen met mijn leven. Uit liefde bedacht ik dat de enige oplossing was om de energetische kabel bij mezelf los te trekken. Tijdens een meditatie poogde ik dit te doen, maar elke keer als ik de kabel uit mijn hart wilde los trekken, bleef ik trekken, er kwam geen eind aan, er viel niets uit te trekken want het bleek oneindig te zijn. Dan een rigoureuze manier, de streng door hakken, en dat deed ik vervolgens, ik zag hoe onze energiestreng in tweeën was gedeeld. Dat gaf me een zucht van verlichting, ik ervaarde meer vrijheid en rust op dat moment. De periode daarna kon ik meer en meer mijn gang gaan, de pijn en het verdriet ebde langzaam weg, in tegenstelling tot de liefde die ik voelde, die nam juist in kracht toe, het oversteeg alles. Ik werd me gewaar van de grootsheid van deze liefde, ik ervaarde nu zóveel liefde dat ik alles goed vond, alles wat kwam zoals het kwam was gewoon helemaal goed, ik ervaarde een soort van gelukzaligheid dat ik Jago had los kunnen laten en hem zijn weg in liefde gunde. Het feit dat ik

hem geheel uit liefde kon laten gaan gaf me een duizelingwekkend gevoel van vreugde. Iets wat ik eerder nog niet zo ervaren had, lange tijd was ik onbewust op zoek, als een hunkering naar deze ongekende liefde.

Gedurende de maanden die verstreken, kreeg ik alles op een meer overstijgende manier te zien. Ik nam glashelder waar, bij mezelf en om me heen. Terwijl ik me steeds meer in vrede en liefde voortbewoog, zag ik hoe Jago steeds vaster kwam te zitten in zijn energie. Op het werk werd hij steeds strakker en afstandelijker naar mij, uiteindelijk zelfs wat agressiever, het leek alsof hij tegen mij vocht, maar in werkelijkheid was het zijn ego die tegen zijn zelf vocht. Ik was voor hem een directe spiegel van pure liefde, een liefde die zijn ego trachtte te ontwijken.

Ik zag dat ik hem ook daarin moest laten, alleen de momenten waarop het mij echt te ver ging, dat juist Jago zich zo heftig gedroeg naar mij, ben ik toch flink gaan opstaan en confronteerde ik hem met zijn gedrag. Ik zei hem dat ik het niet kon velen dat hij zich zo naar mij gedroeg en op mij afreageerde. Juist van hem kon ik dat niet hebben en zou ik dat niet verwachten. Op die momenten zag ik ook hoe hem dat raakte, ik raakte hem aan in zijn hart en ziel, vanuit liefde. Uiteindelijk kwam hij daardoor, door de tijd heen, stap voor stap uit zijn harnas.

Al was het nog niet optimaal, na zo'n twee jaar leek Jago meer zijn weg te vinden. Ook ik ging inmiddels geheel mijn eigen weg. Ik was druk bezig met het oprichten van een vredescentrum en kreeg zelfs nog een nieuwe liefde, die later toch niet de ware bleek te zijn. "Hoe gek was dat?", dus dat was snel weer voorbij. Ik kwam in volle overgave tot nieuwe inzichten en stappen in mijn leven. Eén van die stappen was dat ik de knoop had doorgemaakt om te stoppen met het werk al psychiatrisch verpleegkundige. Ik wist al langere tijd dat ik die stap had te nemen; na ruim 25 jaar de gezondheidszorg te hebben gediend, overigens met veel plezier, was het tijd om een andere weg te gaan. Eindelijk was ik zover. In een eerdere periode was ik bijna geneigd om vanuit onvrede daar hard weg te lopen en nu kon ik het met liefde en vrede loslaten, precies zoals het was bedoeld.

Ik waagde een sprong in het diepe en ging nu als zelfstandig ondernemer verder, daar was ik in de tussentijd al naast het werk mee begonnen. Mijn plan was om mijzelf en het vredescentrum te voeden met het inkomen wat hieruit voort zou vloeien. Hoewel ik het nog allemaal moest opbouwen, had ik er alle vertrouwen in, op een of andere manier voelde het ook als een belangrijke stap in mijn leven en elke keer als ik een dergelijke stap nam voelde ik me weer een stukje vrijer.

Toen het eenmaal zover was dat ik mijn ontslag had ingediend, vijf en een half jaar later nadat Jago en ik los van elkaar verder gingen, bleek al vrij snel dat het niet zozeer mijn eigen bedrijf was waarom deze stap zo belangrijk was. Een onverwachte wending vond plaats op het moment dat ik mijn ontslag had ingediend en het afscheidsfeest in voorbereiding was.

Naar mate het afscheid naderde, werd het voor mij duidelijk dat ik afscheid zou nemen van het team, waar ook Jago onderdeel van was, maar van Jago zelf zou ik geen werkelijk afscheid nemen, dat weten was er. Zonder dat ik me bezig hield met hoe dat er verder dan uit zou gaan zien tussen ons, liet ik het geheel los.

Het ontslag van Astrid kwam flink binnen bij mij, ergens wist ik dat het er eens van zou komen, maar nu het eenmaal zover was raakte het mij behoorlijk, al deed ik pogingen om dat gevoel te onderdrukken.

Naarmate de dag van afscheid naderde hield ik me meer en meer in gedachten met haar bezig, ik voelde de behoefte om haar nog persoonlijk te spreken, nog voordat het afscheidsfeest van het team zou plaatsvinden. Terwijl dat door me heen ging deed zich de onverwachte mogelijkheid voor. Tijdens een dienst samen kwamen we te spreken over allerlei lekker eten, we zaten elkaar gewoon lekker te maken bij het noemen van diverse gerechten en hapjes. Zo gelijkend onze voorkeur was, kwamen we ook uit op tapas, de bekende en overheerlijke Spaanse hapjes. Het water liep bijna in onze monden alleen al bij de gedachten hieraan, we moesten erom lachen. Op dat moment popte het in mij op om Astrid mee uit eten te vragen.

In een paar seconden oversteeg ik mijn twijfel en de mogelijke gevolgen van mijn vraag om samen uit eten te gaan. Ik stelde de vraag en bedacht direct een 'veilig moment, zonder directe consequenties voor mijn relatie met mijn vrouw', wanneer wij uit eten konden gaan.

Ik stelde voor om de volgende avond tapas te gaan eten. Overdag ging ik namelijk naar een symposi-

um, de Dag van de Verpleging, en aan het einde van de middag had ik ook nog een gesprek met de psychiater op het werk over mijn opleiding tot Nurse-Practitioner, welke ik aanvankelijk zou gaan starten.

Astrid twijfelde even of zij die avond geen afspraken had. Dat bleek niet het geval te zijn en zij ging vervolgens op mijn uitnodiging in. Zij had een dagdienst en kon dan na het werk met mij gaan eten. Het leek alsof alles precies in elkaar paste om deze afspraak, na ruim 5 jaar van vermijding, toch door te laten gaan.

Ik was zeer blij dat ik eindelijk een afspraak met Astrid had gemaakt en dacht: “dan kan ik het goed afsluiten met haar, nu zij ontslag neemt.” Maar mijn gevoel zei geheel iets anders en alle gevoelens van vijf jaar geleden begonnen weer stevig naar boven te komen.

De nacht voorafgaand aan deze afspraak had ik vanuit een waak/slaap stadium al de ervaring dat ik energetisch bij Astrid aanwezig was. Het voelde bijna aan als een fysieke werkelijkheid.

De volgende dag zat ik gedurende het symposium in een totaal andere sfeer en was eigenlijk de gehele dag bezig met de afspraak met Astrid. Alles gleed langs mij heen totdat ik eindelijk naar de afspraak op mijn werk kon gaan en aansluitend met Astrid zou gaan eten.

De afspraak op mijn werk met de psychiater verliep iets minder plezierig; gezien het feit dat deze het risico niet wilde nemen dat ik een zware opleiding ging doen, omdat ik geen garanties kon geven over de kinderopvang die ik nodig had om mijn extra werktijd te garanderen.

Ja..., inmiddels had ik ook twee kinderen gekregen. In het begin bevreedde het mij dat het gesprek zo was afgelopen, het leek als uit het niets te komen. Later werd ik me bewust van dat ook dit gebeuren nodig was om de weg van ons samenzijn te plaveien.

Direct uit dit gesprek wachtte ik Astrid op in de tuin van de kliniek.

Beiden waren we behoorlijk nerveus en blij eindelijk elkaar even los van alles te zien en te spreken. We gingen buiten op het terras zitten bij het tapas restaurant vlakbij het werk.

Eerst ging het over koetjes en kalfjes en over de zaken rondom het werk en wat zij ging doen nadat zij gestopt was in de kliniek

Plotseling brak Astrid hier doorheen en begon zij over de periode van ons ‘eerste contact’.

Ik was blij dat zij hierover begon, want dit onderwerp was de eigenlijke reden van deze afspraak samen.

We bespraken de gehele afgelopen periode, na ons ‘eerste contact’. Ik vertelde haar hoeveel moeite ik had gedaan om afstand van haar te nemen, en haar het liefste veel eerder had willen spreken, maar dit niet durfde, vanwege de afspraak die ik met mijn vrouw gemaakt had.

Tijdens dit gesprek bleek dat ook Astrid de nacht ervoor de ervaring had gehad dat wij energetisch bij elkaar waren geweest. Een wonderlijk fenomeen, wat moeilijk onder woorden te brengen is.

Ik bleef echter volharden in mijn standpunt dat ik de relatie met mijn vrouw moest afmaken in dit leven, en zeker nu ik ook nog eens de verantwoordelijkheid voor twee geweldige kinderen gekregen heb.

Ik besepte dat ik mij volledig vastgezet had in mijn huidige leven met vrouw en kinderen, en vertelde Astrid dat ik hier feitelijk ook naartoe gewerkt had, om mijzelf (ego) nog verder te beschermen tegen een eventuele nieuwe uitbarsting van de zeer heftige gevoelens van liefde voor haar. Ik had als het ware een dubbele muur opgetrokken om mij ervan te weerhouden om met haar samen te komen. Enerzijds de muur door mijn gevoelens voor haar en de erkenning van mijn Zelf volledig te blokkeren.

Anderzijds door de muur van de aardse realiteit met alle relationele, sociale en maatschappelijke verplichtingen en verantwoordelijkheden dusdanig te verhogen, waardoor ik mijn ego volledig had ingedekt tegen eventuele ‘aanvallen’ van mijn Zelf.

Ik hield mijzelf tijdens deze afspraak nog voor de gek door tegen mijzelf te blijven zeggen dat het alleen maar goed was voor het proces van afscheid nemen en zaken uit te kunnen spreken, voordat zij afscheid nam van mij. Echter vanaf het moment dat ik de afspraak met haar gemaakt had was de muur van gevoelsblokkades, hevig aan het schudden en vertoonde al flinke scheuren. Ik hield mij echter op zogenaamde verantwoordelijke wijze in tijdens het eten, ik kon ook bijna geen hap door mijn keel krijgen.

Vervolgens was het koud geworden op het terras en wij verplaatsten ons naar binnen. Ik ging veilig aan de andere kant van de grote tafel zitten waaraan Astrid plaatsnam. Hier nam Astrid echter geen genoegen mee en vroeg mij om naast haar te komen zitten.

Ik deed dit en voelde de spanning bij mijzelf toenemen. Het liefst had ik haar direct gekust en om-

helsd, maar deed dit niet.

Astrid vertelde mij over ons als tweelingziel en de verbinding die wij hebben met de groep meerlingzielen, waar wij deel van uitmaken. Ik kon mijn aandacht hier nauwelijks bijhouden, en kon dit ook niet geheel bevatten. Mijn gevoelens zaten namelijk wederom in de achtbaan en in een ongelofelijke tweestrijd.

We rekenden af en gingen samen naar het station om daar afscheid te nemen. Het leek wel een déjà vu. Op het station aangekomen, omarmde Astrid mij stevig en ik omarmde haar. Samen liepen we gearmd naar de bushalte waar ik de bus naar huis zou nemen. Ik dacht nog even dat ik zonder fysieke uitingen van onze liefde thuis zou kunnen komen, maar bij het afscheid kon ik niets anders dan haar wederom kussen en mijn gevoelens de loop laten, hetzij nog steeds ingehouden. We stonden een tijd in een stevige omhelzing te zoenen en namen met pijn in onze harten afscheid. We gaven elkaar mee dat we 'wel zouden zien hoe we op de een of andere wijze contact met elkaar zouden kunnen onderhouden'.

Hierna volgde nog twee weken, voorafgaand aan het daadwerkelijke ontslag van Astrid. Gedurende die periode fungeerden we weer gewoon als collega's op het werk, alsof er niets meer dan dat aan de hand was. Even leek het alsof het mij zou lukken om afscheid te nemen van Astrid, zonder mijn leven overhoop te gooien.

Echter naarmate de dag van haar afscheid dichterbij kwam, was ik meer en meer in mijzelf gericht en bijna als in trance het afscheid van haar aan het voorbereiden.

Ik focuste mij volledig op het bedenken van een afscheidscadeautje en het maken van een blad voor in de afscheidsmap van de collega's, een dossiermap met persoonlijke boodschappen van alle collega's, waarmee zij samengewerkt had.

Plotseling kreeg ik tijdens deze 'tranceachtige toestand' door dat ik een cd-tje moest maken met het nummer *In Dreams*, van Roy Orbison. Een nummer dat mij op de een of andere manier vanaf mijn 16^e jaar al geïntrigeerd had. Ik kon rationeel niet bedenken, waarom dit nummer en wat dit met Astrid te maken had. Toen ik de tekst van dit nummer nog eens bekeek, sloot deze wel heel mooi aan bij onze situatie. Ik maakte een mooi cd hoesje met een witte roos erop en de tekst van het liedje achterop. Ik verstopte het cd-tje tussen het blad wat ik in haar afscheidsmap stopte.

Wanneer je werkelijk van je Zelf houdt, dan hou je ook van mij.
ASJA

Het Zelf staat op

Collega's hadden een geweldig afscheidsfeest georganiseerd, het officiële gedeelte in de kantine en daarna buiten in het Vondelpark aan het water. Ze hadden alles met wit aangekleed, aansluitend op het feit dat ik al jaren geheel in het wit gekleed ga om daarmee vrede uit te dragen, overal hingen witte ballonnen, tot aan de bomen en in het water van het park aan toe, de meeste collega's, inclusief enkele vrienden met wie ik dit ook wilde delen, waren voor deze ene keer allemaal in het wit gekleed, men had zelfs witte lakens van de afdeling meegenomen om in het park te kunnen zitten, rond etenstijd lag daarop een

kleurenpalet van pizza's in witte dozen om onze honger te stillen. De zon weerkaatste haar stralen op al dat wit, alles leek in vrede op te lichten, het gaf een bijzonder en magische sfeer. Dat breidde zich uit naar de mensen die in het park vertoefden, van een aantal was hun belangstelling dermate gewekt dat ze naar de reden van al dat wit vroegen, menigeen werd geraakt zodra ik hen vertelde van het afscheid en mijn vredesmissie.

Woorden en cadeaus van afscheid ontroerden mij, maar op het moment dat Jago zo even terzijde een persoonlijk cadeau gaf werd ik zó diep geraakt, dat ik plots in tranen uitbarstte.

Hij gaf me een prachtig elfje met vleugels in een glazen zuiltje, een symbool van hoe hij mij zag. Door het team was er een afscheidsdossier gemaakt, een parodie op het verpleegkundig dossier, dat inmiddels al jaren ten tijde van afscheid van een collega gevuld werd met persoonlijke en creatieve uitingen van waardering van samenwerking. Jago had zijn gevoel voor mij wel op een heel bijzonder creatieve wijze tot uiting laten komen, verborgen in tekst en beeld, waarvan de diepere betekenis alleen voor mij herkenbaar was. Ik kon zien dat hij er heel wat tijd en werk aan had besteed.

Laat in de avond, toen het donker al een tijd was ingevallen, nam ik van een ieder afscheid, de meeste waren inmiddels flink onder invloed van alcoholische versnaperingen, een aantal konden daardoor wat makkelijker hun gevoel naar mij uitspreken, zelfs gepaard met tranen.

Jago die gedurende de avond verder op afstand was gebleven, sloeg dat alles gade en wachtte totdat hij mij als laatste gedag kon zeggen. Omdat het merendeel van de collega's mij met innige omhelzing gedag zei, viel het niet op dat ook Jago mij innig vast hield en we elkaar even diep in de ogen keken. Onder mijn handen voelde ik zijn lichaam heftig trillen, hij stond letterlijk te schudden binnen in zijn lijf. We konden geen afscheid nemen, dat was duidelijk. Met tegenzin lieten we elkaar uiteindelijk los.

De volgende dag ging ik naar Arnhem, voor een werkbezoek aan een ziekenhuis.

Mijn gedachten waren echter volledig bij Astrid en ik voelde de onbedwingbare drang om haar op te bellen. Ook, omdat ik het sterke vermoeden had dat zij de cd, die ik verstopt had, niet zou vinden, als ik dit niet zou vertellen. Om te voorkomen dat zij deze misschien pas na jaren zou vinden, stopte ik langs de snelweg op de terugweg naar huis en belde haar...

Ik zat thuis en dacht aan het afscheidsfeest van de dag ervoor, toen de telefoon ging.

Het was Jago. Zo lief, dat hij me belde om te horen hoe het met me was, na alle ontroering van het afscheidsfeest. Terwijl hij ergens langs de snelweg even was gestopt, op weg naar huis, vroeg hij me of ik de cd ook had gevonden die hij tussen de 2 A-viertjes met zijn creatief werk had gestopt. Met alle drukte van het afscheid was me dat eerder geheel niet opgevallen. Terwijl Jago daar aan de snelweg even nodig moest plassen zette ik de cd op. Bij het horen van de eerste tonen van muziek en tekst kwamen de tranen in overvloed, ik kon bijna niet meer stoppen. Ik kende het als een heel oud nummer van vroeger, maar nu pas raakte deze muziek mij op ongekende wijze, de tekst leek direct voor ons geschreven, zó passend bij onze gevoelens voor elkaar. Jago vertelde dat ook hij deze muziek van vroeger kende en dat het hem altijd ergens bijgebleven was, terwijl het niet eens uit zijn tijd was, maar eerder uit de tijd van zijn ouders, net als bij mij het geval was. En toen hij de muziek zelf opnieuw hoorde wist hij toen pas dat het voor ons bestemd was.

Ik was zo ontroerd dat, terwijl ik Jago aan de telefoon had, mijn woorden stokten door de stortvloed

van tranen, ik moest dat eerst laten uitwerken voor dat ik weer tot hem kon spreken. Intussen tijd sprak Jago mij liefdevol toe en was ook zijn ontroering merkbaar. Ik was hem zó dankbaar voor dit gegeven, ik zag dat het een diep gevoel van zijn herkenning én erkenning van onze eenheid was.

Ondanks dat we eerder dachten los van elkaar zijn, werd onze verbinding hiermee opnieuw bezegeld. De energetische kabel, waarvan ik dacht deze doormidden te hebben gekliefd, was uit zichzelf weer in heelheid gegaan, zo sterk werkt de energie dus tussen ons.

Net als bij onze eerste ontmoeting was het alsof er opnieuw iemand van boven op een knopje drukte en ons daarmee bij elkaar bracht. Ondanks al het gesputter van onze ego's, was er dit keer geen weg meer terug; het kon niet anders meer dan dat wij samen verder moesten gaan, de liefde sprak met overstijgende kracht.

Twee weken later had ik de knoop door gehakt, ik vertelde mijn vrouw dat ik erachter moest komen waarom ik deze heftige gevoelens voor Astrid heb en dat ik bij haar wilde zijn. Ondanks dat het voor haar opnieuw een enorme schok was stond mijn besluit dit keer vast. Ik móest mijn hart volgen, mijn hele hart en ziel was zich daar pijnlijk bewust van.

De liefde in mij was zó krachtig dat ik vanuit die zelfde liefde nog één ding wilde, en dat was mijn vrouw in liefde loslaten, en dat wij in harmonische samenwerking voor de kinderen bleven zorgen.

Ze vroeg me om mijn vertrek drie weken uit te stellen en in die tijd niet met Astrid af te spreken. Ze zag dit als de nodige tijd om het voor zichzelf te kunnen verwerken, we zouden dan samen in die weken de kinderen voorbereiden op mijn vertrek en verder de nodige stappen nemen. Ze stelde vervolgens voor dat ik dan op 14 juli naar Astrid toe zou gaan.

Ik ging akkoord met deze termijn.

Ik kon me haar situatie voorstellen, dus hield ik rekening met haar wens en bleef de drie weken. Al snel zag ik hoe mijn vrouw de realiteit wegstopte, ze was niet in staat om de nodige stappen voor zichzelf te nemen, ze hield het plaatje van ons als een gelukkig gezin voor de buitenwereld in stand. Ook wilde zij niet dat de familie of goede vrienden ingelicht werden over de komende veranderingen in onze relatie.

Dat vond ik heftig om te zien, vooral omdat ik ook niet in staat was haar de realiteit te doen inzien.

De drie weken werden drie héle lánge weken, elke dag ging kruipend voorbij, elke dag zag ik de pijn waar mijn vrouw mee worstelde, terwijl Astrid en ik hunkerden naar elkanders nabijheid.

Ook wilde ik de komende veranderingen en mijn gevoelens delen met mijn familie en mijn beste vriend. Ik hield echter rekening met haar wensen om nog niets te zeggen, totdat het realiteit geworden was. Ik ging volledig mee in de ontkenning en vertelde niets, totdat ik kort voor mijn vertrek toch, tegen de wil van mijn vrouw, de situatie met mijn toenmalige beste vriend besprak. Deze was zeer verrast, en had het niet zien aankomen. Hij begreep het wel, maar moest ook rekening houden met zijn vrouw, die weer een goede vriendin was van mijn vrouw.

De energie in huis werd steeds zwaarder, het gaf mij verre van een goed gevoel, ik moest er voor waken niet in de zwaarte te worden meegesleurd. Het telefonisch en energetisch contact met Astrid was uiteindelijk niet meer voldoende, we moesten elkaar even zien en voelen, elkaar even voeden met lichthe energie.

Het afscheidsfeest van een collega was voor ons een moment dat we elkaar weer konden zien, we spraken af om dan eerder van het feest weg te gaan, zodat we dan nog genoeg tijd voor ons samen hadden. Op twee vrienden na, was op dat moment verder niemand op de hoogte van de liefde tussen Astrid en mij, omdat ik nog steeds rekening hield met de wens van mijn vrouw om het pas na de drie weken naar buiten te brengen.

Het was een mooie zomeravond, het feest ging als een roes aan ons voorbij, uiterlijk waren we daar aanwezig, maar innerlijk waren we alleen nog bezig met het moment van bij elkaar kunnen zijn, los van alles en een ieder.

Even later liepen we samen door het Vondelpark, bedenkend waar we een rustige plek voor ons zelf konden vinden. We kwamen uit bij Vertigo, een café met buitenterras in het Vondelpark. Een tafeltje ergens achterin, onder de bomen en een grote parasol, waar nauwelijks iemand in de buurt zat, was voor ons dé aangewezen plek.

Hoe bijzonder deze plek was werd ons even later duidelijk. Die avond werd onze verbinding energetisch op een hoger level getild. Gedurende de hele avond zaten we ineensverstrengeld, elkaar voelend, onze lippen die elkaar niet meer loslieten, dat we nog aan de muntthee en plasrondes toe kwamen was

al een wonder, zo verkeerden we in een roes.

Onze chakra's¹¹ verbonden zich met elkaar. Elke in -en uitademing werkten als één kracht samen, dieper en dieper. Net zo klopten onze harten als één en uiteindelijk vloeiden we geheel in elkaar over. We traden buiten onze lichamen en stegen in eenheid op. Lange tijd zaten we op een geheel ander niveau, los van de omgeving van het terras, los van het aardse leven.

Toen we weer terug kwamen, voelden we onze lichamen weer, we hadden beiden een licht en ver dwaasd gevoel. Het kostte ons even tijd om bij te komen. Langzaam werden we weer gewaar van onze omgeving en zagen we dat het al donker was met het plotselinge besef dat het al rond middernacht was en Astrid de laatste trein gemist had. Onze organen werkten weer afzonderlijk van elkaar, hoewel onze blazen nog als één leken te werken, zó nodig moesten we allebei plassen. Een gekke gewaarwording, toen we naar het toilet liepen, we zaten nog half in de modus van het andere energielevel, zo'n licht gevoel, alsof we hadden gedronken, terwijl dat niet meer dan muntthee was geweest.

Eenmaal al het vocht los gelaten liepen we drukte van de stad in, een geheel ander leven dan waar we zojuist vandaan kwamen. We besloten op zoek te gaan naar een taxi die ons bij mijn huis zou afzetten, daar stond mijn auto en kon ik Astrid naar huis brengen. Het liefst waren we ook die nacht samen gebleven, maar ik had mijn vrouw beloofd thuis te slapen ondanks dat zij met de kinderen het weekend bij familie verbleef. De roes van het andere energieniveau was nog nawerkend. De rit met de auto was daardoor bijna niet verantwoord en ik moest me dwingen mij te concentreren op de weg en het verkeer.

We hebben nog zeker een uur op de parkeerplaats bij het huis van Astrid gestaan. De verleiding om samen bij haar naar binnen te gaan was enorm groot. Toch hielden we ons aan de belofte die ik aan mijn vrouw had gedaan. De ervaring van deze avond had ons al zover in onze kracht gezet dat we daarmee de laatste week zonder elkaar nog wel door zouden komen.

Zo reed ik naar huis terwijl Astrid haar woning binnen liep.

De veertiende juli was het dan eindelijk zover, de dag dat ik bij Astrid introk.

Eerder hadden we overwogen of ik eerst nog ergens op mezelf zou gaan wonen, in plaats van direct met elkaar samen te gaan wonen. Maar hoe uitgebreid we alle kanten ook belichtten, was het voor ons duidelijk dat we bij elkaar moesten zijn, ook al zouden we apart wonen, dan zou dat alsnog gebeuren. Bovendien wilden we geen opgesplitst leven leiden.

Ondanks dat ik met deze stap een scheidingsproces door zou moeten gaan, ik de zorg voor mijn kinderen op een andere manier invulling moest geven, en dit alles ook voor Astrid een geheel andere wending in haar leven bracht, gaf ons hoger weten aan dat we dit juist samen hebben te doorlopen.

Ik pakte mijn kleding in en wat persoonlijke spulletjes en vertrok, met alle moed die ik in mijzelf kon verzamelen, uit mijn oude leven. En wat naar later zou blijken was dit mijn sprong naar een compleet nieuwe levensstijl, visie en een terugkeer naar mijn Zelf.

Van tevoren had ik bedacht dat Jago's intrede in huis een feestelijk moment zou worden en dat hij zich vooral thuis moest kunnen voelen. Ik had me al voorbereid door voor hem plaats te maken in de berging, kasten, de badkamer en ja zeker, ook in het tweepersoonsbed, waar ik gewoonlijk in het midden sliep, was ik inmiddels al naar één kant opgeschoven.

Op de dag van zijn komst had ik langs de wanden van het huis rode bloemblaadjes van echte rozen op de grond uitgestrooid, en in een vaas de rest van de prachtige rode en witte rozen gezet, ons symbool voor de liefde en vrede. Aan het hoofdeind van het bed een slinger van rode harten en het dekbed bezaaid met rode rozenblaadjes. Met de Nag Champa wierook brandend, doorliep ik elke ruimte in huis, overal werd de energie nog eens extra op magische wijze met liefde vervuld. Omdat ik wel wist dat we ons uiteindelijk verder in bed zouden vermaken, wat na vijf en een half jaar geen gekke gedachte was, had ik verse aardbeien en een bus slagroom gekocht, het leek me wel leuk om de liefde op verrassende wijze ook door de maag te voeden. En dat gebeurde dan ook, de liefde stroomde in álles in ons door, het bracht ons samen naar hogere sferen, het werd een meer tantrische¹² beleving, zó in eenheid en zó

¹¹ Chakra's: De zeven Energiecentra die de verbinding vormen tussen het fysieke en het fijnstoffelijke lichaam vormen. Ze zien er uit als een soort energetische trechters die als een wiel draaien. Chakra betekent wiel in het Sanskriet.

¹² Tantrisch: Geestelijke verruiming en bevrijding, die leidt tot een bewuste vereniging met de eenheid.

vol van pure liefde. Voor ons beiden in dit leven een ongekennde ervaring.

Het was een bijzonder warm en feestelijk welkom, toen ik mijn eerste dag bij Astrid introk. Ondanks de enorme stap tot verandering die ik had gezet, met de onzekere gevolgen voor de toekomst in alle opzichten, verkeerde ik in opperste staat van vreugde en liefde.

Astrid straalde als een engel en haar liefde voor mij was ongeëvenaard.

Een diep gevoel van innerlijke vrede overviel mij en binnen een week vielen al mijn eerdere destructieve gedragingen in het leven volledig weg bij onze samenkomst. De enorme stress die ik ervaarde voor mijn vertrek, het eten van vlees, de behoefte aan het roken van sigaretten, het drinken van alcohol en ongezonde frisdranken verdwenen volledig. Terwijl ik toch al jaren geprobeerd had om te stoppen met roken, maar dit nooit gelukt was. Er bleef bij mij voor het eerst in mijn leven een gevoel van volledige rust over.

Ik was thuisgekomen.

De eerste drie, vier maanden leefden we in een soort roes, we gingen compleet in elkaar op, afgezonderd van de rest van de wereld beleefden we een intense liefde met elkaar. Het was alsof we ál de jaren zonder elkaar moesten inhalen. Ik werd zo door liefde gedragen dat ik mijn dagelijks werk in opperste staat volbracht, zonder dat ik me er bewust mee bezig hield. Mijn vleugels van liefde hielden me alleen bezig met mijn geliefde en mijzelf.

Daar waar je normaal gezien de tijd nodig hebt om elkaar te ontdekken, af te stemmen en te settelen, was er bij ons een vanzelfsprekendheid in de puurste vorm. Alles wat we deelden; gedachten, gesprekken, seks, aanrakingen, gevoelens en zeker ook de stilte, kwam in een hogere flow van liefde tezamen. Het was een tijd waarin we op een diepere laag met elkaar in verbinding kwamen, puur en alleen voor ons zelf, als zijnde een nieuwe basis om daar vanuit verder te gaan.

Tegelijkertijd had ik direct na mijn vertrek alles in het werk gesteld om het contact met mijn kinderen en de samenwerking met mijn vrouw rondom de opvoeding weer in balans te krijgen en mijn rol als vader weer volledig als gelijkwaardig verzorgend ouder in te nemen.

Een harde leerschool begon hierin voor mij, omdat de oude wereld die ik verliet niet de gelijkwaardigheid en de liefde op kon brengen, maar vanuit emoties van haat, wraak, onbegrip en uitsluiting reageerde, als reactie op de stap die ik genomen had. Voor mij kwam de les om in zuiverheid voor mijzelf op te komen en de liefde en vrede te bewaren en uit te dragen, ondanks de negatieve energieën die ik te verwerken kreeg.

*Niets werkelijks kan bedreigd worden
Niets onwerkelijks bestaat
Hierin ligt de vrede van God
Een Cursus in Wonderen*

Ons leven verder als tweelingziel

Voor veel mensen uit mijn oude omgeving, was mijn stap niet te begrijpen.

Zij zien voornamelijk het klassieke plaatje van het inwisselen van de ene relatie voor de andere, vanuit een hevige verliefdheid of zelfs een mid-life crisis (op mijn 38ste jaar).

Ik trachtte hen op allerlei manieren uit te leggen dat het hier niets mee te maken had, maar met het feit dat Astrid mijn tweelingziel is en ik mij verder wil ontwikkelen.

De relatie met de vrouw waarmee ik getrouwd was, was de afgelopen paar jaar niet meer in ontwikkeling, maar eerder in verdere degeneratie geraakt. Het was niet meer dan een functioneel en vriendschappelijk huwelijk geworden, waarin ik niet tot zelfontplooiing kon komen. Onze innerlijke werelden en intenties om tot ontwikkeling te komen verschilden volledig van elkaar. Ik zag mijn toekomst al een paar jaar lang voor mij als een soort film, zoals zovele mensen leven op aarde.

Een getrouwd leven van werken, carrière, geld verdienen, kinderen krijgen, verzorgen en opvoeden, vakanties, feesten en partijen, in totale *oppervlakkigheid* en zonder enige vorm van werkelijke ontwikkeling van mijn Zelf. Een leven waaraan ik mij de afgelopen jaren geconformeerd had en waar ik onbewust naartoe had gewerkt.

Ik zag mijzelf als een man die, nadat zijn kinderen later uit huis zouden zijn, alsnog de keus zou maken om te gaan scheiden, omdat ik alleen voor de kinderen de relatie met mijn vrouw in stand gehouden had. Tegelijkertijd besepte ik dat ik dit mogelijk niet eens zo lang vol zou kunnen houden om in deze 'onoprechtheid' verder te leven en ook nog eens met de wetenschap dat ik niet bij mijn tweelingziel zou kunnen zijn.

Ik voorzag te zullen sterven aan het eind van mijn leven, met een levensoverzicht van veel spijt over de kansen die ik had laten liggen en dat ik niet toegekomen was aan de verdere ontwikkeling van mijn ziel, en de terugkeer naar mijn Zelf als de goddelijke bron. Dit vooruitzicht gaf voor mij de aanleiding om, los van de samenkomst met Astrid, de relatie met mijn vrouw te willen verbreken.

De samenkomst met Astrid heeft mij echter eerder in mijn kracht gebracht, om de stap tot scheiding te kunnen en durven zetten.

Het loslaten van mijn oude levenspatroon leidde voor mij tot een verregaande bewustzijnsontwikkeling.

Wat hieraan vooraf ging

Door ons samenkomen kwamen mijn herinneringen aan mijn eigen spirituele ontwikkeling weer volledig terug, zoals ik deze had ingezet van mijn 18^e tot mijn 23ste jaar.

Ik was in die periode veel bezig met spirituele onderwerpen en zocht naar de zin van mijn leven. Ik had mij altijd een vreemde eend in de bijt gevoeld en had vaak het idee niet werkelijk van deze wereld te zijn. Ik kon mij namelijk nooit verenigen met al het gedrag in onvrede naar elkaar en de onrechtvaardigheid en oneerlijkheid die ik om mij heen zag.

Ik voelde mij als een toeschouwer die een vreemde wereld waarneemt, maar die hier zelf geen werkelijk onderdeel van uitmaakt. Dit gaf mij vaak een eenzaam en doelloos gevoel, somberheid en suïcidale gedachten namen bezit van mij. Niet dat ik actief suïcidale plannen had, maar ik wenste eerder dat mijn leven beëindigd zou worden, door wat dan ook. Ik sprak vaak in mijzelf met God of zijn helpers, ondanks dat ik geheel niet religieus ben opgevoed. Ik zocht naar aansluiting en liefde, maar vond deze niet. Ik ontwikkelde op vrij jonge leeftijd een diep verlangen naar een meisje/vrouw die volledig bij mij zou passen en waarmee ik in volledige liefde kon leven. Ik vroeg vaak de hulp van God om mij te helpen deze vrouw te vinden en mij een doel in mijn leven te geven.

De kennismaking met de spiritualiteit bracht mij dichterbij de antwoorden die ik zocht en gaf weer

zingeving in mijn leven.

Ik bezocht regelmatig samen met mijn moeder een spiritueel centrum waar allerlei lezingen gegeven werden over reïncarnatie, kaartlezen, psychometrie, mediamieke gaven, etc.

Ook ging ik naar paranormale beurzen, waar ik overigens altijd met hoofdpijn weer vandaan kwam. Ik las boeken over reïncarnatie en het leven aan gene zijde. Tegelijkertijd was ik vegetarisch gaan eten, omdat ik voelde dat dit de juiste weg was. Ook nam ik mij voor om ooit te stoppen met roken en het drinken van alcohol, wat ik in die tijd graag deed. Het lukte mij echter niet om dit ook werkelijk te stoppen, maar de wens bleef over.

Toen ik 21 was volgde ik een cursus eerste graad Egyptian Healing. Hier leerde ik middels handoplegging genezen via de chakra's. Tijdens deze cursus werd ik ingewijd, waarbij mijn hartchakra geopend werd. Ik was onder de indruk van deze cursus, maar was ook kritisch en had eigenlijk weinig ervaren of gevoeld tijdens deze inwijding, ondanks dat ik mij er volledig openstelde. Een paar dagen na de cursus welde er in mijzelf plotseling een toenemend geluksgevoel op. Dit gelukzalige gevoel werd steeds sterker, zo had ik het nog nooit eerder ervaren. Ik zat eerder namelijk meer aan de sombere kant van de stemming in mijn leven.

Het gelukzalige gevoel ontstond echter 'uit het niets' en kwam zonder uiterlijke aanleiding naar voren. Ik had direct in de gaten dat dit het resultaat moest zijn van het openen van mijn hartchakra. Mijn ouders hadden echter ook dezelfde cursus gevolgd en merkten helemaal niets. Zij konden mijn ervaring niet met mij delen of goed begrijpen.

Vanaf dat moment leefde ik plotseling in een volledig gevoel van redeloos geluk en begreep dat je het geluk niet buiten jezelf hoeft te zoeken, maar dat het geluk in jezelf zit.

Deze boodschap verkondigde ik dan ook met grote regelmaat naar de mensen in mijn omgeving. Begrepen werd ik eigenlijk niet, ook al zagen verschillende mensen wel dat ik iets bijzonders meemaakte en ook uitstraalde. Ik was zo gelukkig met mijzelf en ik was vrij van mijn eerdere onzekerheid. Dat alles straalde ik als vanzelf uit naar mijn omgeving. Hierdoor trok ik enerzijds allerlei mensen aan en tegelijkertijd probeerden mensen mij ook weer terug te halen *naar de aardse realiteit, van doe maar weer gewoon*. Ik ervaarde hierdoor ook wat er gebeurt wanneer je de aardse matrix probeert te ontstijgen. Men probeert je terug te halen om in de matrix ¹³ te blijven.

Het heftige geluksgevoel bleef ongeveer een jaar in volle hevigheid aanhouden, maar ik werd langzaam weer teruggebracht naar een stabiel tevredenheids gevoel, door de keuzes die ik zelf maakte. Ik keerde terug naar mijn verlangens om de juiste vrouw te vinden om mijn leven mee te delen en ik kon niet voldoende richting geven aan dit overweldigende gevoel in een omgeving die dit niet werkelijk kon begrijpen.

Ik trad terug in de aardse matrix, maar ditmaal wel met het weten dat ik gelukkig kan zijn met mijzelf en dat ik werkelijk van mijzelf houdt. Ik besloot om het aardse leven echt te gaan leven en niet langer als een soort toeschouwer het leven op veilige afstand voorbij te laten gaan. Ik ging kortstondige relaties en onenightstands aan, om mijn ideale vrouw te vinden, i.p.v. door hier op te blijven wachten.

In deze periode ontmoette ik mijn vrouw, die ik overigens al eerder tegengekomen was op mijn 19^e jaar. Ik ging een relatie met haar aan en verbrak deze ook weer een aantal maanden daarna. Ik vond haar erg leuk, maar de verliefdheid ontbrak. Daarna had ik weer een kortstondige relatie met een andere vrouw, ging zelfs twee maanden samenwonen. Kortom ik liet mij mee stromen met de ervaringen die op mijn pad kwamen, zonder enige vervulling van mijn werkelijke wens.

Kort daarna kwam ik door een toevallige samenloop wederom in contact met mijn vrouw.

En opnieuw ging ik een relatie met haar aan, omdat ik dacht dat zij mogelijk toch de juiste partner voor mij zou zijn, aangezien ik haar telkens weer tegenkwam op mijn pad. Zij was volledig verliefd op mij en was voor mij de eerste vrouw die voor mij koos. Hierdoor besloot ik een relatie met haar aan te gaan en deze vol te houden, omdat liefde ook moet kunnen groeien en verliefdheid meestal van korte duur is.

We konden het zeer goed met elkaar vinden en verveelden ons nooit in elkanders bijzijn. Het werd voor mijn gevoel een relatie als met een zeer goede vriendin.

Ik liet mijn zoektocht naar de ideale vrouw los, met het idee dat deze niet bestond en dat ik tevreden moest zijn met deze relatie. Ik vond dat ik al zeer blij moest zijn om iemand gevonden te hebben, die van mij hield, waarmee ik het leven kon delen en mee kon samenwonen, zonder dat dit verveelde. Het

¹³ Matrix: Een web van aardse regels, macht en controle. Bedoelt om de mens onbewust onwetend te houden.

verliefdheidsgevoel bleef echter uit en hiermee ook de diepere gevoelens van liefde. Ik koos voor een meer functioneel bevredigende relatie, zonder elkaar werkelijk te leren kennen, want wij spraken nooit over elkaanders werkelijke gedachten en gevoelens. Wij deelden meer de activiteiten en de gezamenlijke interesses en leidden een leven van continu vermaak en afleiding. Het vermaak en afleiding, waardoor vele mensen niet bewust worden van zichzelf en welke weg zij werkelijk dienen te volgen.

Na mijn komst bij Astrid ontdekte ik dat ik eigenlijk altijd voor een belangrijk deel leefde vanuit en voor de ander. Ik was altijd bezig met het zorgen en het plezierig maken voor de ander. Zelfs in mijn werk zorgde ik voor anderen als verpleegkundige.

Ook leefde ik in een wereld, waarin niemand werkelijk vertelde wat er in hem of haar omging. Zoals ikzelf ook leefde. Ik sprak mij ook niet volledig eerlijk uit naar anderen, wat ik werkelijk van dingen vond maar ging mogelijke conflicten uit de weg, uit angst om niet aardig gevonden te worden. Ik liet anderen voornamelijk bepalen wat te doen in mijn privé-leven, zonder hier zelf veel sturing aan te geven. Wanneer mensen dingen zeiden of deden, die ik niet leuk of niet zuiver vond zei ik hier niets van. Vaak was ik mij hier ook niet bewust van. Ik ging uit van het goede van de mens en wilde niemand voor *het hoofd stoten*. Ook als mensen helemaal niet *het goede deden*, vergoelijkte ik dit en ging confrontatie uit de weg.

Astrid herkende dit ook bij zichzelf uit een eerdere fase in haar leven. Zij heeft vervolgens trainingen gevolgd, waardoor zij geleerd heeft om meer voor zichzelf te gaan, zuiverder te communiceren en de dialoog aan te gaan met anderen.

Ik was echter volledig voorbij gegaan aan wat ik zelf eigenlijk wilde in het leven en dacht het allemaal voor elkaar te hebben, omdat ik alles had. Een vrouw, waarmee ik veel samen kon ondernemen, twee kinderen, een jongen en een meisje, leuk werk, een mooi huis, twee auto's, en voldoende financiële middelen.

Door mijn ontmoeting met Astrid viel dit alles in het niet. Ik kwam er wederom achter dat alleen vrede, liefde, geluk, spirituele ontwikkeling en volledig je Zelf kunnen zijn werkelijk van belang is in het leven.

Door alle tegenwerkingen waar ik mee te maken kreeg na onze samenkomst werd ik gedwongen om in mijn kracht terug te komen. Zo ook kreeg ik te leren de dingen te benoemen, en het gedrag waar te nemen van anderen, die niet in zuiverheid, vrede of liefde, verlieden naar mij of naar Astrid.

Naast de geweldige roes van liefde en volledig samenzijn was er op het aardse vlak ook het nodige te regelen. Ik had inmiddels de scheidingsprocedure met mijn vrouw officieel in gang gezet. De afspraken die ik eerder met mijn vrouw had gemaakt om de scheiding en de zorg voor de kinderen in harmonie te regelen, kwamen in een pijnlijke confrontatie met de realiteit dat mijn vrouw niet in staat was om hieraan te voldoen, omdat haar emoties in alle hevigheid opspeelden en alles blokkeerde.

Ongewild kregen we te maken met tegenwerking, haat, wrok en jaloezie, in een behoorlijk heftige vorm. Voor ons was het in eerste instantie een logische en bekende reactie behorende bij een rouwverwerkingfase bij scheiding, alle begrip hadden we daar zeker voor. Wel was voor mij van belang dat onze kinderen niet belast zouden worden met emoties van de ouders en dat het contact met hen zo snel mogelijk weer doorgang kreeg.

Een bizarre ervaring voor mij en Astrid, omdat wij beide los staan van dergelijke emoties en zien waar het werkelijk om gaat. Terwijl we ons tegelijkertijd ook bewust zijn van het feit, dat vele mensen nog op het vlak van ego en emoties verkeren. Dit punt is een van de dingen, die wij in ons leven hebben kunnen ontstijgen. Met wat we nu weten, is het voor ons een natuurlijk gegeven dat je in liefde ook kunt los laten, in plaats van een onnodige strijd aan te gaan. Hiermee is het voor ons de taak om dit ook daadwerkelijk in ons leven tot uiting te laten komen.

We hebben dus ook hier te maken met de dualiteit van het aardse leven, dat we hebben te nemen óm het vervolgens te ontstijgen. We namen de tegenwerkingen waar, maar die kregen geen grip op ons, omdat we ons bleven richten op de weg van liefde en zuiverheid. We luisterden naar de bron in ons zelf, die ons keer op keer de weg wees hoe er mee om te gaan en welke stappen we moesten te nemen.

*Weten heeft twee vleugels, denken vliegt op één.
Een vogel met één vleugel, vliegt fladderend, loopt struikelend. Schuif achterdocht en denken aan de kant*

*En transformeer denken tot weten.
De tweede vleugel zal zich aan je hechten
Wat de wereld ook van je zegt.*

Rumi

Door engelen omgeven

Er werd ons nog veel meer duidelijk in de periode die volgde. We kwamen in een stroomversnelling van nieuwe ontwikkelingen. Vele avonden natafelen vloeiden uit in spirituele openbaringen. Het hele huis was destijds meer ingericht als een meditatieve ruimte, eettafel, stoelen en bank had ik weg gedaan, ik leefde de laatste jaren meer op kussens op de grond, ik at meestal uit een kom, met eetstokjes, of als het een keer echt Hollandse pot werd dan zette ik het bord voor mij neer. Ik kon gemakkelijk in halve lotushouding zitten, de dagelijkse yoga hield mijn lijf wel soepel. Het huis straalde mijn hele Zijn uit, rust, vrede, liefde, ruimte en vrijheid. De mensen die bij mij over de vloer kwamen kregen altijd iets mee van de helende energie, die in dit huis inmiddels behoorlijk hoog was opgebouwd met behulp van de diverse methodieken die ik van verschillende spirituele leermeesters had meegekregen. Hoewel ook Jago zich als vanzelfsprekend voegde in deze sfeer en wijze van leven kwamen we langzamerhand toch meer uit op een leven *boven* de grond. Een klein rond houten tuintafeltje werd ons eerste eettafel, aangekleed met twee oude stoelen van mijn moeder, een mooi wit tafelkleed en twee door Jago meegebrachte, kleine groene kruikjes die op olie brandden, die precies in deze sfeer thuis leken te horen. In de zijkamer ontstond zo ons privé restaurantje, zoals we het later zo noemden. We koken beiden graag, en met liefde, dus staat er altijd wel iets lekkers op tafel, waar we dan zo samen heerlijk van genieten. Op zwoele zomeravonden verhuisden we ons eettafeltje naar buiten op het balkon. Hoe dan ook, we hadden altijd uitzicht op de prachtige luchten, de ondergaande zon of de maan en de sterrenhemel. Zodra we aan dat tafeltje onze maaltijd hadden beëindigd, en zo rustig natafelden, werd onze aandacht keer op keer getrokken door de vlammetjes van de twee groene kruikjes. Elke keer begon het met dat een van beide vlammetjes plots flink aanwakkerde, terwijl er geen zucht wind in de omgeving was. Het vlammetje zelf werd dan ook uit zichzelf een keer zo groot. Onze ogen werden naar de kern van de vlam getrokken, het nam ons mee naar een ander niveau dan het aardse. We hadden al snel door dat er iets meer gaande was met de vlammetjes, er was iemand die onze aandacht hiermee trok. Ik maakte contact met de energie die ik voelde, voor mij was dit al zo gewoon en gemakkelijk om te doen. Jago moest dat nog wat meer toelaten, terwijl hij het al duidelijk in zich had, het was meer zijn schroom die hij nog moest los laten. Door hem mee te laten kijken en te laten ervaren, kwam hij al snel over die schroom heen en kon hij op zijn manier contact maken met andere energieën, hij bevestigde wat ik zag en kwam ook zelf met nieuwe wetenswaardigheden. Het is wel zo prettig als je elkaar dan ‘verstaat’, alles is tot in detail veel sneller duidelijk. Maandenlang kregen we een stroom van informatie via een aantal energieën, waarmee we in contact kwamen. De engelenenergieën waren het meest aanwezig bij ons, we spraken bijna dagelijks met engel Michaël en engel Gabriël. Ze begeleidden ons in ons proces als tweelingziel, als een soort hoeders waakten ze over ons en leidden ons naar een hoger bewustzijn. We kregen inzicht in de diepere betekenis van ons samenzijn, ook in relatie tot de mensen om ons heen en het pad wat we moeten gaan. Heel vaak voelden en zagen we de omarming met hun vleugels, zó ongekend sereen en zacht namen ze ons mee naar hogere sferen. In tijd leek het soms maar enkele minuten, terwijl het anderzijds een oneindig gevoel gaf, alsof we los van tijd alleen het gebeuren ervoeren. Dat gevoel is nauwelijks te omschrijven, terwijl de stroom van informatie bijna onophoudelijk doorgaat.

*Ik ben er geheel van overtuigd dat de ziel
onvergankelijk is
en dat haar werking voortduurt van eeuwigheid tot
eeuwigheid.
J.W. Goethe*

Meerdere levens samen

Op een avond gaf engel Michaël aan om te kijken naar de andere levens die we samen hebben gehad. Diezelfde avond nog hebben we een aantal van onze levens doorgelopen.

Mocht je hier in verwarring komen met tijd en andere levens, in het boek *De Aarde op weg naar de vijfde dimensie* van Ute Kretschmar staat een mooie en heldere uitleg over de beleving van tijd volgens het aardse principe, in tegenstelling tot die van andere dimensies.

Er zijn ook andere beschrijvingen waarin men spreekt over het verschil van lineaire tijd¹⁴ en verticale tijd¹⁵.

Toen wij zelf hierover hadden gelezen, was het voor ons direct herkenbaar. Vergelijkbaar met het gevoel dat wij ervaren, dat onze vorige levens zo dichtbij zijn.

Zodra we terugblikken op onze andere levens samen is het alsof we daar direct weer zijn, zo sterk en levendig ervaren we die momenten. Nu we dit bekijken vanuit het verticale tijdsprincipe is het voor ons heel helder, waarom onze ervaringen dan ook zo sterk voelbaar zijn, we zijn daar en hier tegelijk, het is alles Nu.

De levens die we beschrijven geven elk een korte impressie van de meerdere levens die wij samen hebben gedeeld tot nu toe. Hoewel het mogelijk is bij elk leven inhoudelijk verder te kijken, ligt daar voor ons geen doel of meerwaarde. Het overzicht van onze levens samen is bedoeld om een indruk te geven van de route en ervaringen van ons leven als ziel en hoe de goddelijke liefde ons daarin gedragen heeft en dit nog steeds doet.

Leven in Frankrijk

We leven als broer en zus, er zit 4 jaar tussen toen en ons huidige leven.

We zijn heel close met elkaar, zoals een eeneiige tweeling (wat we niet zijn), we zijn de middelste twee van de 4, de twee anderen zijn ook een broer en een zus.

We leven in Frankrijk, het is er zonnig, rustig, wijds, eenvoudig en gezellig.

Het uitzicht is op een groot veld van zonnebloemen en korenbloemen, die door ons verbouwd worden. Onze ouders zijn altijd aan het werk, iets met kruiden.

We hebben een hond, zwart/wit gevlekt, kippen, een eend met kleine eendjes en een tractor.

Het frappante is dat Jago in zijn huidige leven als kind, ook een zwart/wit gevlekte hond had.

Ons jongste broertje kwam vroeg te overlijden, op zijn derde jaar is hij in een sloot verdronken. (kantekening: Jago is op zijn derde jaar in dit leven in een sloot gelopen).

Het broertje werd begraven in een klein kistje. Wij, Jago en ik, bezochten dagelijks zijn graf, wat in onze beleving heel gewoon was. Onze ouders waren lange tijd verdrietig vanwege zijn dood. Onze oudere zus was meer op zichzelf, had lange vlechten, terwijl Jago en ik, als broer en zus, meer hetzelfde soort haar hadden, we leken erg op elkaar en deden alles samen. We gingen naar een wit schoolgebouw. Op de route naar school liepen wij langs een waterput, in deze periode waren we 8 á 9 jaar.

We hadden nog één opa en oma, de andere opa en oma waren al overleden.

In het begin van onze 40ste jaar; woonden we nog op dezelfde plek, onze ouders waren inmiddels overleden, ze zijn kort na elkaar ziek geworden en zijn op het landgoed begraven.

Jago is, in die tijd als mijn broer, eerder overleden dan ik, hij had een ziekte, iets simpels, maar was niet te genezen. Ik was erg verdrietig, ik wilde niet dat hij “wegging”.

¹⁴ Lineaire tijd: Tijd in een rechte lijn, van verleden, heden naar toekomst.

¹⁵ Verticale tijd: Alles vindt plaats in het NU; de plek waar heden, verleden en toekomst samenkomt. Tijdloosheid.

Vijf jaar later ging ik door een ziekte ook dood, maar ook omdat Jago, mijn broer toen, mij kwam halen, het was tijd om als zielen samen verder te gaan.

Leven in Grieks/Romeinse tijd

Ik zie bij Jago een plooiende broek, een kruising tussen een broek en een rok, met een riem en een grote gesp, en een doek over zijn schouder.

We leven daar als man en vrouw en doen samen aan speerwerpen, wat uitzonderlijk was omdat vrouwen dat niet deden. Het werd wel geaccepteerd, ondanks dat men het wel gek vond. Ik was ook goed in het speerwerpen, Jago, als mijn echtgenoot, leerde mij nog beter speerwerpen.

Later hadden we ook kinderen samen, ik zie een jongen van 4 jaar, blond, met krullen en een meisje van 5 jaar, ook blond, vol haar, met slag in het haar. Het zijn blijde kinderen. Zij deden het speerwerpen na met stokken.

Jago, als man in die tijd, had de drang om verder te reizen, maar moest daar blijven, was nodig ter bescherming.

Leven in China

China in het jaar 1413, er regeerde ene Keizer Xao Tin

Ik zie een wijds gebied, mooie kleur groen, helder, een bijna verlaten gebied, berg/heuvelachtig met valleien. Rijstvelden die omhoog lopen op de heuvel.

We zijn daar man en vrouw, een echtpaar. We wonen in een heel mooi gebied, in een luxe huis met overkappingen, de grond erom heen is van ons.

Jago werkte in die tijd als raadsheer voor de keizer. De verdiensten waren dat we land kregen. De keizer vroeg Jago, als raadsheer, regelmatig om raad. De keizer vond het fijn dat wij samen waren en ook de mensen in het dorp waren blij met ons, we waren erg geliefd. De mensen waren erg attent naar ons, kwamen gedag zeggen en brachten ons soms cadeautjes.

Jago en ik als echtpaar in deze tijd hadden een nauwe band samen, we waren doorgaans veel samen, we maakten grapjes met elkaar en renden achter elkaar aan. Ik heb een bloem in mijn haar. Het is een intens samenzijn tussen ons, we zijn heel blij met elkaar, we hebben het heel goed en we hebben heel veel lol. Ik maak kleine lekkernijtjes voor Jago, hij was daar altijd blij mee. Jago drinkt zelfgemaakte rijstwijn, samen dronken we, voorzichtig.

We doen een soort karate oefeningen samen, gelijk opgaand in beweging, bij het huis, met een wijds uitzicht. We zijn al jarenlang in oefening.

s'Avonds, staan we in ons hemd, we doen bij het naar bed gaan een soort sensueel ritueel, dit doen we dagelijks; we steken de lampions aan. We hebben een gezellige slaapkamer met mooie kleden aan het hoofdeind van het bed.

Tijdens deze terugblik werd Jago's eerdere gevoel bevestigd. Bij één van zijn huidige collega's heeft hij van begin af aan het gevoel gehad dat hij hem kent vanuit een vorig leven.

Betreffende collega was inderdaad ook in dat leven bij ons.

Na deze terugblik geeft Jago aan dat hij altijd het gevoel heeft gehad dat hij ooit van een berg is afgevallen. Op dat moment zie ik dat dit leven zich in Spanje heeft afgespeeld.

Leven in Spanje

Ik zie hem terug als 5 jarig jongetje, op een hoge berg met een plateaustuk. Hij loopt spelenderwijs langs de rand, stapt op een losliggende steen en valt naar beneden. Het is een hoog stuk waar hij vanaf is gevallen, hij valt diep naar beneden, valt hard. Hij had het eigenlijk niet kunnen overleven, maar hij overleefde het wel, er was een beschermengel bij hem. Ik was zijn moeder, we woonden in een verlaten berggebied, in Spanje, in het jaar 1918.

Als moeder was ik erg geschrokken, toen ik hem daar aantrof, maar was ook verbijsterd dat hij zo'n val kon overleven.

Vanaf het moment van dit gebeuren kreeg ik meer te zien, helder zien, ik kreeg meer berichten door. Ik was daar heel dankbaar voor. Als moeder en zoon hadden wij een heel sterke band met elkaar.

Jago reed als kind in die tijd ook veel paard, deed dat zonder zadel, het zogenaamde wild rijden, hij was daar heel vrij in.

Leven als indianen

Zes aardse jaren voorafgaand aan ons leven in Frankrijk.

Een leven als indianen, ik was daar een medicijnvrouw en Jago het opperhoofd van de stam.

Als medicijnvrouw leefde ik een beetje apart van de stam, op een eigen plek bij een klein stromend beekje. Iedereen van de stam komt naar me toe voor raad, advies en heling. Jago, kwam als opperhoofd dagelijks naar mij toe, we spraken veel samen. We keken dan uit over de vallei, met een wijds uitzicht.

Jago, als opperhoofd vroeg mij ook veel en was erg blij met wat we deelden en herkende ook wat ik hem zei. We hadden een heel hechte band, samen bewogen we veel vrede, binnen en buiten de stam. Vele dagen brachten we door met diepgaande gesprekken, overlegden allerlei stamzaken en wisselden onze wijsheden uit.

We waren geliefd in en buiten de stam en Jago had als opperhoofd een groot vertrouwen gekregen van zijn stamleden.

Jago, als opperhoofd, droeg een verentooi die als een kraag viel, en één veer schuin op z'n hoofd achter. Hij was een grote indiaan, met aanzien, ze wisten wat ze aan hem hadden, er was een groot vertrouwen in hem, ze volgden hem en deden alles wat hij zei of opdroeg. De stamleden wisten ook dat hij naar mij, als medicijnvrouw ging, daarom was het ook goed.

Toen Jago, als opperhoofd ziek werd, behandelde ik hem als medicijnvrouw, met kruiden. De eerste paar dagen had hij het heel koud, daarna kreeg hij het warmer; door de kruiden en liederen die ik zong raakte hij in trance, hij kreeg andere inzichten, en werd beter.

Uit dankbaarheid gaf hij mij offers, omdat ik zijn leven had gered. Terwijl het voor mij gewoon was, was ik wel heel blij dat hij in leven bleef.

We trokken als stam verder, naar een gebied waar het minder sneeuwde. Er kwam een coyote naar Jago, het opperhoofd; door de manier waarop hij hem aankeek trok hij het dier aan, alsof hij hem ergens van kende.

Op een later moment kregen we meer aansluitende informatie tot ons...

Een week later, terwijl engel Michaël bij ons was, hoorde ik plots een stem iets zeggen, eerst wat vaag, maar het trok zo mijn aandacht dat ik mijn gesprek met Jago losliet en me concentreerde op wat die stem zei. Jago die op zo'n moment wel zag dat ik op een ander niveau contact had, liet mij rustig gaan tot ik klaar was om vervolgens van mij te horen wat er gaande was.

Het geluid kwam steeds dichterbij, het kwam me zo bekend voor, ik wist dat ik het ergens van kende, het gaf me een intens goed gevoel, het raakte mijn hart. Ik concentreerde me meer op wat de stem zei en ik hoorde een taal die ik zó goed kende en toch even niet thuis kon brengen, ik vroeg me af of het nu een indiaanse taal of Sanskriet was.

Engel Michaël zei me dat ik de tekst moest gaan opschrijven, de stem herhaalde voor mij wat hij zei en ik schreef alles op wat er werd gezegd. Op een of andere manier wist ik precies hoe ik het moest opschrijven, hetzij dan wel in fonetische schrift, zoals bij mantra's ook gebeurt. Jago, die inmiddels wel nieuwsgierig was naar wat ik allemaal had op geschreven, liet ik de tekst zien, het kwam hem ook bekend voor en hij herkende het direct als een indiaanse taal.

Ik had verder geen benul van wát ik had geschreven.

Intussen voelde ik de aanwezigheid van engel Michaël; ik vroeg wie tot mij gesproken had; ondanks dat ik wel wist dat de tekst niet van hem kwam, want zijn stem en zijn aanwezigheid herken ik uit duizenden. Engel Michaël vertelde dat de tekst uit 1409 kwam en dat het de taal was van een indiaanse stam die niet zo groot was. Deze taal werd alleen door hen gesproken, elke stam had zijn eigen taal.

De stem die ik had gehoord was van het opperhoofd van deze stam, een stam die men later Dakota's noemden. Toen ik hem vroeg waarom ik deze tekst had ontvangen, verwees engel Michaël me naar het opperhoofd; "vraag het hem maar Astrid", zei hij.

En zo kwam ik in gesprek met het opperhoofd, die de tekst nogmaals herhaalde. Op dat moment schoten de tranen in mijn ogen, de woorden, de klank van zijn taal, al wist ik niet wat hij zei, toch kende ik het zó goed. Er kwamen beelden bij me op, ik zag mezelf ineens daar staan, een oude indiaanse vrouw, een of ander ritueel dansend, temidden van een hele indianenfamilie, ik zag de tenten en een kampvuur waar het ritueel bij werd uitgevoerd. De tekst die ik had ontvangen begon ik uit te spreken, ik hoorde mezelf als vanzelfsprekend de woorden met de juiste klank uitspreken. Nog steeds wist ik niet wat ik zei, maar het gevoel dat ik erbij ervaarde was zó overweldigend, het voelde als thuiskomen. Toen ik eenmaal de tekst in zijn geheel kon uitspreken, sprak de indiaan opnieuw tot mij.

Het opperhoofd vertelde: "Ik breng jullie de herinnering van je voorvaderen, we zijn bij jullie." "Jullie", vroeg ik. "Ja, jij en Jago, jullie zijn de vredesbrengers, een missie die jullie is gegeven." Ook in jullie vorige leven samen brachten jullie vrede in de stam. Nu zijn wij er om jullie verder op weg te helpen, we reizen met jullie mee, in vrede. De liefde die jullie uitstralen, is zo tekenend voor het hart van de indiaan, indianen met een groot hart."

"Wat houdt deze tekst in?" vroeg ik. Het opperhoofd deed verder zijn verhaal:

"Het is de heilige tekst van je voorvaderen, lang voor dat jij medicijnvrouw was. Je hebt dit destijds als medicijnvrouw in een visioen meegekregen, en ook Jago heeft dit visioen destijds als opperhoofd ontvangen. Jullie waren de enige twee van de stam die dit tot jullie kregen. De heilige tekst geeft jullie bescherming tegen het kwade, het heelt en zuivert alles in het goede, brengt alles in het licht en geeft een eeuwig lange kracht en wijsheid, die door vele levens met jullie mee is gereisd en nu nog met jullie meegaat. Het is vanwege de weg van vrede die jullie moeten te gaan. Jullie voorvaderen hebben dit aan jullie toegekend, een zeldzaam iets, dat alleen in uitzonderlijke gevallen wordt gegeven. De wijze voorvaderen hebben gezien, al lang voordat jullie er waren, dat jullie komst heel wat zal bewegen in vrede. Zelfs vóór vooruit konden ze zien, verder dan ik toen kon. Ze wisten hoe groot jullie missie van nu is. Ze zijn vereerd dit aan jullie te mogen geven, net als ik me vereerd voel dit nu zo aan jullie ter herinnering te geven." "Dagote shii gota diyi, welcome my family of spirits". Het was dezelfde groet die ik twee jaar geleden via een emailbericht van iemand had ontvangen, waarin de Hopi oudsten¹⁶ tot ons spraken.

Ik dankte het opperhoofd voor deze prachtige herinnering en het gegeven, en met zijn hand op het hart zei hij: "De eer is aan mij, Astrid, neem deze tekst tot je, totdat je het uit je hoofd kent, jullie allebei." Dat waren zijn laatste woorden.

Inmiddels kennen wij de heilige tekst volledig uit ons hoofd. We hebben hem zelfs een *ereplaats* gegeven; op de zelf gemaakte indianentent die we de kinderen van Jago cadeau hebben gedaan voor kerst. Er zal een tijd komen dat ook zij deze tekst uit kunnen spreken en het verhaal erachter zullen kennen. Ook aan mijn eigen zoon, inmiddels een volwassen man, zullen we dit heilig gegeven overdragen. Zo brengen *storytellers* de wijsheden over van generatie op generatie.

¹⁶ Hopi: Indianenstam. *Hopi* betekent 'goed, vreedzaam en wijs'. Zie ook: prophecy van de Hopi Elders.

*Achnate nahir
Tachite name
Koane bridiri
Bramada sahir
Namira noha kachuki
Drachmadi sona tomir
Yamada lachiti nodar
Ramada nachir noate
Dakoeda bramir
Nachidi lamir*

*Heilige tekst uit 1409, door Indiaanse voorvaderen
gechannelled via ASJA*

In diepe liefde sliepen we die nacht zo rond 3.00u in; geheel in elkaar verstrengeld.

Precies zo werden we wakker, nog even napratend over onze ervaring van de avond ervoor. De energie tussen ons werd onmiddellijk weer krachtig voelbaar, zo ineenvloeiend, dat we daarmee wederom een intens diepe en krachtige verbondenheid en liefde met elkaar voelden.

Op een gegeven moment spraken we over leven en dood. Astrid vertelde hoe ze zag dat wij vanuit dit leven tegelijk naar gene zijde over zullen gaan.

Hierdoor kwam bij mij een beeld naar voren dat ik eerder die week had gezien.

Ineens zag ik in een flits weer het beeld voor mij uit ons Chinese leven samen, met Astrid die was overleden en dat ik haar naar een verhoogde tafel droeg en haar overleden lichaam daar aflegde en verzorgde. Ik had haar in een prachtige satijnen doek gewikkeld en had op alle chakra's een bloem gelegd, als eerbetoon. Ik deed dit in alle rust met een zeer geconcentreerd handelen, met respect en vanuit diepe liefde voor haar.

Dit was tevens de bron van een diepgeworteld gevoel van verlies van de meest geliefde persoon voor mij. Ditzelfde diepgewortelde gevoel sijpelde onbewust door in mijn huidige leven, waar ik mij altijd ergens bewust van was, maar nooit kon plaatsen. Door dit beeld en onze samenkomst werd dit mij volledig duidelijk en kon ik dit gevoel ook direct verwerken, nu ik dit een plaats kon geven.

Ik kon direct met Jago meekijken op het moment dat hij vertelde, wat hij zag. Het was een diep ontroerend tafereel; ik werd geconfronteerd met het proces van mijn overlijden en de diepe liefde, die ook op dat moment in ons proces van loslaten te zien was. Jago lag bij mij op bed en hield me in zijn armen. We deelden zo'n intens diep geluk en liefde in ons laatste samenzijn. In héél serene en rustige sfeer, zo met z'n tweeën, stroomden tranen van intense liefde over onze beide wangen, wetende dat het afscheid naderde. Jago kuste me, en bij deze kus blies ik mijn laatste adem in hem uit, ik gaf mijn laatste adem aan hem.

Hij tilde me op en liep met mij naar een soort tafel, een baar. Het grote vertrek, waar dit alles plaats vond, was gevuld met een zacht en helder diffuus licht, de serene zuivere stilte was zichtbaar.

Wat Jago al eerder had gezien, omschreef ik in wat ik zag. Hij bracht me op de baar voor een speciaal ritueel. Een vorm van afleggen, dat hij alleen moest en kon doen, gezien onze diepe liefdesband. Ik lag daar op een prachtig rood kleed, echt Chinese stof, omgeven door witte jasmijnbloemen en op elke chakra een witte orchidee. Jago had een prachtig gewaad aan, met zijn haar achterover, in een lange vlecht. Zijn hele wezen straalde een zichtbaar diepe liefde en een sereen respect uit. Vervolgens deed hij een ritueel om de chakra's op mijn lichaam af te sluiten, want mijn ziel reisde verder. Terwijl hij dit ritueel héél intens en zorgvuldig uitvoerde stond ik als ziel naast hem mee te kijken. Een grootse liefde sprak.

Deze beelden over ons waren voor mij zó helder en intens dat de tranen van diepe liefde en emotie stroomden terwijl ik vertelde wat ik zag. Ook Jago was zichtbaar ontroerd, zo voelbaar was het ook voor hem. Hij die op een andere manier ziet dan ik, maar op het moment dat ik vertel wat ik zie open-

baart ook bij hem het zien op gelijkende wijze.

Een lange tijd lagen we zo intens in elkanders armen, tot dat de tranen wegvloeiden en we weer het aardse bestaan van Nu terug ervaarden. We beseften dat we wederom een prachtig geschenk hadden ontvangen met deze beleving. De zoveelste op een rij dat ons een overzicht gaf van onze levens samen. De liefde en ons weten dat door alle levens heen ons verbindt en laat hunkeren en ons voortstuwt naar onze eenheid met de bron. Het is een soort overzicht wat je normaal gezien pas na je overlijden te zien krijgt. Maar voor ons was het nu al in gang gezet, we kregen het als het ware vooruitwerkend te zien, omdat we na dit leven op een hoger level zullen verkeren, anders dan op deze aarde. Het hele gegeven is dus een voorbereiding op een volgend leven elders en de missie die we samen verder hebben te gaan.

Zo, hier zijn we dan, met al dit gegeven in dit leven nu, op deze aarde.

Beseffend dat er geen grens is tussen aarde en het universum, dat alles één en een tijdloos geheel is. Zoals wij nu kunnen zien, weten en zijn, zowel op de aardse wereld als de andere werelden, het is voor ons zo helder. Er is voor ons geen heden, verleden en toekomst, omdat het allemaal in het Nu is.

Hiermee is de ervaring voor ons beide, dat we elke dag weer in diepste liefde ontwikkelen. Elke dag vloeien we meer en meer in één. Een diep en gelukzalig weten, voelen, bij elkaar zijn, zó enorm intens en *beyond words*. Altijd voelbaar en nóg intenser zodra we ons in elkaar verstrengelen, elkaar vasthouden. Of dat nu met of zonder kleding is, de naakte waarheid spreekt van een diepe goddelijke liefde.

De stroom van informatie vanuit het universum bleef tot ons komen, de verbinding was zo direct en open, dat er voor ons wérkelijk geen verschil meer was tussen aarde en universum, we waren op beide plekken tegelijk. Zo goed als elke avond hadden we contact met andere wezens, meestal engelen, maar ook een oom en een oma van Jago kwamen door en op de achtergrond een oma van mij. We waren eigenlijk nooit alleen, of we nu elkaar omhelsden zodra Jago naar z'n werk ging, of terwijl we zo onder de douche stonden of in bed lagen, héél vaak gebeurde het dat de engelen zo samen met ons aanwezig waren, hun vleugels om ons heen gedrapeerd. Allen waren continu bij ons ter ondersteuning in ons spirituele ontwikkelingsproces. Een voelbare energie van onvoorwaardelijke liefde omringde ons op vele momenten. Via het overzicht van onze meerdere levens samen, kregen we de verbindingen te zien van het hoe en waarom daarvan, als zijnde puzzelstukjes die in elkaar schoven. Hierdoor ontstond er een steeds duidelijker beeld van ons leven in perspectief van het groter geheel. We ervaarden dat de hele hemel ons toejuichte en ons omhulde met een deken van lichte en hoge zuivere energie. De eenheid van ons allen en al dat Is, werd zichtbaar weerspiegeld in onze ogen, in ons hele wezen. We namen alles binnen en buiten het aardse waar en lieten ons op de stroom mee voeren, we konden ook niet anders, wetende dat het een hoger doel diende.

Lange tijd voelden we een sterke behoefte om alleen maar samen te willen zijn, los van alles en iedereen in onze omgeving. Er was een proces in ons gaande dat de ruimte nodig had om zich in volheid te kunnen ontvouwen. Vrienden en familie vonden dat niet altijd even gemakkelijk, ondanks onze uitleg werd het doorgaans gewoonweg niet begrepen, of werd het opgevat als een wel erg klefferige verliefdheid. Enkele vrienden die wel een breder spiritueel perspectief hadden waren wel in staat de aardse beperkingen en grenzen te overstijgen en waren alleen maar blij voor ons. Natuurlijk was het fijn dat we onze ervaringen enigszins met anderen konden delen, maar verder was het voor ons niet van belang wat anderen ervan dachten. Het enige dat voor ons telt is dat wij onze weg in goddelijke liefde hebben te gaan. Inmiddels zijn we er achter gekomen, dat het feit dát er anderen zijn die onze liefde niet kunnen begrijpen óf het ons om welke reden dan ook niet gunnen, ook inherent is aan ons proces van leven in liefde en vrede. Het is aan ons hoe daar mee om te gaan, en dat we vanuit liefde en vrede blijven handelen en los van het aardse gebeuren deze weg blijven volgen.

Daar waar we de spiegels zijn voor de ander, zaaien we liefde en vrede.

Alles wat we aan ervaringen opdeden bracht ons in een steeds diepere verbinding met elkaar, zó diep dat op momenten dat we dicht bij elkaar waren, we voelden hoe onze energieën in elkaar overvloedden. De eerste keer was dat voor ons een verrassende en overweldigende ervaring, we vloeiden in

elkanders lichaam in en uit, eerst beperkte het zich tot in onze lichamen en naar mate het vaker gebeurde konden we vanuit onze lichamen opstijgen naar een andere level. Waar we dan waren was niet echt te omschrijven, het was een soort ruimtelijke stilte, licht en met een intens zachte en liefdevolle energie, het was iets dat we kenden en waar we wilden zijn. Maar we wisten ook dat we hier op het aardse level niet voor niets waren.

Laat mij je vertellen waarom je hier bent.

Je bent hier, omdat je iets weet. Dat wat je weet, kun je niet uitleggen, maar je voelt het. Je voelt het je hele leven al.

Je voelt dat er iets heel erg verkeerd is in deze wereld. Je weet niet wat het is – maar het is daar, als een splinter in je mind, die je gek maakt. Het is dit gevoel, wat je bij mij gebracht heeft. Weet je waarover ik het heb?

De Matrix?

Wil je weten wat dat is? De Matrix is overal. Het is overal om ons heen. Zelfs nu in deze kamer, waar we zijn. Je kunt het zien als je uit je raam kijkt of wanneer je de televisie aanzet. Je kunt het voelen wanneer je naar je werk gaat, wanneer je naar de kerk gaat, wanneer je je belasting betaalt. Het is de wereld die voor je ogen opgetrokken is en je verblindt voor de waarheid.

Welke waarheid?

Dat je een slaaf bent Neo. Net als iedereen ben je in gevangenschap geboren. Geboren in een gevangenis, die je niet kunt ruiken, proeven of aan kunt raken – een gevangenis voor je mind. Helaas kan niemand verteld worden wat de Matrix is – Je moet het zelf ervaren.

... Ik probeer je mind te bevrijden, Neo. Maar ik kan je alleen de deur laten zien. Jij bent degene die er doorheen moet lopen.

Vertaling gesprek tussen Neo en Morpheus uit de film "The Matrix" (Warner Bros. Pictures, 1999)

De puzzelstukken

We zijn er inmiddels naar toe gegroeid om alle puzzelstukken die we tot op heden in ons leven hebben ontdekt, nu in elkaar te kunnen leggen. Het geeft ons een overstijgend zien van hoe alles met elkaar verbonden is en dat we met alles en een ieder een spiegel zijn voor elkaar. Het is dan ook geen toeval dat dit zich voor ons heeft geopenbaard. Het alles is onderdeel van een véle malen groter proces van transformatie. In zekere zin kun je zeggen dat onze samenkomst ons in een versneld spiritueel ontwikkelingsproces heeft gebracht waardoor we meer dan ooit zijn gaan zien en weten. Als je het bekijkt op zielenniveau, zijn wij als tweelingziel samen gekomen en vanaf dat moment zijn we als één gaan voegen met elkaar. Hierdoor komen werkelijk de krachten van twee in één te samen en zien we samen meer dan toen we nog los van elkaar waren. Het is een meer completer zien en handelen.

Als vanzelfsprekend openbaart zich dan voor onze ogen dat wat we eerder nog niet zagen. Dit gegeven komt op vele manieren tot ons. Via anderen die onze spiegels zijn, het gebeuren om ons heen, door direct contact met wezens uit het universum (zoals de engelen, God, familieleden en vele anderen aan gene zijde), maar ook uit de boeken. Precies de juiste boeken komen tot ons en leiden ons verder. Net zoals de informatie vanuit de galactische wereld¹⁷ die via het internet tot ons komt. Als er één aardse plek is waar je je op spiritueel niveau enorm goed kan voeden is het wel op het internet.

Iets wat doorgaans door mens en media wordt weggestopt of ontkend wordt, vindt een andere weg om tot openbaring komen. Ondanks dat er ook op dit moment nog vele mensen zijn die nog in de ontkenning, angst en weerstand van onwetendheid leven, zijn er al vélen meer die inmiddels wakker zijn of worden, de groep van wetenden is enorm groeiende, over de héle wereld.

In het begin denk je de enige te zijn, een roepende in de woestijn, en dan ontdek je dat er velen meer zijn die net als jij, wij, wakker zijn. Dat geeft naast een heel goed gevoel voor jezelf, een nieuwe ver-

¹⁷ Galactische wereld: Vertegenwoordigd door de Galactische Federatie. De federatie van beschavingen van vele verschillende planeten, sterrenstelsels en universa die samen werken aan het harmonieuze bestaan van alle leven.

binding; het is de werking van het energetisch veld¹⁸, die dit teweegbrengt. Het *goede gevoel* stroomt dan werkelijk in en om ons heen. Het is de wet van aantrekkingskracht¹⁹, het voedt alles en een ieder. Het groter proces dat we op dit moment met z'n allen doorlopen is de transformatie van de derde naar de vijfde dimensie, inclusief moeder aarde. Of je nu bewust bent of niet, dit proces is al langere tijd gaande en stevent nu op het hoogtepunt af.

Er zijn mensen die dat hoogtepunt zien als *alles of niets, we gaan of we vergaan*, het 2012 verhaal, zoals het in de volksmond leeft. Nu laten wij je uit die droom helpen, de wereld vergaat niet en wij ook niet. Het is het ego dat tracht je gevangen te houden in de wereld van illusie. Ja, in zekere zin kun je zeggen, *alles is vergankelijk en transformeert*, dat is inherent aan het evolutie proces. Alles komt en gaat, maar niet in de zin van leven óf dood. Er is namelijk geen dood. Het is inherent aan het transformatieproces dat er voor het leven van álles, mens, dier, en natuur, een diepgaande verandering plaatsvindt. Het hoogtepunt is meer de climax van alle veranderingen en aanpassingen die allang gaande zijn om de transformatie te kúnnen maken. De weg naar het hoogtepunt dient er juist toe dat de mensheid wakker wordt en zich geleidelijk aan voorbereidt op de mogelijkheden die het proces je biedt, namelijk een diep vertrouwen hebben in plaats van je door angst te laten voeden en leiden.

Nu even terug naar ons als tweelingziel. Ook wij zijn onderdeel van het groter transformatieproces, door dit proces is ook onze samenkomst gaan openbaren. Het gegeven dat al in oorsprong in onze ziel lag, is door dit proces versterkt en verder gaan ontwikkelen. Het is precies de weg die we hebben te gaan, voor ons zelf én voor het groter geheel. Je ziet op dit moment een toename van vele ontwikkelingen over de hele wereld, zowel bij mens als natuur. Vele mensen krijgen een geheel andere wending in hun leven. Het oude laten ze los om iets geheel nieuws te beginnen. Veel mensen hebben het gevoel dat hun leven op z'n kop staat en ervaren angst en paniek, omdat ze zogenaamde zekerheden in hun leven lijken kwijt te raken. Voor beiden geldt dat het transformatieproces naar de vijfde dimensie je flink wakker schud, en het aan jou is of je mee wilt gaan in transformatie naar de vijfde dimensie of dat je nog in de derde dimensie zal blijven. Je hebt een keus, een vrije wil, los van goed of fout, als je nog niet zover bent kun je je in de derde dimensie net zolang ontwikkelen tot je wel zover bent. Eerder kun je niet mee naar de vijfde dimensie, omdat je lichaam een andere trillingsfrequentie nodig heeft om daar te kunnen zijn, met de trillingsfrequentie van de derde dimensie, zoals het nu dus is, zou je lichaam daar niet kunnen overleven. Voor vrijgegeven boeken en een schat aan verdere informatie, die je hier veel meer over kunnen vertellen dan wij hier zullen doen, verwijzen we je wederom naar de achterin het boek vermelde websites en boeken.

Momenteel is er sprake van een veelheid van transformerende gebeurtenissen op aarde. Gebeurtenissen, zoals alle natuurrampen, aanslagen, politieke veranderingen, het instorten van het bancaire stelsel, instorten van de wereldeconomie, schandalen binnen tot voor kort gerespecteerde organisaties (banken, overheid, religieuze bewegingen), etc.

Alles maar dan ook alles komt tot een climax, om de mensheid wakker én bewuster te maken, zich los te maken uit de grip van de matrix en terug te keren naar de bron. Het is hierbij bedoeld om dit te doen vanuit een volledig vertrouwen in jezelf én je goddelijke bron. In plaats dat je je door het ego laat *lijden*, met angst, paniek, veroordelen en radeloosheid, laat je jezelf *leiden* door je hogere zelf, je goddelijke bron, of hoe je het ook wilt noemen. Alleen met dit gegeven ben je in staat om de transformatie te doorlopen ook al weet je nog niet *hoe*. Het gaat erom dat het niet allemaal perfect en onder controle hoeft te zijn. Het gaat eerder om de intentie om het wérkelijke te willen en vertrouwen te hebben, oftewel in overgave te gaan.

Vele stappen van overgave hebben wij inmiddels al genomen, en elke stap heeft ons geleid naar nieuwe stappen, nieuwe inzichten en nieuwe uitdagingen. Keer op keer mogen we laten zien of we werkelijk ons goddelijk vertrouwen hebben geïntegreerd. Je kunt spreken van een soort beproevingen die we dienen te doorleven, niet vanuit het *kwade of een straffende hand*, dan wel vanuit de goddelijke wil om in volledige vrijheid en liefde opnieuw in eenheid met de bron te komen. Dat wil zeggen, al de ervaringen, de leuke én de minder leuke, die wij in het dagelijkse leven als ziel opdoen om tot verdere ontwikkeling te komen, zijn er alleen om te ervaren dat we vrij en heel zijn, en we het aardse egogebeuren kunnen ontstijgen. Het is het vertrouwen dat wij god en goddelijk zijn, en als wij dat zijn, dan

¹⁸ Energetisch veld: Energieveld. Op energieniveau is alles met elkaar verbonden.

¹⁹ Wet van aantrekkingskracht: kort gezegd "wat je uitzendt krijg je terug".

ben jij dat ook, net als alles in het leven, alles is één, één bron, alles is de bron, en de bron is alles. Ervaringen zal iedereen opdoen, daar kom je als ziel ook voor op aarde en iedereen geeft daar zijn unieke invulling aan. Nu is het de kunst om een ieder zijn eigen leerweg te gunnen, ook in het geval dat jouw leerweg misschien anders verloopt dan die van de ander. Je bent allemaal met elkaar verbonden, je komt niet voor niets mensen of situaties tegen, het zijn je eigen spiegels, spiegels waarin je kunt kijken om jezelf te accepteren, van jezelf te houden, met alles erop en eraan. Zodra je werkelijk jezelf in de spiegel kunt aankijken en tegen jezelf kunt zeggen; *ik hou van jou*, dan ben je in staat om ook de ander werkelijk te zien, en van de ander te houden zoals je van je zelf houdt. Deze staat van zijn is voor velen nog niet makkelijk, geblokkeerd als ze zijn door het ego met allerlei veroordelingen, over henzelf of de ander, schaamte voor henzelf of hun lichaam, er niet mogen zijn, laat staan de ander. En toch... doe het eens, kijk in die spiegel en zeg eens tegen jezelf *ik hou van jou*. Er zal een wezenlijke verandering optreden, dat kunnen wij je verzekeren.

Nu horen wij je zeggen: “ja maar, wat als iemand mij wilt slaan of mij wil vermoorden, moet ik dat dan goed vinden, en van diegene houden?” Natuurlijk ga je niet akkoord met zulk gedrag, je zit er niet op te wachten dat iemand je schaadt, en in nood moet en mag je je zeker verweren. Maar ga je zelf de ander slaan of vermoorden, weet dan dat je precies hetzelfde als de ander doet, dat wat je van die ander afkeurde. Je bent op dat moment van slachtoffer in dader veranderd. Nu is dat in het ontwikkelingsproces van een ziel geen wereldvreemd iets, elke ziel zal namelijk vroeg of laat, alle facetten van het aardse leven ervaren. Enerzijds is het de kunst om noch slachtoffer en noch dader te zijn. Anderzijds, in het geval je wel met een dergelijke gebeuren te maken krijgt, hoe afschuwelijk ook, het is en blijft een ervaring, een gebeuren. Je kunt er voor kiezen of je in die ervaring of het gebeuren blijft hangen, of dat je het weet te ontstijgen, eruit klimt. Hoe zwaar dat ook soms kan zijn, het kan, het kan écht, en alléén jij kan dat doen, niemand anders kan het voor jou doen. Natuurlijk kun je de steun of stimulans van de ander nodig hebben, en dat mag zeker, maar jij bent de klimmer. De ander is hoogstens het touw waar je even gebruik van kunt maken.

Ook wij hebben te maken met diverse ervaringen in ons leven, los van elkaar, maar ook samen. Het lijkt soms tegengesteld maar toch gaat het om hetzelfde.

Astrid heeft bijvoorbeeld ervaringen opgedaan in de vele relaties die ze eerder heeft gehad. Relaties waarvan ze, soms met veel turbulentie, heeft kunnen leren naar zichzelf te kijken, er te mogen zijn, te ontdekken wie ze is en wat ze wil, het ontdekken wat liefde is, omgaan met pijn en verdriet, en uiteindelijk, in plaats van het bij de ander te zoeken, de kracht van liefde en vrede in zichzelf te vinden en van daaruit verder te gaan.

Bij mij verliep dat wat rustiger, je kunt zeggen dat ik de zogenaamde veilige weg koos, het niet uiten van wat me werkelijk bezig hield, angst en onzekerheid voor het onbekende of verlies, het goed willen doen, vooral om de ander te *pleasen*. Met de paar partnerrelaties die ik in dit leven heb mogen ervaren, maar zeker ook mijn familie en andere relatie vormen, hebben we ook hierin elkaar als spiegel gediend. Ik was op weg om de ware liefde en vrede in mezelf te aanschouwen, te nemen en uit te dragen. Het heeft even geduurd, voordat ik me daar echt bewust van was en mezelf werkelijk in de spiegel zag, maar het heeft me toch gebracht waar ik nu sta. Deze mogelijkheid geldt voor elk ander, want we zijn allen op weg. Op weg naar de bron de bron in ons zelf, de bron die jij en ik zijn.

Het goed of fout, veroordelen en uitsluiten, de angsten en welk ander egegebeuren nog meer, is alleen maar een manier om niet jezelf te mogen zijn, om jezelf gevangen te houden in het moeras van het ego en de matrix. Het gaat vooral om dat los te laten en lief te hebben.

Onvoorwaardelijk! Doe je dit ten opzichte van al je relaties en al het gebeuren in je leven, dan kan het niet anders dan dat je de matrix ontstijgt, ook al lijkt het nog even niet zo, toch... het is dan al gaande, en het vergt moed om waar te blijven nemen en door te gaan. Uiteindelijk openbaart zich dat wat al die tijd in de mist verborgen lag, de mist trekt op en ware liefde trekt aan. Ware liefde ligt niet in de uiterlijkheden, waarvan je denkt dat het je gelukkig zal maken. Ware liefde en dus ook geluk ligt al in jezelf. *Je bent liefde. Je bent geluk.*

In een training werd eens verteld van een man die miljonair was, hij had alles wat hij wilde, op één ding na, hij miste de liefde in zijn leven, hij voelde zich, met ál dat geld, niet gelukkig en kon *de liefde van zijn leven* maar niet vinden. Wat deze man nog niet wist, hoe bij zijn hart te komen, in plaats van alsmaar bezig zijn met willen hebben vanuit zijn hoofd. Hij was zich nog niet bewust van dat er een véél grotere waarde, dan ál die miljoenen, voor hem klaar lag, hij hoefde alleen maar in de spiegel te

kijken en de liefde in zichzelf te aanschouwen en te omarmen. Liefde is vrij en onafhankelijk, het zit in alles, alles is liefde. Je hoeft geen partnerrelatie te hebben om liefde te kunnen ervaren. Je kunt het met jezelf en met alles en een ieder ervaren, zodra je bewust bent dat alles liefde is. Afhankelijkheid gevoelens behoren eerder bij het ego, deze is bang voor ware liefde, bang voor het onbekende, bang voor dat het dan geen bestaan meer zal hebben.

Naar onze relatie kijkend, zijn er mensen die ons de liefde niet gunnen. Men beschouwt het als een voorbijgaande verliefdheid, of men vindt het te klef, zoals wij met elkaar in eenheid zijn of men kan het gewoonweg niet velen en uit zich in jalousie en boosheid of zelfs pure agressie. Men denkt dat wij niet zonder elkaar kunnen en dus afhankelijk zijn van elkaar. Er wordt veel gedacht, gesproken en geoordeeld over ons, terwijl er met ons nauwelijks enig dialoog is aangegaan, omdat deze mensen doorgaans bij voorbaat al een oordeel hebben. Naast degenen die het ons natuurlijk wel van harte gunnen en inmiddels meer en meer begrijpen, doordat zij wel met ons de dialoog aangaan en ook zien waar het werkelijk om gaat. Dat zijn de mensen, oftewel zielen, die parallel aan ons mee transformeren.

Bekijken we dit nog eens goed, dan zien we hoe de mensen die op een negatieve manier reageren nog geleid worden door hun ego, aangestuurd door de aardse dualiteit, de matrix, Deze ego's zijn bang zijn voor de confrontatie met zichzelf en/of hun situatie, bang voor verandering in hun leven, bang voor verlies en in wezen willen ze dat hebben wat ze bij ons zien; en als je dat wilt hebben, heb je het oude los te laten, heb je uit oude patronen te stappen. Stappen die het ego doodeng vindt. Dus wat doet het ego dan? Het komt in verweer, verdedigt zich met alles wat het in zich heeft. Door pure projectie en spiegeling van wat in zichzelf ligt. Het is dan een gegeven van het ego, dat wat er dan uit komt er soms op een hele nare manier uit komt. Niet voor niets zijn er spreekwoorden als: "een kat in het nauw maakt rare sprongen" en "als liefde verandert in haat." Nu dat gebeurt wanneer je je door het ego laat *lijden*, in plaats van dat je de liefde laat *leiden*. Het lijkt er op dat deze mensen door middel van hun gedrag de ánder wil laten lijden. Echter degene die het meest lijdt is diegene zelf. Pas wanneer ook de ander niet zichzelf kan zijn en het ego dus de touwtjes in handen heeft, dan inderdaad, zal ook hij *lijden* in plaats van *leiden* en loslaten, herkenbaar aan *medelijden* en *mee lijden*.

Als mensen ware liefde in zichzelf ervaren, zal men alleen uit ware liefde handelen, dan gunt men de ander dat wat in zichzelf ligt, omdat men herkent en erkent wat in zichzelf ligt.

Hoe ga je hier dan mee om, is een veel gestelde vraag. Het antwoord van ons is dan heel simpel; *door ons zelf te zijn, met vallen en opstaan, vanuit liefde en vrede handelen en liefde en vrede te zijn*.

We kijken naar alles met de ogen van liefde, naar het gebeuren, de situatie, de ander en wat er in ons zelf gebeurt en waar het werkelijk om gaat. We nemen dat wat is, ademen dat alles in en weer uit, en laten het daarmee vrij. Door waar te nemen en weer los te laten komen we in een veld van stilte en zuivere energie.

Vrij van ego en matrix ontvangen we dan het weten, het goddelijk weten. Dit leidt ons altijd weer naar volgende stappen die we zouden kunnen nemen. En ja, soms hebben we flinke stappen te nemen. Daarbij krijgen we geregeld ook de vraag hoe dat dan past in ons leven in vrede. Een wijdverbreid misverstand is dat er nog veel mensen zijn, die denken dat als je vrede wilt hebben op deze aardbol, je altijd lief en aardig moet blijven en met alles akkoord moet gaan of alles goed moet vinden. Dat is ook weer een droom, eerder gezegd een doolhof van het ego, waar we je uit zullen helpen. Vrede is iets wat al in je ligt, als je even terug denkt aan dat jij de bron bent, jij bent dus vrede, dus dat krijg je niet door iets te doen. Vaak zien mensen vrede als een woord of als een ding, iets wat buiten zichzelf ligt, om te gebruiken, misbruiken of daarmee schermen. Dan zie je bijvoorbeeld dat er mensen zijn die, *om de lieve vrede te willen bewaren* over iets zwijgen, zich verstoppen, zich niet profileren of dingen tegen de zin in laten gebeuren. Dit zijn wederom handelingen vanuit het ego, vanuit angst en het goed willen doen of gelijk willen hebben of het vooral niet aan willen gaan. Maar ook hier gaat het om werkelijk je zelf te zijn, en dan sta je ook wel eens op, je komt op voor het belang van je zelf en/of de ander. Zodra je dit doet vanuit je Zelf, dan dien je hier altijd het belang van de ander mee, omdat je handelt vanuit de eenheid waarmee het zelf is verbonden. Door je zelf te zijn maak je je vrij van emoties, emoties die er nog liggen komen naar voren, in plaats van al die tijd een gevangene te zijn in het lichaam, met het ego als directeur, kan het zich in vrijheid laten gaan. Het is inherent aan het leven binnen de aardse dualiteit dat we dit proces doorlopen om juist de aardse dualiteit te kunnen ontstijgen. Jago en ik maken keuzes en stappen vanuit ons zelf, vanuit liefde en vrede. Voor anderen lijkt dat dan

egoïstisch, zeker in het geval dat we iets of iemand hebben los te laten. Iedereen heeft een vrije wil, van waaruit je kunt handelen, zonder dat het bedoeld is om de weg van de ander te belemmeren of te blokkeren. Toch zet de vrije wil mensen vaak aan tot handelen vanuit onvrede, omdat het ego is geraakt. Het ego gaat vervolgens uit op een revanche, tracht de ander op zijn weg te belemmeren of te blokkeren. Het ego voelt zich verlaten, gekrenkt en reageert boos, verwijtend en veroordelend. Maar liefde en vrede oordeelt niet, je handelt en wandelt dan vanuit de hogere oftewel goddelijke wil. In vrijheid neem je waar, laat je los en gún je de ander zijn weg.

Omdat veel op dit terrein nog verborgen ligt, afgedekt om maar niet het daglicht te aanschouwen, want ja, wat zou er dan allemaal kunnen gebeuren... is het ook een van onze taken om dit juist aan het daglicht te brengen.

Waar vele mensen, hun ego's dus, bang voor zijn, is het onbekende, het niet verder kunnen overzien dan waar ze op dat moment toe in staat zijn. Precies dit is al reden teméér om mensen wakker te maken, zodat ze verder kunnen komen dan de drempel van angst die het ego opwerpt.

Deze weg is net zo onze weg geweest, ook wij hebben allebei in en door angst ons leven laten leiden, daar waren we ons eerder ook nog niet bewust van, onwetend kun je zeggen. En toch zijn we er doorheen gegaan, juist door veel vallen en opstaan hebben we het zover gebracht, hebben we ons zelf verrijkt en verder laten reiken. Hoe anders kun je iets leren, wanneer je er niet voor gaat en niet de moed neemt?

En nog steeds reiken wij verder, er is nog veel meer, wat ook wij op dit moment nog niet zien. Het enige is dat we het weten, en er voor gaan, met alle vertrouwen. Het *hoe en wat* wordt al gaande duidelijk, elke keer weer. Er is geen vastomlijnd concept van hoe het zou moeten, concepten zijn van het ego. Ieder zal zelf ontdekken en een eigen invulling geven aan de weg die hij of zij zal gaan. Het ontdekken en onderzoeken van je eigen weg is precies waar het om gaat. Vele therapie of trainingsvormen, hoe goed ze ook zijn, hebben vaak als uitgangspunt dat je jezelf als een ui hebt af te pellen om vervolgens bij de kern te komen. Bedoeld om middels dat afpellen voorzichtig alle lagen te openen en de onvrede los te laten. Dat wat zich in onvrede beweegt is het ego. Wij kijken daar op een andere manier naar.

Neem maar eens het uitgangspunt dat wij allen de bron zijn, wij allen zijn liefde en vrede.

Jij bent dus een bron die alle krachten in zich heeft, jij bent de creator van al dat is.

Als creator houd je zelf de touwtjes in handen om vooral vanuit liefde, vrede en licht te werken. Geef je het ego de touwtjes in handen, dan wordt het een lijdensweg en zul je nooit werkelijk vrij zijn, omdat het ego daar niet op uit is, want dan zou het geen macht meer hebben. Dus om werkelijk helend te werken, heel te zijn, spreek en handel jij vanuit je Ware Zelf, als bron.

Stel je eens voor, hoe krachtig en helend dit zijn werk zal doen in therapie en trainingsvormen. Door vrede direct aan te spreken en te laten bewegen zal alle onvrede vervagen. Denk er alleen al aan wat een groot effect dit op het systemisch ²⁰niveau heeft. Hoe helend dit werkt naar je generatie van herkomst en op het collectieve niveau. De ui openbaart zich dan van binnen naar buiten in plaats van andersom. De tranen die dan vloeien zijn de parels van vrede. De kracht die in jou ligt is *leidend* in plaats van *lijdend*. Vrede heelt overstijgend omdat vrede heel en overstijgend is.

²⁰ Systemisch: in de context familie, relatie, afkomst en cultuur

Van de *ik* naar *wij* ervaring

De duale wereld waarin wij leven zorgt er voor dat we vooral in een ik-gerichte cultuur leven, gericht op het over-leven in plaats van met elkaar leven. Niet zo gek als men bedenkt dat elke ziel, als afgesplitste van het goddelijk geheel, hier komt om ervaringen op te doen.

De ziel belandt rechtstreeks in het web van de matrix en haar dualiteit. Je moet dan wel van héle sterke huize komen om dit te doorleven. Laten wij je dit dan zeggen: “Jij bent ook van hele sterke huize”, oftewel, “je bent de bron.” Dat zijn wij allen die hier op aarde verkeren.

Wij allen zijn dus in staat om de matrix en de dualiteit te ontstijgen en vroeg of laat gebeurt dat ook. Er is al een kentering gaande, mensen worden wakker, staan op, om de diepere waarheid aan te gaan. Die waarheid is dat wij allen één zijn. Eén zijn wij allen!

Jago en ik ervaren dat door onze samenkomst, nu in een vérstrekkende ontwikkeling. Eerder beschreven we al hoe onze etherische lichamen in elkaar overvloeiden, en nog elke dag ervaren we hoe zich dat meer uitbreidt tot ons hele wezen. Als vanzelfsprekend weten we van elkaar wat we willen, denken of gaan zeggen, tot in de kleinste details. Of we nu wel of niet bij elkaar zijn, afstand maakt niet uit in telepathische²¹ communicatie. Maar het gaat verder dan telepathie. Onze wij-ervaring is inmiddels gegroeid tot een wij-zijn.

Wij zijn vaker dusdanig één dat Jago mij ervaart, dat hij mij is, en andersom voor mij. We kunnen de lichamelijke sensaties van elkaar voelen als dat het ons eigen lichaam is. Net zo, is onze energie uitwisselbaar en kunnen we dit in elkaar over laten vloeien. Is dat eng of gekte? Welnee, het is gewoon een mogelijkheid die ontstaat naarmate je verder spiritueel ontwikkelt, jezelf kunt zijn en je bron ervaart. Bedenk hierbij dat alles kosmische energie is, mens, natuur, dier en materieel, hoe meer je open staat om deze eenheid te ervaren, hoe meer je daadwerkelijk in eenheid bent. Daarbij is het ook inherent aan het proces van ons als tweelingziel om werkelijk weer één ziel te worden, op weg naar één zijn met de bron.

Wij ontwikkelen dat, doordat we geheel open staan naar elkaar, vrij van ego, elkaar wezenlijk zien en nemen.

Ons telepathisch vermogen is behoorlijk groeiende en meer vanzelfsprekend, al vinden we het nog steeds leuk om te ontdekken wat we aan berichten en gedachten zo met elkaar kunnen delen. Zo rijdt ik op weg naar huis, nog even langs de Chinese supermarkt voor wat boodschapjes, zo’n tien minuten voordat ik thuis ben gaan mijn gedachten naar Astrid; ik zie, weet dat zij bezig is met het maken van een pizza. Op telepathische wijze geef ik haar de boodschap, om er nog even aan te denken dat ze de kaas over de tomatensaus strooit en dan pas de groenten erop doet, zoals de Italianen dat ook doen.

Bij thuiskomst blijkt dat Astrid de boodschap heeft opgepakt, op het moment dat ik het uitzond kwam het bij haar binnen, ze pakte de gemalen kaas en zei met een glimlach ‘Jago wil graag de kaas eerst op de saus, dat doe ik dan nu’. Onderweg ontving ik het beeld terug, dat zij deed wat ik haar telepathisch had gevraagd. Op het moment dat ik bij haar in de keuken stond was ze net bezig de groenten over de kaas te leggen en onder de kaas lag de tomatensaus. Astrid zag de boodschappen die ik had meegebracht, en zei lachend: “het kwam al bij me op, dat je naar de Chinese supermarkt zou gaan en ja, ik heb de kaas op de saus gedaan.”

Eerder deze week zaten we in onze zithoek. De film die we op de laptop hadden gezien was net aan het einde. Terwijl we nog naar de aftiteling keken, zag ik vanuit mijn ooghoek dat Jago en ik in precies de zelfde houding zaten, half onderuit gezakt en zelfs onze voeten hadden we precies op de zelfde manier op elkaar gelegd, alleen dan wel in spiegelbeeld en op precies hetzelfde moment bewogen we ieders wijsvinger met gelijk tikkend ritme op onze andere hand. Het was een grappig gezicht en we schoten tegelijk in de lach.

Tijdens diezelfde film waren er meerdere momenten dat we exact hetzelfde dachten of wilden doen. Er

²¹ Telepathie: Communiceren op afstand. De communicatie vindt plaats tussen twee mensen d.m.v. van het uitsturen van gedachtekracht kan men met elkaar praten, gedachten en gevoelens uitwisselen.

stond water voor de thee te koken, precies op hetzelfde moment maakten we allebei de beweging om op te staan en thee te gaan zetten. En hoe vaak het ook gebeurt dat we precies op hetzelfde moment naar het toilet moeten, zelfs het aantal keren op een avond is dan gelijk. Of Jago is op zijn werk, terwijl ik thuis ben en zend ik dan iets uit om hem ergens aan te herinneren of iets te doen, iets te kopiëren of naar mij te bellen. Dan blijkt later dat hij rond dezelfde tijd mijn gedachten had ontvangen, vervolgens komt hij thuis, zwaaiend met de kopieën in zijn hand.

Vrijwel vanaf het begin van ons samenzijn zeggen we of denken we hetzelfde op dezelfde momenten, of we verrichten tegelijkertijd dezelfde handelingen; inmiddels werkt het nu zo simultaan dat het voor ons meer een gewoonte is dan dat het opvalt.

Deze ontwikkelingen breiden zich ook uit naar onze omgeving. We *voelen* de ander doorgaans zo goed aan dat we in staat zijn om te weten, te zien wat de ander beweegt, of waar hij zich mee bezig houdt of wat hij denkt. Vaak zien en weten we meer dan de persoon zelf, afhankelijk van hoe bewust degene zelf leeft, men is vaak verbaasd hoe rakend en helder we een thema naar voren brengen of benoemen. Sommige mensen kunnen het als een bedreiging ervaren, gaan dan in de weerstand. Dat wat in weerstand komt is dan hun ego. Deze wil niet dat de waarheid naar boven komt of dat je hem doorziet, het wil zelf de macht en controle houden in plaats van dat het Zelf van de persoon in kwestie de touwtjes in handen neemt.

Het enige wat wij doen is benoemen en aan het daglicht brengen, om bewustzijn te ontwikkelen. Verder is het aan de ander wat hij of zij er mee doet. We zaaien en voeden en hoe het verder tot groei en bloei komt is afhankelijk van hoe de ander zijn weg volgt.

*Tijd is:
Te traag voor hen die wachten,
Te snel voor hen die vrezen,
Te lang voor hen die rouwen,
Te kort voor hen die genieten,
Maar voor hen die liefhebben, is tijd eeuwigheid.
Henry van Dyke*

Parallellen in ons leven

Een terugblik in ons leven laat zien dat we door de jaren heen in bijna dezelfde perioden met dezelfde dingen bezig waren.

Het leeftijdsverschil van elf jaar lijkt ons in te halen. Van het begin af aan ervaren wij ook geen leeftijdsverschil. Uiterlijk was het ook nauwelijks zichtbaar dat we elf jaar met elkaar verschilden, we zijn geheel naar elkaar in balans gegroeid. Een film die heel goed laat zien hoe je los van tijd nader tot elkaar komt is *The Lake House*. Toen wij deze film zagen herkende wij direct facetten van ons eigen samenkomen.

Tegenwoordig zijn wij los van de beperkingen van leeftijd en tijd. We hebben eerder het gevoel dat we al heel lang zo bij elkaar zijn, oneindig lang, en dat klopt ook gezien onze ontwikkelingsfasen als ziel en als mens.

We hebben ontdekt dat tijdens onze huidige levens, we door de tijd heen vele parallellen hebben gelopen. Deze parallellen waren de weg om naar elkaar toe te groeien om vervolgens op het juiste moment onze verbinding aan te gaan.

Het zijn ogenschijnlijk van die kleine dingen die we onbewust en los van elkaar hebben gedaan, en die tegelijk los van tijd, elkaar opvolgden of synchroon verliepen.

We zijn in praktisch dezelfde omgeving opgegroeid én hebben een lange tijd tegelijk in Heemskerk gewoond, zonder dat we dit van elkaar wisten of elkaar op dat moment kenden.

Sporthal *De Walvis* in Beverwijk bijvoorbeeld, we hebben daar beiden rondgelopen en gespeeld in de gangen die rondom de speelzalen lagen. Ik was daar zo rond mijn 12de jaar en Jago rond zijn 8ste jaar. Het rondlopen met vriendjes en vriendinnetjes in die gangen was wat ons, los van elkaar, intrigeerde, het had iets spannends en magisch.

Het uitgaansleven hadden we allebei in Uitgeest, beide rond de leeftijd van 15 tot 17 jaar. We kwamen in dezelfde cafés, alleen de naam was in de tijd veranderd.

Op 19-jarige leeftijd had Jago fotografie als hobby, ik was op dat moment 30 jaar en ook mijn hobby was toen fotografie. Dit was dus in dezelfde tijd, we kwamen steeds dichterbij elkaar met dezelfde interesses, terwijl we op afstand van elkaar leefden.

Ook onze spirituele ontwikkeling vond in dezelfde tijd plaats, bij Jago was dat van z'n 18de tot 23ste jaar en ik was 38/39 jaar toen we bijna gelijkend aan elkaar gestart waren met een training tot healer. Door ons samenkomen later, is de spirituele kant in ons beiden in een razend tempo verder gaan ontwikkelen. Los van elkaar volgden we ieder de opleiding tot psychiatisch verpleegkundige, bij hetzelfde opleidingsinstituut te Amsterdam. Nog steeds kenden we elkaar niet in die tijd, we zaten niet bij elkaar in de groep, we hebben elkaar zelfs nooit gezien daar, maar uiteindelijk kwamen we als leerling wel op dezelfde locatie te werken. Een jaar na mij kwam Jago ook op de afdeling Opname Ouderen te werken. Jago voelde om een of andere reden de sterke drang om naar deze afdeling te willen, hij heeft er alles voor gedaan om dat voor elkaar te krijgen. Hij wilde persé in de Valeriuskliniek blijven, hij *móest* daar zijn. Zo zijn er vele parallellen meer geweest, en hebben we daarmee de tijd ingehaald. De film *Somewhere in time*, laat op vergelijkbare wijze zien hoe tweelingzielen elkaar kunnen ontmoeten. Toen wij ook deze film zagen was het wederom zó herkenbaar voor ons, onze tranen vloeiden, zó mooi, zó mooi!

In ons huidige leven kwam tijdens onze gesprekken naar voren dat we ook gelijke aantrekkingskrachten hadden naar bepaalde landen en hun cultuur, waarvan later duidelijker werd wat daaraan ten

grondslag lag. Spanje bijvoorbeeld, een land waar we beiden, los van elkaar naar toe trokken. De taal en de cultuur trokken ons enorm.

Jago heeft vele vakanties daar doorgemaakt, wilde er zo wel gaan wonen. Ik ben er ook enkele malen geweest, en kan net als Jago de taal bijna niet weerstaan, we spreken het niet, en toch lijken we één te zijn met deze taal, zoveel gevoel dat we erbij krijgen. Ooit heb ook ik overwogen om in Spanje te gaan wonen, dacht er zelfs over om daar een spirituele praktijk op te starten. Toch is het voor ons beiden niet zover gekomen. Dan China, ook dit land, haar cultuur en de oosterse mystiek heeft onze voorliefde, ondanks dat we er in dit leven nog steeds niet zijn geweest. Van jongs af aan keken we allebei graag naar karate films, Bruce Lee was onze favoriet. Eenmaal samen kijken we ook graag naar Chinese-cultfilms en genieten we van muziek uit oosterse landen, onze voorkeur gaat daarbij uit naar muziek met het Erhu- instrument of mantra's en chants. Ook gaat onze voorkeur als vanzelfsprekend uit naar Aziatisch eten. Bijna dagelijks eten we met stokjes, dat eet voor ons zoveel lekkerder en rustiger, alsof we nooit anders gedaan hebben.

Ook Hawaï en omstreken blijkt een gebied dat zoveel gevoel in ons teweegbrengt, waarvan we tot op heden de oorzaak nog niet kennen, maar waarbij we wel een enorme drang voelen daar eens naar toe te moeten. Jago voelt al jaren een sterke hang naar het Frans Polynesisch gebied en ik heb dat met Hawaï. Op een of andere manier zit er ook in de taal iets dat ons raakt; we herkennen de klanken van de indiaanse taal daarin, maar tegelijk weten we dat er iets meer is, en dat het duidelijk zal worden zodra we daar zijn. Vrij recent stuitte we op de muziek van Israël Kamikawho'ole, wat voor ons zeker geen toeval was, en mán wat een ámazing mooie muziek! Zijn stem, de klanken, de teksten en zijn uitstraling, beroeren ons diep in hart en ziel, Hawaï trekt ons naar zich toe.

Dan de indianen niet te vergeten, al vóór dat we wisten dat we samen in een vorig leven als indianen hebben geleefd, waren we beide al verzot op indianenfilms en trok de indianenmuziek ons ook aan. Elke keer als we die klanken hoorden ging er een diep gevoel van herkenning en thuiskomen door ons heen.

Onze voorliefdes voor deze landen en hun cultuur zijn allemaal terug te leiden naar onze vorige levens. In het merendeel van deze landen hebben we samen een vorig leven gedeeld en zo zien we hoe dat doorspeelt in ons huidige leven.

Voor ons is het écht zó heerlijk dat we dit alles samen kunnen delen, terug kunnen blikken, intens beleven, en er van genieten. Een bijkomende ontwikkeling van het samen delen is dat we daardoor nog meer te zien en te weten krijgen van onze levens samen, bovendien versterkt het onze verbinding in dit huidige leven; het brengt ons op een verdergaande weg van ontwikkeling. Vaak hebben we het gevoel niet meer dan dat nodig te hebben, we zeggen wel eens tegen elkaar *zet ons maar op een onbewoond eiland, wij vermaken ons uitstekend met z'n tweeën*. Het is de stilte in ons die ons in eenheid doet verdiepen.

*Wie werkelijk goed gezind is kan nooit ongelukkig zijn
Wie werkelijk wijs is kan nooit in de war worden gebracht
Wie werkelijk dapper is heeft nooit angst.
Confusius*

Vrijwaren van angst

Ons samenzijn brengt vele lessen met zich mee, maar dat geldt niet alleen voor tweelingzielen, het gaat ons allen aan. Eén van de grootste lessen is dat we ons vrijwaren van angst. Angst behoort tot de duale wereld en is daarmee op vele manieren aanwezig in een mensenleven. Er is angst voor verlies van je partner of kinderen, angst om van jezelf of van een ander te houden, angst voor de dood, angst om jezelf te verliezen, angst om dat wat je hebt te verliezen, angst voor falen of mislukken, angst voor het ouder worden, angst voor oorlog of dat de wereld vergaat, angst voor rijkdom of armoede, angst voor pijn, angst voor...zoveel meer, angst voor de angst. In hoeverre angst jouw leven kan beheersen is afhankelijk van hoe jij angst, je ego dus, de touwtjes in handen geeft. Het is een proces dat inherent is aan de staat van ontwikkeling van jou als ziel. Wederom staat het hierbij geheel los van goed of fout. Het geeft alleen een weergave van het proces of de fase waarin je zit.

Het kan zijn dat je als ziel hebt gekozen om de aardse angst te ervaren, net zo kan het zijn dat je hebt gekozen om middels angst deze situaties te ervaren om ze vervolgens te leren ontstijgen. Dan nog kun je met het onverhoedse te maken krijgen. Bij alle ervaringen gaat het er om dat je leert de angst te herkennen, te érkennen en weer los te laten. Dit proces is inherent aan de weg van de ziel om opnieuw in eenheid met zijn goddelijke bron te komen. De goddelijke bron is geheel vrij, van álle emoties. Dan wordt wel eens gedacht dat je als mens niet zonder emoties kan leven, dat je dan niet menselijk zou zijn, oftewel geen gevoel meer zou hebben. Dergelijke gedachten zijn meer gedachten, manipulaties en misleidingen van het ego. Er is namelijk een verschil tussen het hebben van gevoel en emoties. Je gevoel komt van het wezenlijke, jij als bron, terwijl emoties door het ego worden ingezet. Het ego tracht hiermee grip te houden, omdat het ego zelf één grote angst heeft; angst om geen bestaan te hebben. Het is eerder dan ook het ego dat in werkelijkheid gewetenloos en zonder gevoel kan handelen, het kan zóver in kracht ontwikkelen, dat het voorbij kan gaan aan de emotionele remmingen die het zelf aandraagt en vanuit een emotieloosheid tot het meest afschuwelijke en bizarre in staat is. Daar zie je in de wereld legio voorbeelden van zoals moord, massamoord, verkrachtingen, afslachtingen, maar ook de zogenaamde kleinere gevallen als pesterijen, vandalisme, huiselijk geweld en dergelijke. Zo dan begrijp je nu dat, als je los van angst wilt komen en blijven, je vooral zelf de touwtjes in handen houdt, in plaats van dat je jouw leven door het ego laat leiden, want dan wordt het een lijdensweg. Het neemt niet weg dat je soms tot keuzes komt waar van je achteraf gezien het anders had willen doen. Dan is er een mooie les vanuit NLP²² die we je graag mee willen geven: “Dat wat je doet is altijd het beste wat je kunt, want als je beter had gekund dan had je het gedaan.” Dus welke zin heeft het dan om jezelf of de ander te veroordelen op het moment wanneer iemand nog onwetend is, je kunt hoogstens wakker worden of de ander iets aanreiken. Bovendien heb je altijd en elke dag weer opnieuw de keuze. Ook in ons leven hebben wij angstervaringen mogen doorleven. Zo onwetend dat we in die tijd waren, weten we nu dat al die ervaringen een hoger doel dienden. In eerste instantie hadden we ieder eigen ervaringen nodig om ons Zelf te ontwikkelen naar een verdergaand niveau van bewust Zijn. Aansluitend heeft het voor ons ook de weg naar elkaar geplaveid.

Tweelingzielen komen daadwerkelijk bij elkaar als er een hoger ontwikkelingsniveau is behaald. Het enige wat je hiervoor hoeft te doen is je bereidwilligheid te tonen, vanuit je hart en ziel, en door volledig open te staan voor de lessen en de mogelijkheden die in het dagelijks leven worden aangereikt.

Het maakt het leven zóveel makkelijker zodra je van angst bent gevrijwaard. Ook de angst waarvan men zegt dat je die in het leven nodig hebt om je te behoeden voor ongewenste zaken of bedreigingen. In plaats van de angst, dus het ego, aan het werk te laten, neem je alleen maar waar, en werkelijk waarnemen doe je vanuit je Zelf. Met andere woorden, je hebt angst helemaal niet nodig om je ergens voor te behoeden, je hoeft je zelfs niet te behoeden, behoeden is namelijk ook vanuit angst. Je hoeft alleen maar waar te nemen en in het Nu te zijn, vele wijsgeren hebben daar al over geschreven, en het

²² NLP: Neuro Linguistisch Programmeren, een methodiek voor training, coaching en communicatie verbetering.

is aan jou wanneer ook *jij* dit in de praktijk brengt.

Ik heb vele angsten onder ogen gezien en doorlopen, van een deel was ik me bewust en van een ander deel ben ik me later bewust geworden, op momenten wanneer ik terugkeek naar het verleden, de momenten en periodes waarin ik anders handelde dan waar ik nu voor kies. Mijn grootste angst was om niet aardig gevonden te worden en niet geaccepteerd te zijn als persoon. Deze angst is ontstaan in mijn lagere schooltijd, waarin ik veel gepest werd.

Ik dacht dat ik deze angst had overwonnen, doordat ik mijn zelfverzekerdheid en de liefde voor mijzelf stevig ontwikkeld had. Ik was namelijk zeer zeker geworden van mijn eigen zijn en functioneren, maar was onbewust de confrontatie met anderen uit de weg gegaan en volgde de weg van 'diplomatie' en probeerde op indirecte wijze mijn doelen te bereiken. Deze manier van handelen werkte tot een paar jaar geleden voor mij prima. Ik was mij niet bewust dat ik feitelijk zaken uit de weg ging.

Na mijn samenkomst met Astrid kwam ik automatisch in een andere verhouding te staan tot de mensen uit mijn 'oude omgeving'. Door de stap van samenkomst met Astrid te zetten, reageerden de mensen uit deze omgeving direct vanuit weerstand en veroordeling. Oftewel mijn *oude omgeving* kwam in conflict met mijn verandering van levensstijl en visie en projecteerde dit op mijn persoon. Zoals mijn oude levensstijl niet meer voegde met mijn zogenaamde nieuwe levensstijl, zo voegden de mensen die tot mijn oude levensstijl behoorden ook niet meer met de nieuwe.

Ik werd ervaren als 'de nieuwe Jago die door zijn nieuwe vriendin werd gemanipuleerd', terwijl ik in mijn beleving nog steeds dezelfde was gebleven, maar mij nu ten volle uitte, zoals ik werkelijk ben. Ik had namelijk het masker van het ego laten vallen, waardoor dit beschouwd werd als een vorm van verraad of bedrog van mijn kant uit.

Hiermee begon mijn les van het accepteren van conflicten en dat mensen die zich voorheen mijn vrienden of familie noemden, mij plotseling niet meer accepteerden of zelfs 'als een vreselijk mens' beschouwden en zelfs van Astrid de zondebok maakten.

Het werkelijk durven loslaten van de mensen, die ik overigens nog steeds lief heb, die mijn stap in mijn ontwikkeling niet konden of wilden volgen, of accepteren, was voor mij begonnen.

Hierdoor moest ik snel leren om meer voor mijzelf op te komen en niet meer vanuit de ander te denken of deze te vriend te houden, door met hen mee te blijven *deinen*.

Ik leerde om het egogedrag van de mensen om mij heen beter te doorzien en dit ook te benoemen. Ik kan je uit ervaring zeggen, dat het niet altijd eenvoudig is om de zenuwen bloot te leggen die door velen van ons zorgvuldig zijn afgedekt, vanuit de eeuwige angst voortkomend uit het ego.

Wanneer je echter door deze barrière gaat, geef je werkelijk gehoor aan je Zelf. En dat is wat ik deed, ik gaf gehoor aan mijn Zelf.

Ik wil nu alleen nog vanuit waarheid, liefde en respect met de ander communiceren in plaats van mee te gaan in de eindeloze toneelstukjes die mensen naar elkaar opvoeren. Zoals bijvoorbeeld het welbekende *hoe gaat het met jou? Ja hoor, alles gaat goed! Mooi, dan kunnen we samen verder zonder moeilijke onderwerpen aan te snijden of naar onze werkelijke gevoelens toe te gaan.*

Ook wens ik geen discussies meer te voeren die vanuit strijd en gelijk willen krijgen worden gevoerd. Ik verkies liever de dialoog; vanuit gelijkwaardigheid en het werkelijk willen horen van elkanders meningen en zienswijzen.

De angsten die ik eerder heb ervaren blijken overeenkomstig te zijn met die van Jago.

Van jongs af aan had ik het gevoel *het niet goed te doen* en *niet goed genoeg te zijn*.

Als kind werd ik ook gepest, omdat ons gezin als *anders en vreemd* werd beschouwd, vanwege onze gemengde afkomst. Het feit alleen al dat we geregeld andere pannen en ander eten op tafel hadden dan de bekende Hollandse pot, was voor menigeen al genoeg reden om ons uit te sluiten. Systemisch ligt er nog meer aan ten grondslag dan alleen dit gegeven. Binnen meerdere generaties van herkomst terug, liggen in dit verleden vele situaties en gebeurtenissen, waarvan een deel onbewust de huidige generatie en dus ook mijn huidige leven beïnvloedden.

In ieder geval waren er meerdere redenen waarom ik gedurende mijn leven onbewust op zoek was naar liefde. Ik zocht dat overal, zoals bij mijn ouders, op scholen, bij vrienden, in relaties, en collega's. Langere tijd legde ik mijn behoeftevervulling bij de ander neer, ik deed hard mijn best om de ander ter wille te zijn en te *pleasen*, door altijd voor de ander klaar te staan.

Ik zocht dat ook vooral bij het manvolk, ik dook van de ene in de andere relatie. Wel deed ik dat altijd

met volle overgave van liefde, ik gaf mijn hele hart, steeds weer opnieuw.

Eenmaal gaf ik me zover dat het tot een huwelijk kwam, we kregen een pracht zoon, inmiddels een volwassen man, het plaatje van *huisje, boompje beestje* was compleet, hetzij van korte duur. Keer op keer liepen deze relaties stuk, omdat ik maar niet vond wat ik zocht, al wist ik toen nog niet wat ik precies zocht, laat staan dat ik wist wie ik was.

In plaats van me sterker te voelen werd ik daar door meer en meer onzeker. Die onzekerheid maskeerde ik door me uiterlijk krachtiger op te stellen. Een combinatie van vrouwelijke verleidingkunst en sterk en stoer zijn heeft me heel wat ervaringen gebracht.

Ik werd mijn eigen gevangene, dieper en dieper daalde ik af in daar waar ik niet wezenlijk wilde zijn. Dat ging zelfs zover dat ik een punt bereikte waarop ik mijn leven wilde beëindigen. Ik heb dan ook een poging gewaagd, maar niet goed genoeg om daadwerkelijk dit leven te kunnen verlaten. Eenmaal weer uit de staat van apathie, zond ik op een dag van ellende een noodkreet uit; ik wilde het anders, ik wil *léven*, ik had *zó* genoeg van het leven op dat moment. Ik nam mezelf waar, in het verleden en het heden, de toekomst had ik geen flauw benul van hoe die eruit moest zien, maar *één* ding was duidelijk, al wist ik niet hoe, maar ik wilde het *ánders*. Op die dag riep ik letterlijk God aan, waar ik tot dat moment een antipathie voor had, vroeg ik nu om een uitweg. Die uitweg kwam er. In de loop der tijd volgde ik een diversiteit aan trainingen, opleidingen en cursussen zoals: opleidingen tot spiritueel begeleider en psychiatrisch verpleegkundige, trainingen NLP en Familieopstellingen, een zweethutceremonie, een Inka inwijdingsritueel en de lessen van een leermeester in India, hebben mij zowel op persoonlijk niveau als op zieleniveau, de nodige inzichten gegeven en verder gebracht. Ook heb ik veel lering getrokken uit een diversiteit aan spirituele boeken, die op mijn pad kwamen. Het bracht mij het bewustzijn van mijn bron en hoe ik daarmee met mijn menselijk wezen mijn weg in het aardse leven kon vinden. Stap voor stap kon ik me vrijwaren van angsten, kreeg ik inzichten en vertrouwen en bracht ik dat wat ik geleerd had in de praktijk. Ik ontdekte dat het er vooral om ging om van mezelf te houden, in plaats van de liefde buiten mezelf te zoeken. De liefde lag al die tijd in mij te wachten om alleen maar geaccepteerd te worden door mij zelf. Parallel aan die zoektocht naar de liefde buiten mijzelf, had ik ook de les om de verschillende vormen van liefde in dit aardse leven te ervaren.

Om er uiteindelijk achter te komen dat al die verschillende vormen van liefde behoren tot *één* liefde, de ware liefde, de goddelijke liefde, de liefde die in mijzelf ligt, de liefde die ik *bén*, omdat ik het goddelijke ben, zoals wij allen goddelijk zijn.

Op het moment dat Jago en ik samen kwamen werd ik me er bewust van dat de weg daarvóór mij heeft doen ervaren het verschil van ware liefde te herkennen.

De ware liefde die ik met Jago voel is zo enorm krachtig en voelbaar. Zonder het andere teniet te willen doen, is dit een meer overstijgende liefde dan ik in alle eerdere relaties heb mogen ervaren. Het is de goddelijke liefde die in ons spreekt. Het is diezelfde liefde die ons wezenlijk *één* laat zijn en ons doet versmelten met *ál* dat is.

*Door wetenschap bereikt men veel,
doch slechts de liefde voert tot volmaaktheid
Tagore*

Onze taak in dit leven

Een taak of doel in het leven hebben wij allemaal, bewust of onbewust, groot of klein, het is allemaal gelijk en inherent aan elkaar.

Onze taak in dit leven is nooit anders geweest, ook in de tijd dat we nog niet bij elkaar waren.

Wij zijn hier geboren om onze vredesmissie voort te zetten, door in eerste instantie de vrede in ons zelf verder te ontwikkelen. Je kunt dit letterlijk zien als dat we de vrede laten stromen doordat we ons ontwikkelen of ontdoen, van alle aardse onvrede. Alle gebeuren in onze andere én huidige levens, zijn stap voor stap de lessen van vrede. En elke stap brengt ons dieper in een bewust-zijn van vrede. Nu we eenmaal samen zijn gaat onze taak nóg verder.

Als eerste bedoelt om onze krachten van vrede te bundelen, hoe meer éénheid, hoe meer de kracht van vrede zichtbaarder wordt. Hoe meer vrede zichtbaar wordt, hoe meer de onvrede net zo zichtbaar wordt. Dan is het de kunst om met die kracht van vrede de onvrede te nemen, in plaats van deze te bestrijden.

Ons samen zijn heeft vele veranderingen teweeggebracht, en net als de titel van één van de boeken van Neal Donald Walsh spreekt van: “Als alles verandert, verander dan alles” (2009), kunnen wij niets anders dan dit beamen. Maar, zijn wij ooit écht bang geweest voor deze veranderingen? ...Ja!

Onze ego's hebben bij tijd en wijle angst gecreëerd, desondanks zijn we het gewoon aangegaan. Hoewel we niet alles vooruit konden zien en we soms voor verrassingen stonden, leuke en minder leuke, toch wisten we keer op keer onze weg te volgen en onze ego's te overstijgen, en nu nog steeds. We ontdekten onze kracht samen, de kracht van liefde en vrede, en hoe deze kracht ons boven alles uit tilt en ons de weg verder wijst. Het vertrouwen in onszelf en in elkaar, is inherent aan het vertrouwen in liefde en vrede. Wéten dat het om niets anders gaat dan dát, onder welke omstandigheid of gebeuren dan ook.

Op alle niveaus komen wij onze lessen in vrede tegen, om ons daarmee te bekwamen in het meesterschap en het goddelijke zelf zijn.

Eenmaal samen ontdekten we hoeveel mensen om ons heen nog niet zover waren.

We zien hoe het merendeel zich in een geheel andere fase van ontwikkeling begeeft. Men worstelt nog met emoties, angsten, onzekerheden, agressie, strijd en al wat het ego meer inzet. Ons samenzijn, in liefde en vrede, blijkt voor vele van hen, bewust en onbewust, enorm confronterend te zijn. Het feit dat wij samen een nieuwe en grote stap in ons leven hebben gezet, doet direct en indirect de ander in de spiegel van hun eigen leven kijken. Dit is dan de confrontatie met hun ziel, het ware zelfbeeld, dat het ego dan krijgt te zien. Aangezien het ego niet van dergelijke confrontaties houdt, omdat het vanuit angst redeneert, wil het uit alle macht grip houden op wat het nog denkt onder controle te hebben.

Het ego is bang voor verlies en bang voor het onbekende. Hierom trekt het ego vervolgens van alles uit de kast om de grip te houden. Vanuit angst creëert het een waarheid die niet in de realiteit staat. Menigeen weet dat angst verre van een goede raadgever is.

Soms krijgen we dan een stortvloed van zulke egofrustraties over ons heen. Die ego's trachten ons wijs te maken dat wij geheel verkeerd bezig zijn en dat wij egoïstisch leven en geen rekening met hen houden. Deze ego's gaan zelfs zover dat ze ons trachten te splitsen, roddel en achterklap verspreiden en ons tegelijk willen claimen en afdwingen hoe wij, naar vooral hun maatstaven, moeten leven. Ook onderhuidse acties gepaard gaande met verbale agressie schuwen deze ego's niet in hun poging om grip te krijgen.

Maar intussen heeft het alles te maken met dat ook deze mensen hun eigen proces van ontwikkeling doorlopen. Zodra men onvoorwaardelijk van zichzelf leert houden, zal men onvoorwaardelijk van de ander houden en daarmee het ego overstijgen.

In het begin waren we enorm verbaasd, vooral doordat we zagen hoe heftig de *duveltjes* uit hun doosjes te voorschijn kwamen, ook daar waar je het niet zou verwachten.

Keer op keer werden wij beproefd om, in plaats van onze ego's de touwtjes in handen te geven, bij ons

zelf te blijven en van daaruit helder te blijven kijken naar waar het werkelijk om gaat. We vergelijken het vaak met het verhaal van *Alice in wonderland*, alle afleidingen en keuzes die zij op haar pad krijgt aangeboden, zijn ervoor om haar bewust te maken van welke weg ze werkelijk heeft te gaan. Net zo de film *Passion of the Christ*, het verhaal van Jesus en de weg van zijn kruisiging, waarvan je zou kunnen denken hoe vreselijk dat is. Máár, waar het werkelijk om gaat, is het vrijwaren van álle angst en pijn.

Om vervolgens in eenheid met de goddelijke bron te kunnen gaan.

Dit zijn voor ons voorbeelden die gelijk staan aan ons eigen leven, wij hebben net zo onze weg verder te gaan. Al gaande deze weg, met de vele afleidingen van ego's en het hele aardse matrix gebeuren, is het aan ons om in diep vertrouwen onze goddelijke weg te blijven volgen. Met de wetenschap dat alleen dát ware liefde en vrede beoogt.

We kunnen dan ook niets anders dan mededogen hebben met degenen die een andere weg volgen. Het is namelijk ieders eigen proces en het is aan diegene zelf om ook uit het ego en matrixgebeuren te stappen, los van goed of fout.

Wel kunnen wij zelf het voorbeeld van vrede en liefde zijn, door vrede en liefde te bewegen en aan te reiken, en soms ook door in vrede op te staan.

Voor ons is er dus geen strijd met al die ego's, het is juist de strijd die wij loslaten en niet voeden. We kunnen niets anders dan dankbaar zijn voor wat er op ons pad komt, inclusief de ego's die ons trachten weg te houden van een leven in liefde en vrede. Juist door hun gedrag leren wij heel veel, het laat ons zien hoe wij het vooral anders willen doen en hoe het ons in goddelijkheid voedt. En dat, of degene die, nog niet verder met ons mee kan stromen, laten wij in liefde los, omdat we van ze houden en omdat we ze ook hún weg gunnen.

We blijven ons richten op dat wat ons in liefde en vrede verder brengt, met die mensen, zielen en andere wezens om ons heen, die ons lief hebben en die ook wij liefhebben. Het is de geestelijke voeding die ieder mens nodig heeft om vooruit te komen. Net zoals een goede voeding en conditie voor je lichaam je ook vooruit helpt. Als je een auto de verkeerde of onzuivere benzine geeft, en er verder geen onderhoud aan pleegt of aandacht aan schenkt, gaat hij ook sputteren of kan hij zelfs niet meer rijden. Bij de mens, de ziel, is het net zo, voed je jezelf met narigheid in plaats van met liefde, dan stagneert het op alle fronten, voed je het met zuiverheid dan loopt alles...niet als een trein, maar in een goddelijke flow.

*Let me be a free man, free to travel, free to stop,
free to work , free to trade where I choose, free to choose my own teachers, free to follow the religion of
my fathers, free to think, talk and act for myself.
Chief Joseph, 1879*

Ter afsluiting

Zo terugkijkend naar de weg van de ziel in het algemeen, zie je hoe divers zo'n weg kan verlopen. Inherent aan de weg die elke ziel heeft te gaan, is de terugkeer naar de goddelijke bron. Door de aardse dualiteit en matrix te ontstijgen zal je opnieuw in de goddelijke eenheid komen. Een eenheid van liefde en vrede, overvloed, dankbaarheid en gelijkheid, voor álles en een ieder. Het gaat erom op álle fronten het veroordelen en uitsluiten los te laten, en helder blijven waarnemen van waar het nu wérkelijk om gaat. De weg die je gaat is er een van vallen en opstaan, hoe anders kun je ontwikkelen. Ontdek je zelf en ontdek wat er nog veel meer is dat jou in positieve zin kan voeden. Reik verder en reik dit ook aan anderen die nog onwetend zijn, laat het aan hen wat en óf, zij er wat mee doen. Hoe dan ook zaai je hiermee, en vroeg of laat komt het zaad tot bloei, de bloem zal zich openen en haar hart zal zich voeden met licht. Het licht van eenheid. Haar geur zal zich verspreiden en anderen doen ontwaken en herkennen. Leef in vrede door met liefde ook de onvrede te nemen. Neem waar wat er nog aan onvrede ligt, bij jezelf en de ander. Laat het los, en sta op in vrede, daar waar nodig is.

O ja, en mocht je ego de vraag overwegen, wat ís vrede eigenlijk, neem dit dan even mee, *Vrede is de stilte die in jou ligt en die je voorbij woorden zult voelen en herkennen.*

Hoe dan ook, wij gaan onze weg in vrede en liefde verder, het is dat wat wij zijn. Het is de weg die wij hebben te gaan en waar we van genieten, elke dag weer.
Het is de weg van iedereen, omdat wij allen één zijn.

En stel je zelf nu eens deze vraag; *Wat doe IK in vrede?*

*Een andere wereld is niet alleen mogelijk,
Ze is er bijna
Op een stille dag kan ik haar horen ademen
Arundhati Roy*

Nawoord

Sinds wij zijn samen gekomen zijn we in een enorm versneld ontwikkelingsproces terechtgekomen. Alles lijkt zich door onze samenkomst te ordenen, waardoor er ruimte ontstaat. Vanuit die ruimte gaan we vrijwel direct door naar de volgende lagen en stappen van bewustzijn.

Het is bijzonder om te ervaren hoe we in een relatief korte tijd, zóveel meer bewuster zijn gaan worden, dan voordien het geval was. Er waren momenten dat het ons duizelde aan informatie, vooral omdat het ook zulk vergaande informatie bleek te zijn. Maar door zo nu en dan even pas op de plaats te maken en niet in alles tegelijk te duiken, keuzes te maken in wat eerst te doen, konden we het beter vatten. Inmiddels is de tijd voor ons een relatief begrip geworden, we leven zo anders en in het nu, dat alles wat daarvóór lag, voor ons nog nauwelijks te herkennen is, zovér weg alsof het een ander leven betreft.

Op diverse manieren komt al het nodige naar ons toe om ons bewustzijn te verruimen.

Het lijkt alsof het universum alles uit de kast heeft getrokken om ons daarbij te helpen, wat zo gek niet is, wetende wat onze missie is en wetende dat we op weg zijn naar de vijfde dimensie. We zijn meer dan verrijkt door de gesprekken en ervaringen met de engelen, onze bron en vele andere lichtwezens in het universum. Allerlei aardse en universele thema's komen aan de orde, doordat we al gaande onze weg informatie tot ons krijgen waarmee we ons geestelijk en lichamelijk hoogwaardig kunnen voeden, ook via websites en boeken waar we voordien het bestaan niet van kenden. Een vraag of interesse die we hebben leidt keer op keer naar iets wat ons een antwoord geeft, en tilt ons weer op naar een volgend level. We weten en zien inmiddels veel, héél veel, over wat er zich op deze aarde afspeelt; de werking van de matrix, de macht van de illuminatie²³, hoe machten de mensheid onder controle trachten te houden, ons als een soort slaven behandelen via allerlei machtssystemen als de politiek, het rechtssysteem, de politiestaat, het bankwezen, de farmacie, vaccinaties, chemtrails²⁴, en de voedingsindustrie. Ook de media hebben hun aandeel hierin, middels krant en televisie gaan ook zij mee in het verstrekken van informatie dat ver van de waarheid ligt, inclusief alle afleidende reclame en entertainment, en gaan bewust en onbewust mee in het achterhouden van ware informatie. Informatie dat het belang van het volk dient, zoals UFO's, die allang niet meer unidentified zijn en het werkelijke verhaal achter vaccinaties, chemtrails, vrije energie en al wat meer. Alles wat nu nog achter gehouden wordt, heeft als doel de mensheid te manipuleren en slapende te houden.

Dit alles hangt samen met een vele malen groter gebeuren en achterliggende gedachtegoed; hoe deze aarde transformeert naar de vijfde dimensie, de strijd tussen donker en licht, de Annunaki²⁵. Maar ook de achtergrond van de ontwikkeling en het ontstaan van het menselijk ras en onze galactische burens die al aeonen, en tot op heden toe, de aarde en de mensheid een warm hart toedragen en ons ondersteuning geven in de megatransformatie die op dit moment plaats vindt.

Dat al dit weten ons ook wel eens tot duizelen heeft gebracht is een feit. Maar wat wij ook weten en geleerd hebben is, dat het alles behoort tot het bewustwordingsproces. Het enige waar het om gaat is het alles waarnemen. In plaats van dat je door al die informatie jezelf in angst laat afdalen, blijf je in het Nu, je kijkt van een afstand naar al het gebeuren, je laat los. Vandaar uit kun je de nodige keuzes en stappen nemen die voor jou van belang zijn. Doe je dit dus vanuit het Nu, je Zelf, dan blijf je ge-

²³ Illuminatie: Een 'geheime' genootschap van een groep mensen, de grondleggers van De Nieuwe Wereld Orde (NWO) die de macht over de hele wereld zou willen verkrijgen.

²⁴ Chemtrails: Afgeleid van Contrails; condenssporen, zijn Chemtrails chemische sporen, door vliegtuigen in de lucht uitgesproeid.

²⁵ Annunaki: Buitenaards volk afkomstig van de planeet Nibiru. De naam *Annunaki* betekent letterlijk zij die uit de hemel naar de Aarde zijn gekomen. De Annunaki hebben de mens gecreëerd. De mens was bedoeld als 'werkvolk' en stond ten dienste van de Annunaki. *Mind control* en economische controle zijn concepten waar de Annunaki gebruik van maken.

vrijwaard van angst. Doe je dit vanuit je ego, dan daal je onmiddellijk af in angst, je zal handelen vanuit angst of je steekt je kop in het zand om het maar niet aan te hoeven gaan. Ook dit is angst die dan spreekt, en angst is een slechte raadgever.

Je vraagt je dan af of je het allemaal wel wilt weten, *ik ben nu toch ook gelukkig, ik heb nu toch alles wat ik wil en ik weet niet of al die informatie mij gelukkig zal maken?*

Nu, het antwoord hierop is heel eenvoudig. De enige die je hiermee voor de gek tracht te houden is je Zelf. Het geluk zit *in* je, het is niet afhankelijk van materieel en gebeuren buiten je. Werkelijk geluk manifesteert zich vrij van angst, omdat het net als liefde en vrede behoort tot de goddelijke bron. Op het moment dat jij je kop in het zand steekt of vanuit angst handelt, dan overruled je ego je en ben je los(t) van je goddelijke bron, laat staan dat je werkelijk gelukkig bent, je ego kent geen werkelijk geluk. Door het werkelijke aan te gaan, dus door ook al het gebeuren waar te nemen zal je juist gelukkig zijn, omdat het je thuis brengt, bij de bron van je bestaan.

Een gezonde en zuivere voeding is ook van groot belang in dit proces, het houdt je vrij van alle blokkades die je weerhouden om ons als ziel de matrix te doen ontstijgen. Wij leven zonder rookwaren, alcohol, koffie en anderen cafeïne houdende dranken. Ook zijn wij vrij van suiker en fluoride, vrij van electrosmog²⁶, vaccinaties en medicatie die je eerder ziek(er) maken in plaats van beter, en inmiddels bijna geheel vrij van chemicaliën en E-nummers.

Wij eten vegetarisch en nemen hoogwaardige vitaminen en mineralen tot ons, in hogere dosis dan de Europese unie voorschrijft; een hoeveelheid dat niet meer dan het vegetatieve niveau beslaat. Zouten, als zeezout, Keltisch zout en Himalaya zout waarin de hoogwaardige mineralen zitten, gecombineerd met het waterprogramma van Dr. F. Batmangheledj.

We gebruiken kruiden en andere natuurmiddelen voor daar waar heling nodig is, ook massages, drukpunten en andere helende energie. Al gaande ontdekken we nog veel meer dat ons verrijkt en elke keer komen we een stap verder. Luisteren we naar onze ziel, dan is een leven in zuiverheid een natuurlijk gegeven, het wijst ons als vanzelf de weg. Uiteraard hebben we niet alles op één dag verandert, ook dit is een proces. Als je eenmaal begint, komt de rest vanzelf. In oorsprong zijn we al in eenheid en heelijkheid, met alles en een ieder.

Alles en een ieder dient elkaar als spiegel, wanneer we bij elkaar voldoende in de spiegel hebben gekeken, dan laten we los om vervolgens de weg vrij te maken voor verdere ontwikkelingen. Met als uiteindelijk doel opnieuw in eenheid met elkaar te komen, de eenheid als goddelijke bron.

Het is aan ons zelf om een keuze te maken in wat of wie ons in positieve zin voed. Alles en een ieder dat daaraan niet bij draagt hebben we in liefde los te laten, omdat ook dat of diegene net zo zijn eigen weg in liefde en vrede heeft te gaan.

Hoe dan ook, wij wensen jou alle Liefde, Vrede en Licht, in ons proces tezamen.

²⁶ Electrosmog: vervuiling dat veroorzaakt wordt door elektromagnetische velden, welke de gezondheid van de mens ernstig kan schaden.

Contact

Heb je vragen en /of opmerkingen, of wil je gewoon iets met ons delen, dan kun je ons op onderstaand emailadres of via onze website bereiken.

asjareizigersinvrede@gmail.com

www.asja-reizigersinvrede.nl

ASJA

*In vrijheid leven
Is het geven van je eigenheid
Doordat het banden verbreekt
En een nieuwe verbinding maakt
Vanuit de diepere lagen van het ZIJN
Stroomt de liefde naar boven
Om het Zelf te zien in zijn ware aard
En elk-ander te ontmoeten*

Astrid M A. Mulder 2004

Literatuur, video's en websites

Dit is een selectie uit de vele films, dvd's, video's, websites en boeken die gaande onze weg tot ons zijn gekomen. Deze selectie laat zien hoe divers de mogelijkheden voor ontwikkeling reiken. Het een sluit het ander niet uit. Wij hebben ontdekt dat deze diversiteit van bronnen juist een breder kader van ontwikkeling biedt en een meer complementaire uitwerking geeft.

In ieder geval heeft het ons verder geïnspireerd, herinnerd, wakker geschud, geopenbaard en in contact gebracht met wat er in wezen al in ons lag. Het heeft ons de aardse grenzen doen ontstijgen en geleerd om voorbij de uiterlijke vormen te kijken.

Dit heeft ons verrijkt, en nog steeds reiken wij verder.

We gaan er vanuit dat jij jezelf dit ook gunt, op de wijze die bij jou passend is.

Bij een enkele film kan het zijn dat de uiterlijke vorm zoals actie, geweld of commercie voorop lijkt te staan. Wij adviseren je om daar doorheen te kijken en te ontdekken wat de werkelijke boodschap is.

Literatuur

Tweelingzielen

Patrice Joudry/Maurie Pressman: *Tweelingzielen, vind je ware spirituele partner*, 1997, Uitgeverij Ankh-Hermes B.V.

De transformatie van de aarde

Ute Kretschmar: *De aarde op weg naar de Vijfde dimensie*, 2004, Uitgeverij Akasha.
Ute Kretschmar: *De ziel in de meesterjaren*, 2005, Uitgeverij Akasha.
Ute Kretschmar: *Alles verloopt volgens plan*, 2010, Uitgeverij Akasha.
Benjamin Crème: *De grote aantocht*, 2002, Uitgeverij Share International Foundation.
L&M Sartorius: *The new earth*, Nederlandse vertaling zie www.unitynet.nl

Het ego en het ware zelf

Foundation for Inner Peace: *Een Cursus in Wonderen*, 1999, Uitgeverij Ankh-Hermes B.V.
Mansukh Patel: *Op weg met de Bhagavad Gita deel 1 ; de essentie van de reis*, 2001, Stichting Life Foundation International.
Mansukh Patel: *Op weg met de Bhagavad Gita deel 2 ; de reisgenoot*, 2001, Stichting Life Foundation International.
Sogyal Rinpoche: *Het Tibetaanse boek van leven en sterven*, 1994, Servire Uitgevers B.V.
Osho: *Het boek der geheimen, soetra 1-63*, 1975, Osho International Foundation.
Osho: *Het boek der geheimen, soetra 64-112*, 1975, Osho International Foundation.
Bhagwan Shree Rajneesh: *Tantra, het allerhoogste inzicht*, 1978, Uitgeverij Ankh-Hermes B.V.
Eckhart Tolle: *De kracht van het NU*, 2001,
Dan Millman: *De weg van de vreedzame krijger*, 1990, De Zaak.
Osamu Tezuka: *Boeddha*, 2006, 8 delig, Uitgeverij Luitingh – Sijthoff B.V.

Ontwikkeling van de goddelijke liefde

Paul Ferrini: *De stilte van het Hart*, 1999, Uitgeverij Ankh-Hermes B.V.
Paul Ferrini: *Liefhebben zonder voorwaarden*, 1998, Uitgeverij Ankh-Hermes B.V.
Paul Ferrini: *Terug naar onschuld*, 2001, Uitgeverij Ankh-Hermes B.V.
Elisabeth Haich: *Inwijding, priesteres in Egypte*, 1986, Uitgeverij Ankh-Hermes B.V.
Neal Donald Walsch: *Een ongewoon gesprek met God*, 2000, Kosmos.
James Redfield: *Celestijnse belofte*, 1996, De Boekerij B.V.
James Redfield: *Het Tiende inzicht*, 1997, De Boekerij B.V.
James Redfield: *Het geheim van Shambhala*, 2002, De Boekerij B.V.
James Redfield: *Het twaalfde inzicht*, 2011, De Boekerij B.V.

Persoonlijke ontwikkeling

Anthony Robbins: *Je ongekende vermogens*, 2003, Kosmos – Z&K Uitgevers B.V.
Bert Hellinger: *De wijsheid is voortdurend onderweg*, 2002, Uitgeverij Het Noorderlicht.
Bertold Ulsamer: *Vliegen met sterke vleugels*, 2003, Uitgeverij Altamira-Becht B.V.
Marcel Messing: *Worden wij wakker?*, 2006, VBK Media.

Galactische wereld

Sheldon Nidle: *Your first contact*; Nederlandse vertaling zie www.unitynet.nl
Dianne Robbins: *Telos the hollow earth*; Nederlandse vertaling zie www.unitynet.nl
Wingmakers: *Het oude pijl project*; Nederlandse vertaling zie www.unitynet.nl
Dr. Steven M. Greer: *Het Onthullingsproject*; Nederlandse vertaling zie www.unitynet.nl
Alloya M. Huckfield: *The mission of the one star*; Nederlandse vertaling zie www.unitynet.nl
David Icke: *Children of the Matrix*, 2001, Bridge of Love Publications.

Gezondheid

Dr. F. Batmangheledj: *Water het goedkoopste medicijn*, 2009, Succesboeken.nl
Dr. F. Batmangheledj: *ABC van Astma, Lupus & Allergieën*, 2010, Succesboeken.nl
Anneke Bleeker: *Wat je niet verteld wordt over vaccinaties*, 2009, Succesboeken.nl
De Nieuwe Dokters: *De Nieuwe Dokters, 7 stappen naar een gezond en gelukkig Leven in de 21e eeuw*, Transformatieversie 12, 1996-2008. zie www.denieuwedokters.nl

Film/ DVD/Video

The Matrix trilogie, 1999-2003, Warner Bros.
Ghandi, 1982, Columbia Pictures.
Passion of the Christ, 2004, Icon Productions.
Alice in wonderland, 2010, Walt Disney Pictures.
Somewhere in time, 1980, Universal Pictures.
The Lake house, 2006, Warner Bros.
What Dreams may come, 1998, PolyGram Filmed Entertainment.
The Fountain, 2006, Warner Bros.
The Island, 2005, Dreamworks, Warner Bros.
Celestine Prophecy, 2006, Celestine Films LLC.
Zeitgeist 2 Addendum, 2008, Peter Joseph, GMP LCC, Nederlandse ondertiteling.
Zeitgeist, Moving Forward, 2011, Peter Joseph, GMP LCC, Nederlandse ondertiteling.
Het Witte Gat, 2008, Marcel Messing, Uitgeverij Reisgenoten.
Worden wij wakker?, 2007, Marcel Messing.
Van Rups tot Vlinder, 2008, Marcel Messing, opgenomen in Rosmalen.
The wake- up call, 2010, Marcel Messing, Project Avalon.
Tuning In: Spirit Channelers in America, 2008, Mouska Media.

Websites

www.levensdoel.be

“Leef je Leven zelf”

www.tweelingzielen.be

“Tweelingzielen In Liefde Verbonden”

www.tweelingzielen-soulmates.nl

“Tweelingzielen begeleiding”

www.unitynet.nl

“we zijn uniek soeverein en eeuwig”

www.hetgrotereplaatje.nl

“Het grotere plaatje”

www.niburu.nl

“onthullend en bewustmakend nieuws”

www.desteni.net (zie vooral de video's)

“leven in oprechtheid één en gelijk als alles”

www.pateo.nl

“alles over scheppingskracht”

www.marcelmessing.nl

“houdt de fakkel van het licht brandend”

www.wijwordenwakker.org

“bewustzijnontwikkelen”

www.wanttoknow.nl

“for those who want to know”

www.bovendien.com

“mainstream nieuws en alternatief nieuws”

www.argusoog.org

“een andere kijk op de wereld”

www.verontrustemoeders.nl

“bezint eer ge begint”

www.davidicke.com

“exposing the dreamworld we believe to be real”

www.wingmakers.com

“expanding your consciousness”

www.thevenusproject.com

“beyond politics, poverty and war”

www.awakeningasone.com

“uniting the way to the new world”

www.celestinevision.com

“the celestine insights”

www.worldgratitude.com

“gathering as One World United, we co-create a Divine Union”